ਧਿਆਨ

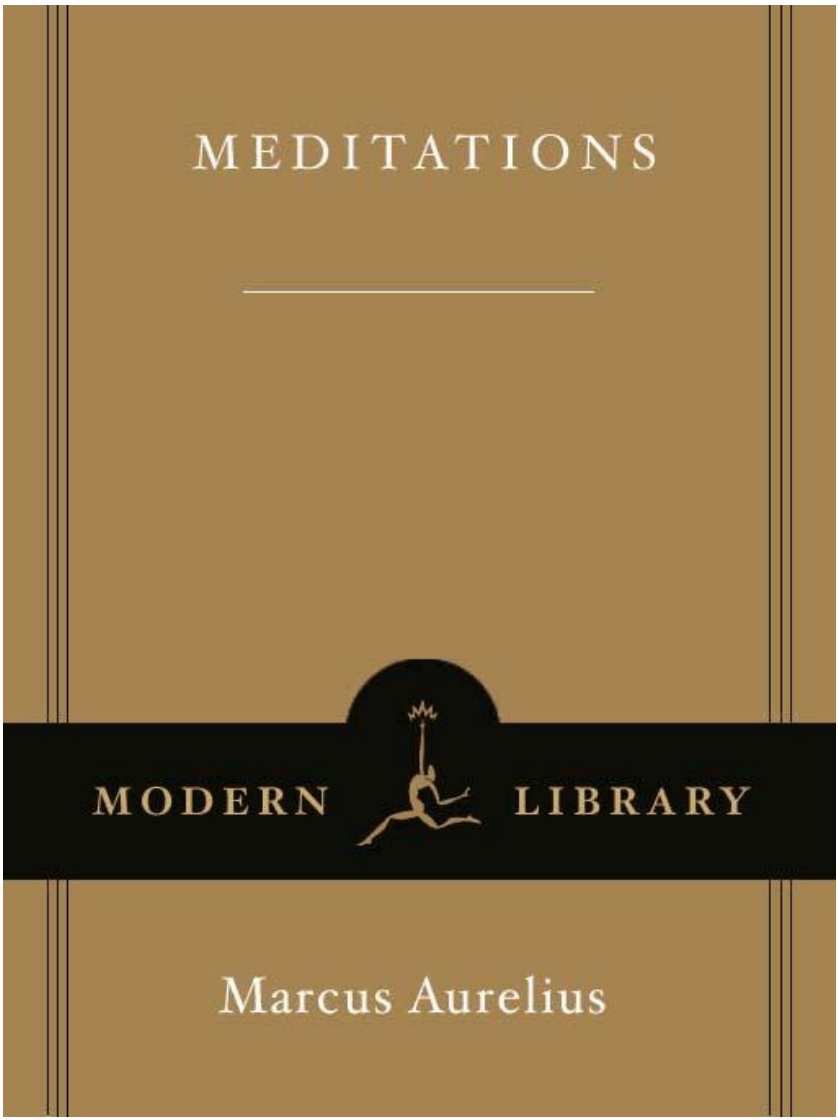

Table of Contents

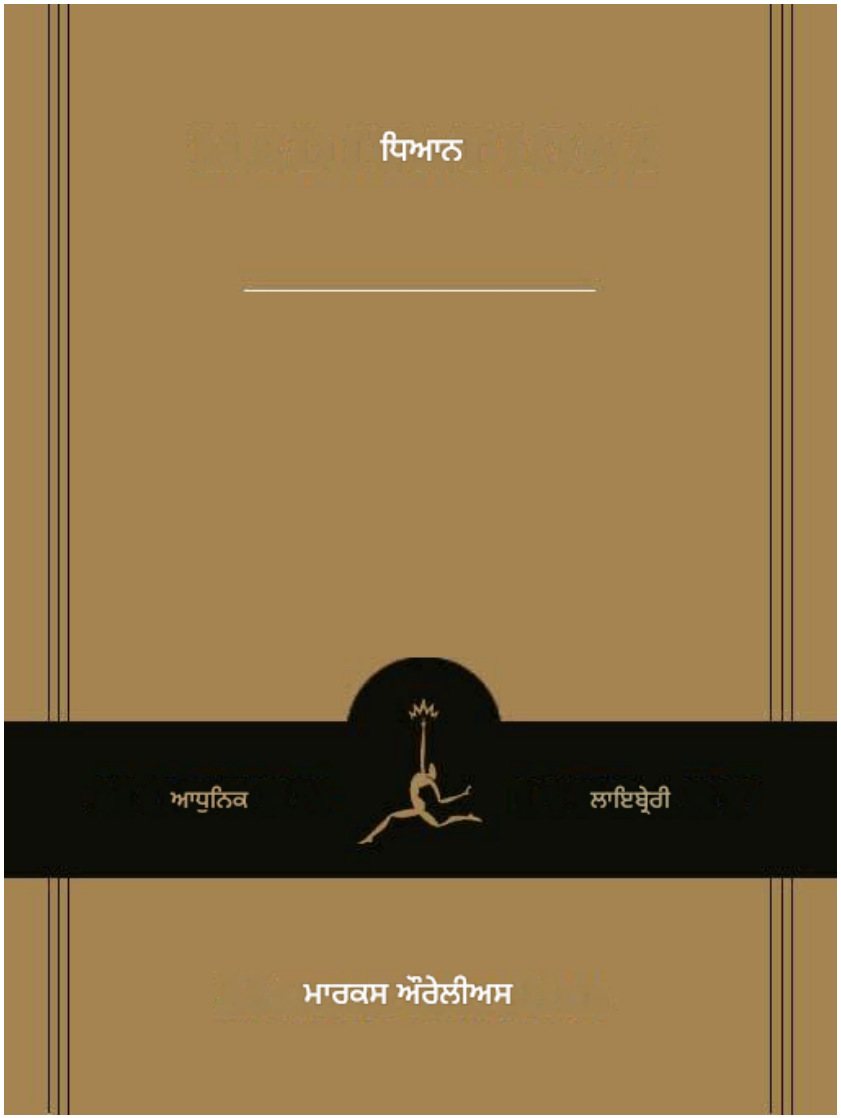

ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ
ਧਿਆਨ

ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਹੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਨੁਵਾਦ, ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਨਾਲ

ਆਧੁਨਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ

ਨਜ਼ੂ ਯੋਕ

ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ

ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ

ਕਾਲਕ੍ਰਮ

ਅੱਧਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ

ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਹੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਧਿਆਨ
ਕਿਤਾਬ 1: ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸਬਕ
ਕਿਤਾਬ 2: ਗ੍ਰਾਨ ਨਦੀ 'ਤੇ, ਕਾਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਕਿਤਾਬ 3: ਕਾਰਨੰਟਮ ਵਿੱਚ
ਕਿਤਾਬ 4
ਕਿਤਾਬ 5
ਕਿਤਾਬ 6
ਕਿਤਾਬ 7
ਕਿਤਾਬ 8
ਕਿਤਾਬ 9
ਕਿਤਾਬ 10
ਕਿਤਾਬ 11
ਕਿਤਾਬ 12

ਨੋਟਸ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ-ਪੱਤਰ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਬਾਰੇ

ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਬੋਰਡ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ

ਧਿਆਨ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਹੇਜ਼

ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਐਂਟੋਨੀਨਸ

ਰਾਜ ਕਦੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਸਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ
ਜਾਂ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸ਼ਾਸਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ।
—ਪਲਾਟੋ, ਦ ਰਿਪਬਲਿਕ

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਕਥਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ

ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਮਾਰਕਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕੇ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ-ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮਾਰਕਸ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਰੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਅਤੇ ਅਮਰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਖੁਦ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਪੂਰਣ ਅਭਿਆਸੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੀ ਤਖਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਐਨੀਅਸ ਵੇਰਸ ਦਾ ਜਨਮ 121 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸੈਨੇਟ ਜਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਣ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਜਾਮਨੀ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦਾ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਦੀ ਕੈਪੀਟੋਲਾਈਨ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਕੌਂਸਲਸ਼ਿਪ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਸਮੀ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ

ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਖੌਤੀ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਔਗਸਟਾ (ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਕੰਮ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਜੀਵਨੀਕਾਰ ਮਾਰੀਅਸ ਮੈਕਸਿਮਸ ਦੁਆਰਾ ਗੁਆਚੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜੀਵਨੀ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਦੌੜ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬਾਲ ਖਿਡਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪੇਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸਕੂਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ, ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ 1.5 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਣਜਾਣ ਅਧਿਆਪਕ ਵਾਂਗ, ਸ਼ਾਇਦ ਗੁਲਾਮ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਟਿਊਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਰਜਿਲ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਐਨੀਡ। ਪਰ ਸਾਹਿਤ ਨੇ ਅਸਲ ਟੀਚੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਜੋਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਸੀ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਕੁੰਜੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਪੂਰੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ

ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕੈਰੀਅਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋੜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। (ਕੀ ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਰੂਬੀਕਨ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਸਿਕੰਦਰ ਨੂੰ ਸਿੰਧ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?)

ਅਜਿਹੀ ਸਿਖਲਾਈ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲਾਤੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਰੋਮਨ ਉੱਚ ਵਰਗ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੋਭਾਸ਼ੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਯੂਨਾਨੀ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਰੂਸੀ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਜਾਂ ਇੱਕ ਹੀਅਨ ਜਾਪਾਨੀ ਦਰਬਾਰੀ ਦੇ ਚੀਨੀ ਵਰਗ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਹੋਮਰ ਦੇ ਇਲਿਆਡ ਅਤੇ ਓਡੀਸੀ ਅਤੇ ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼ ਦੀਆਂ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਏਨੀਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਐਥੇਨੀਅਨ ਬੁਲਾਰੇ ਡੈਮੋਸਥੇਨੀਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਰੋਮਨ ਰਾਜਨੇਤਾ ਸਿਸੇਰੋ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਯੂਨਾਨੀ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬੌਧਿਕ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ; ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਆਪਣੇ ਦਰਬਾਰੀ ਡਾਕਟਰ, ਗੈਲੇਨ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਯੂਨਾਨੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹੀ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਗਣਰਾਜ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਲੁਕ੍ਰੇਟੀਅਸ, ਸਿਸੇਰੋ ਅਤੇ ਸੇਨੇਕਾ ਵਰਗੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਪਰ ਮਹਾਨ ਚਿੰਤਕ - ਪਲੈਟੋ, ਅਰਸਤੂ, ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ, ਜ਼ੇਨੋ, ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ, ਐਪੀਕੁਰਸ, ਆਦਿ - ਸਾਰੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸਨ। ਗੰਭੀਰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ।

137 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਸ਼ਾਸਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਮਰਾਟ, ਹੈਡਰੀਅਨ, ਬੇਔਲਾਦ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੀਵੇਗਾ। ਹੈਡਰੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੁਆਰਾ ਗੋਦ ਲਏ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਤਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੈਡਰੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੁਲੀਨ ਲੂਸੀਅਸ ਸੀਓਨੀਅਸ ਕੋਮੋਡਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। 137 ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀਓਨੀਅਸ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੈਡਰੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਬੇਔਲਾਦ ਸੈਨੇਟਰ ਐਂਟੋਨੀਅਸ 'ਤੇ ਆ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਕਿ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ (ਵਿਆਹ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ) ਨੂੰ ਸੀਓਨੀਅਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲੂਸੀਅਸ ਵੇਰਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਵੇ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਲੈ ਲਿਆ, ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਬਣ ਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਹੈਡਰੀਅਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਵੇਰੂਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਰੋਡਸ ਐਟੀਕਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਮੀਰ ਐਥੇਨੀਅਨ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀਕਾਰ ਜਿਸਦੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਨਾਲ ਤੂਫਾਨੀ ਸਬੰਧਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸੋਪ ਓਪੇਰਾ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਲਾਤੀਨੀ ਭਾਸ਼ਣ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਮਾਰਕਸ ਕੌਰਨੇਲੀਅਸ ਫਰੋਂਟੋ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਸਿਰਟਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀਕਾਰ ਸੀ। ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ

ਨਾਲ, ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਫਰੋਂਟੋ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਬਚ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਵਿਚਕਾਰ ਨੇੜਲੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਰੋਂਟੋ ਦੇ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਦੇਖ ਕੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਕਈ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਸਿਖਲਾਈ ਨੇ ਕੁਲੀਨ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਜਨਤਕ ਹਸਤੀਆਂ - ਜੂਨੀਅਸ ਰਸਟੀਕਸ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਾਰਕਸ 1.7 ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪਿਤਾ, ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਪਾਈਅਸ ਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਨੂੰ ਦੂਤਾਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਿਪਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 140 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕੌਂਸਲ (ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ) ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ, ਅਤੇ 145 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਉਸਨੇ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੀ ਧੀ ਫੌਸਟੀਨਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 1.17 ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਐਡਵਰਡ ਗਿਬਨ ਦੀ "ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਡਿਕਲਾਈਨ ਐਂਡ ਫਾਲ ਆਫ਼ ਦ ਰੋਮਨ ਐਂਪਾਇਰ" ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ "ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ, ਮੂਰਖਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ।" ਇਹ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਘੱਟ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ

ਕਰਦਾ ਹੈ। 145 ਅਤੇ 161 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡੇਢ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਕਿੱਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸਿਰਫ ਝਲਕ ਫਰੋਂਟੋ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੋ ਧਰੁਵ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬਾਕੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਗੇ - ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ - ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ "ਪਰਿਵਰਤਨ" ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ (ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ), ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 140 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

31 ਅਗਸਤ, 161 ਨੂੰ, ਐਂਟੋਨੀਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣਾ ਇਕਲੌਤਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲਏ ਭਰਾ, ਲੂਸੀਅਸ ਵੇਰਸ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਰਾਜਪਾਲ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਹੈਡਰੀਅਨ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ (ਸ਼ਾਇਦ ਐਂਟੋਨੀਸ ਦੁਆਰਾ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵੇਰਸ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਰੋਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਔਗਸਟਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛੁਕ ਪਤਿਤ - ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੀਰੋ ਵਜੋਂ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਹਾਕਾ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ-ਰਾਜਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ? ਸ਼ਾਇਦ, ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਤੋਂ ਓਨਾ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧੀਆਂ ਸਨ: ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਤਾਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸੂਬਾਈ ਰਾਜਪਾਲਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ। ਸ਼ਾਹੀ ਕੋਰੀਅਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਕੇਂਦਰ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਲੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਬਾਈ ਰਾਜਪਾਲਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਯੋਗਤਾ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਝਣਯੋਗ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਚਿੱਠੀਆਂ, ਸ਼ਿਲਾਲੇਖਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੋਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਾਮਰਾਜੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਚੇ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਨਾਥਾਂ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨੀਤੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹਿੱਸਾ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ, ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ ਜੋ ਸਾਮਰਾਜੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਧਿਆਨ ਅਤੇ

ਭਾਸ਼ਾਈ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਚੇਤਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਕ ਜਾਂ ਫਰੋਂਟੋ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅੱਖਰ ਮੋਟ ਜਸਟਿਸ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਾਰਕਸ ਦੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਸੈਨੇਟ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ। ਟੀਚਾ ਉਸ ਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਰਾਟ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਨਕਾਬ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ - ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ - ਸਹਿਮਤੀ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ। ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਲੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹਾਲ ਗਣਰਾਜ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ)। ਪਰ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਪੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੈਨੇਟ ਜਨਤਾ ਵਿੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ; "ਚੰਗੇ" ਸਮਰਾਟ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉੱਚ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਹੈਡਰੀਅਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੈਨੇਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਕੰਡੇਦਾਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਰਾਜਨੇਤਾ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੈਨੇਟਰ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸਨ - 120 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੌਰਨੇਲੀਅਸ ਟੈਸੀਟਸ ਜਾਂ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੈਸੀਅਸ ਡੀਓ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਨੀਤੀ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜੋ ਈਸਾਈਆਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸੰਪਰਦਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਸਾਮਰਾਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਣ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੇਲਸਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿੰਦਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਦੀ ਰਚਨਾ "ਈਸਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ" ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਪਰਦਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਫਰੋਂਟੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀ), ਅਤੇ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ "ਨਾਸਤਿਕਤਾ" - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ - ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝਿਜਕ ਨੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣਾਇਆ।

ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਲੀਨੀ ਦ ਯੰਗਰ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਬਿਥਿਨਿਆ ਦੇ ਗਵਰਨਰ) ਦੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਨੇ ਸਮਰਾਟ ਟ੍ਰੈਜਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਨੀਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ: ਜਦੋਂ ਕਿ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਮਰਾਜ-ਵਿਆਪੀ ਅਤਿਆਚਾਰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਿਆ। ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਈਸਾਈਆਂ ਲਈ ਮੁੱਖ ਖ਼ਤਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੂਬਾਈ ਗਵਰਨਰਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਕਦਮੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 170 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਲਿਓਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਰਚੁਅਲ ਕਤਲੇਆਮ ਹੋਇਆ। ਮਾਰਕਸ ਦੇ

ਸਲਾਹਕਾਰ ਜੂਨੀਅਸ ਰਸਟੀਕਸ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਈਸਾਈਆਂ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਜਸਟਿਨ ਮਾਰਟਰ) ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ (11.3) ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਹਵਾਲਾ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੰਟਰਪੋਲੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਹਵਾਲੇ ਸਮਝੇ ਹਨ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰਮਪੂਰਨ ਹਨ।
ਮਾਰਕਸ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੰਥ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਰਾਜਗੱਦੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰੋਮ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ, ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਪਾਰਥੀਅਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੋਵੇਂ ਰਾਜ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੌਜੀ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਦੋ ਨਵੇਂ ਅਣਪਛਾਤੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦੇ ਰਾਜਗੱਦੀ ਨੇ ਪਾਰਥੀਅਨ ਸ਼ਾਸਕ ਵੋਲੋਗੇਸੀਸ III ਨੂੰ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। 162 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਅਰਮੀਨੀਆ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਗੈਰੀਸਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਬਚਾਅ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਸੀਰੀਆ ਨੂੰ ਖੁਦ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੋਮ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਵੇਰੂਸ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਛੋਟਾ ਸਮਰਾਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰਬ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਗਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਿਹਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫੌਜੀ ਤਜਰਬਾ ਸੀ (ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਸੀ), ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੰਚਾਲਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ

ਝਟਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਮਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ, ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਨੌਜਵਾਨ ਐਵੀਡੀਅਸ ਕੈਸੀਅਸ ਵਰਗੇ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪਾਰਥੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਪਾਰਥੀਆ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਕੂਟਨੀਤਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵੇਰਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸਾਮਰਾਜ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਲੇਗ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੂਸੀਅਸ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਇਦ ਓਨੇ ਭਿਆਨਕ ਨਾ ਹੋਣ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਦੂਜੇ ਖ਼ਤਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਾਟਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸਰਹੱਦ, ਉੱਤਰੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਵਧਦੀ ਅਸਥਿਰਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਰੋਮ ਨੂੰ ਜਰਮਨੀ, ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਅਤੇ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਆ ਦੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਬੀਲੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ - ਜਿੱਤ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਸਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ। ਰੋਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹਮਲਾਵਰ ਵਿਰੋਧ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਦਲ ਗਈ; ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨੀਤੀ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਪੱਛਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਪਤਨ ਹੋਇਆ।

ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹੈਡਰੀਅਨ ਦੀ ਮਹਾਨ ਕੰਧ, ਜੋ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਰਹੱਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ; ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਦੂਜੀ ਲਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮਹਾਂਦੀਪ

'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਲਾਬੰਦੀਆਂ ਅਸੰਭਵ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਖ਼ਤਰਾ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। ਰੋਮ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ 9 ਈਸਵੀ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਯਾਦ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰੋਮਨ ਜਨਰਲ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਫੌਜਾਂ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ ਕਰ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮਾਨੀਆ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਸੀ। ਦੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੀ ਡੇਸੀਆ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਨੇ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਘਿਰਣਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੱਸਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ: ਕਾਦੀ, ਮਾਰਕੋਮਾਨੀ ਅਤੇ ਜੈਜ਼ੀਗੇਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਮਾਟੀਅਨ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਥੀਆ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਉੱਤਰੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਰੋਮਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ। 168 ਵਿੱਚ, ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਵੇਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਯੁੱਧਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਹਿਲਾਂ 170 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਖੌਤੀ ਮਾਰਕੋਮੈਨਿਕ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੋਝ ਇਕੱਲੇ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਹੀ ਚੁੱਕਣਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ 169 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੇਰੂਸ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ (ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ)। ਇਹ ਰਵਾਇਤੀ ਮੁਹਿੰਮ ਵੇਰੂਸ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਲੜਾਈ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੰਗ ਸੀ। ਪਾਰਥੀਅਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਕੂਟਨੀਤਕ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਇੱਥੇ ਸੀਮਤ ਵਰਤੋਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਰੋਮਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ

ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਸੀਮਤ ਲੜਾਈਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਛੋਟੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਖੂਨੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ। ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੋਮੈਨਿਕ ਯੁੱਧਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਲਮ 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਜੇਤੂ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਮਾਰਕ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਉੱਕਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ, ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਮੱਕੜੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਫੜਨ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ," ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਨੋਟ ਕੀਤਾ, "ਖਰਗੋਸ਼ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀਆਂ, ਸੂਰ, ਰਿੱਛ, ਸਰਮੇਸ਼ੀਅਨ" (10.10)। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 8.34 ("ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ") ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਭਿਆਨਕ ਵਿਗਨੇਟ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

175 ਤੱਕ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆਈਆਂ। ਐਵੀਡੀਅਸ ਕੈਸੀਅਸ, ਜਿਸਨੇ ਪਾਰਥੀਅਨ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਰਨੈਲ ਵਜੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹੁਣ ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਵਜੋਂ ਪੂਰਬੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਰਚੁਅਲ ਰੀਜੈਂਟ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਬਗਾਵਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਪੂਰਬੀ ਪ੍ਰਾਂਤ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੈਪਾਡੋਸੀਆ) ਮਾਰਕਸ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੇ, ਪਰ ਕੈਸੀਅਸ ਨੂੰ ਪੂਰਬ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦੀ ਅਨਾਜ ਸਪਲਾਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਅਟੱਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਾਤਹਿਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੈਸੀਅਸ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਤਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰਬ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਫੌਸਟੀਨਾ (ਜੋ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਈ ਸੀ) ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ। ਉਸਨੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸ਼ਹਿਰਾਂ, ਐਂਟੀਓਕ ਅਤੇ

ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਐਥਨਜ਼ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਐਲੀਯੂਸੀਨੀਅਨ ਰਹੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੀ ਦੇਵੀ ਡੀਮੀਟਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਹੈ।

ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਸੀਅਸ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫੌਸਟੀਨਾ ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੇਰਾਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। 170 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ, ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁੱਤਰ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਕੋਮੋਡਸ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਮੋਡਸ ਦੀ ਸਹਿ-ਸਮਰਾਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤਰੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖੀ ਗਈ। ਉਹ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ 177 ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸ਼ਾਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਪੋਂਟੀਫੈਕਸ ਮੈਕਸਿਮਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਰਾਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ।

ਮਾਰਕੋਮੈਨਿਕ ਯੁੱਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਸਥਾਈ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ 178 ਵਿੱਚ, ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਕੋਮੋਡਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਅਠਵੰਜਾ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਸਪਾਸੀਅਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਸਮਰਾਟ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੋਮੋਡਸ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਜ਼ਾਲਮ, ਦੂਜੇ ਕੈਲੀਗੁਲਾ ਜਾਂ ਨੀਰੋ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ

ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਅਗਲੀ ਸਦੀ ਲਈ ਸਾਮਰਾਜ 'ਤੇ ਬੋਝ ਪਾਵੇਗੀ।

ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪਿਛੋਕੜ

ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 170 ਦੇ ਦਹਾਕੇ - ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਮਾਂ ਸੀ। 169 ਅਤੇ 179 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਲੜਾਈ, ਕੈਸੀਅਸ ਦੀ ਅਸਫਲ ਬਗਾਵਤ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਵੇਰੂਸ; ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਫੌਸਟੀਨਾ; ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ, ਕੋਮੋਡਸ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਧਿਐਨਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੋਇਕਵਾਦ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੰਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਅੱਜ ਦਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਕਾਦਮਿਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮੰਨਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਜੀਵਨ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ" ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਸਾਡੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਅਕਸਰ ਅਮਰੀਕੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਥਾਮਸ ਨਾਗੇਲ ਦੁਆਰਾ "ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ" ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ: ਨੈਤਿਕ ਚੋਣਾਂ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਸਮਾਜ ਦੀ ਉਸਾਰੀ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ।

ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਲਈ, ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣਾ ਅਕਾਦਮਿਕ ਪੱਖ ਸੀ। ਐਥਨਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਲਿਖਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਹਾਰਕ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ "ਜੀਉਣ ਲਈ ਡਿਜ਼ਾਈਨ" ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਉੱਤੇ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਹੀ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਸੀ।

ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਐਥੇਨੀਅਨ ਚਿੰਤਕ ਸੁਕਰਾਤ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਦਾ ਉਭਾਰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਸੁਸੰਗਤ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮਨਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਲਈ, ਸਟੋਇਕ ਸਕੂਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਐਥਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਟੋਆ ("ਬਰਤਨ" ਜਾਂ "ਪੋਰਟੀਕੋ") ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ, ਜ਼ੇਨੋ (332/3–262 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜ਼ੇਨੋ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਕਲੀਨਥੇਸ (331–232 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ (280–206 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲੇਖਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ "ਅਕਾਦਮਿਕ" ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਲਈ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਟੋਇਕਵਾਦ

ਸਟੋਇਕ ਵਿਸ਼ਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਹ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸੁਮੇਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਹੈ। ਹੋਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਵ-ਵਿਆਪੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਟੋਇਕਾਂ ਨੇ ਲੋਗੋ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਨੀਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ "ਤਰਕ" ਅਤੇ ਪਿਛੇਤਰ "-ਲੋਜੀ" ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ) ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਥ-ਸੀਮਾ ਇੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਲਗਭਗ ਅਨੁਵਾਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਜੁੜੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ

(ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ, ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ (ਇੱਕ ਸਮਝਣਯੋਗ ਵਾਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਸ਼ਣ) ਦੇ ਉਤਪਾਦ ਵਜੋਂ। ਲੋਗੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਰਕ ਦੀ ਫੈਕਲਟੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।[1] ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ "ਕੁਦਰਤ," "ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ," ਜਾਂ "ਰੱਬ" ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ। (ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਸ਼ਬਦ"—ਲੋਗੋ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਟੋਇਕ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਉਧਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਟੱਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸਵੈਇੱਛਤ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਵਜੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਚਲਦੀ ਗੱਡੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁੱਤਾ ਗੱਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੌੜਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਚੋਣ ਉਸਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ: ਦੌੜਨਾ ਜਾਂ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜੋ - ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ - ਅਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਅਨਿਆਂਪੂਰਨ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਮੁੱਚੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ,

ਜਿਸਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਮੇਲ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ, ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ।

ਪਰ ਲੋਗੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਵੇਕਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲ ਪਦਾਰਥ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਕਸੀਜਨ ਜਾਂ ਕਾਰਬਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਠੋਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਸਦੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਲੋਗੋ ਨਿਊਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਟੋਇਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਅੱਗ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਜੋਂ। ਨਿਊਮਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ —ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਹ—ਜੋ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ, ਡਾਇਲਨ ਥਾਮਸ ਦੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ, "ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਹਰੇ ਫਿਊਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ," ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਧਾਤ ਵਰਗੀਆਂ ਬੇਜਾਨ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਊਰਜਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ—ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਣਾਅ ਜੋ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਬੇਜਾਨ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹਨਾਂ ਮਿਸ਼ਰਣਾਂ ਦੇ ਦੋ ਤੱਤ ਹਨ—ਅਯੋਗ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਐਨੀਮੇਟਿੰਗ ਨਿਊਮਾ—ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਸਤੂ ਖੁਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਸਤੂ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਐਨੀਮੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਊਮਾ ਪੂਰੇ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹਰ ਪਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵੱਡੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗ ਦੁਆਰਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਏਕਪਾਇਰੋਸਿਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।[2]

ਜੇਕਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਲੋਗੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਜੋ ਕ੍ਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੋਇਕਾਂ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਗੋ ਦੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਸਮੀ ਤਰਕ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਬਣਤਰ ਵਿੱਚ (ਉਤਪਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)। ਇਹ ਵਿਵਸਥਿਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਈ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜੀਵਨੀਕਾਰ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਲਾਰਟਿਯਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕੈਟਾਲਾਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੰਗ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਸਗੋਂ "ਔਨ ਹਾਉ ਟੂ ਰੀਡ ਪੋਇਟਰੀ" ਅਤੇ "ਅਗੇਂਸਟ ਦ ਟਚਿੰਗ ਅੱਪ ਆਫ਼ ਪੇਂਟਿੰਗਜ਼" ਵਰਗੇ ਕੰਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਮਾਨਵ-ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਰਵਾਇਤੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਅਜ਼ਮਾਉਣਗੇ।

ਸਟੋਇਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਬੌਧਿਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਜਨਮ ਐਥਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਡੇਢ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਰ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੋਮ ਵਿੱਚ। ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਰੋਮਨ ਜਿੱਤ ਦੇ ਇੱਕ ਦੌਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ ਜੋ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਲਕ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਿੱਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਆਇਆ। 200 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੇਲੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਵੀ ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਜਿੱਤਿਆ ਯੂਨਾਨ ਸੱਚਾ ਜੇਤੂ ਸੀ।" ਯੂਨਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕ, ਪੈਨੇਟੀਅਸ (ਲਗਭਗ 185-109 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਅਤੇ ਪੋਸੀਡੋਨੀਅਸ (ਲਗਭਗ 135-50 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਲਈ ਰੋਮ ਆਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਗ੍ਰੈਂਡ ਟੂਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ, ਨੌਜਵਾਨ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਰੋਮੀਆਂ ਲਈ ਐਥਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨਾ ਫੈਸ਼ਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰਕੁਲੇਨੀਅਮ ਵਿਖੇ ਪੈਪੀਰੀ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ), ਅਤੇ ਸਿਸੇਰੋ ਅਤੇ ਲੂਕ੍ਰੇਟੀਅਸ ਵਰਗੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਹ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪੀਲ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਟੋਇਕਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਨਤਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਕੋਡ ਨੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਨੂੰ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਅਸਲ ਧਰਮ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸੰਸਕਰਣ ਬਣ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਕਾਸ ਜ਼ੋਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ, ਫੋਕਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਤੇ ਮੱਧ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਰੋਮਨ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸੀ - ਸੋਚ ਦੀ ਇੱਕ

ਅਮੂਰਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਰਵੱਈਆ ਸੀ। ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਰੋਮਨਾਈਜ਼ਡ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, "ਸਟੋਇਕ" ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਲੀਨ ਰੋਮਨ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ।

ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਆਪਣੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਓਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਲਿਖਤਾਂ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਇਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਾਰਕਸ ਕੈਟੋ ਸੀ (ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਟੋ ਦ ਯੰਗਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੀ)। 49 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਸੈਨੇਟਰ, ਕੈਟੋ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪੌਂਪੀ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸੀਜ਼ਰ ਜਿੱਤੇਗਾ, ਤਾਂ ਕੈਟੋ ਨੇ ਗਣਰਾਜ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, 46 ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਾ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਟੋਇਕ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੀਰੋ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਨੂੰ ਕਵੀ ਲੂਕਨ ਦੁਆਰਾ ਅਮਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਨੇਟਰ ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਪੇਟਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨੀਰੋ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਦੇ ਜਵਾਈ, ਹੇਲਵਿਡੀਅਸ ਪ੍ਰਿਸਕਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ - ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਇਆ - ਵੇਸਪਾਸੀਅਨ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਅਤੇ ਹੇਲਵਿਡੀਅਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਰਸਟੀਕਸ, ਮੈਕਸਿਮਸ ਅਤੇ ਸੇਵੇਰਸ ਲਈ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 1.14 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ (ਅਤੇ

ਕੈਟੋ) ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਕੈਟੋ, ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਅਤੇ ਹੇਲਵਿਡੀਅਸ ਲੇਖਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਰਤਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਬਹਾਦਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੋ-ਅਜਾਮੀ ਗੁਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕਵੀ ਲੂਕਨ ਦੇ ਚਾਚਾ, ਲੂਸੀਅਸ ਐਨੇਅਸ ਸੇਨੇਕਾ (ਲਗਭਗ 4 ਈਸਾ ਪੂਰਵ-ਈ. 65), ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਨੇਕਾ ਦ ਯੰਗਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਨੀਰੋ ਦਾ ਕੌਂਸਲਰ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੂੰ ਸੇਨੇਕਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਨੀਰੋ ਦੀ ਉਸਦੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਭਰੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲੂਸੀਲੀਅਸ ਨੂੰ ਪੱਤਰ) ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਟੋਇਸਿਜ਼ਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਸਨ।
ਪਰ ਸਾਰੇ ਸਟੋਇਕ ਅਮੀਰ ਸੈਨੇਟਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਟੋਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵੀ ਸੀ: ਉਹ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਤਪੱਸਵੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਮੀਰ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਿਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਉਦਾਹਰਣ ਗਾਇਸ ਮੁਸੋਨੀਅਸ ਰੂਫਸ (ਲਗਭਗ 30-100), ਰੋਮਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਵਰਗ ਦਾ ਮੈਂਬਰ, ਅਖੌਤੀ ਨਾਈਟਸ (ਇਕੁਇਟਸ) ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੀਰੋ ਅਤੇ ਵੇਸਪਾਸੀਅਨ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਨਾਟਕੀ ਉਦਾਹਰਣ ਮੁਸੋਨੀਅਸ ਦਾ

ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਐਪੀਕੇਟਸ (ਲਗਭਗ 55-ਲਗਭਗ 135) ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਡੋਮੀਸ਼ੀਅਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਕੋਪੋਲਿਸ (ਉੱਤਰੀ ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ) ਜਲਾਵਤਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜਨੇਤਾ ਏਰੀਅਨ (ਲਗਭਗ 86-160) ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਸਟਰ ਦੀਆਂ ਚਰਚਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਟੈਕਸਟ ਜਿਸਨੂੰ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਪੀਕੇਟੈਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸੰਸਕਰਣ, ਐਨਚੇਰਿਡੀਅਨ ("ਮੈਨੂਅਲ" ਜਾਂ "ਹੈਂਡਬੁੱਕ") ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਐਪੀਕੇਟੈਟਸ ਮਾਰਕਸ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਰਸਟੀਕਸ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ" (ਜਾਂ ਤਾਂ ਡਿਸਕੋਰਸ ਖੁਦ ਜਾਂ ਲੈਕਚਰ ਨੋਟਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੈੱਟ) ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਫ੍ਰੇਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 11 ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਰੀਅਨ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਐਨਚੇਰਿਡੀਅਨ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਾਹਿਤਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ: ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਛੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ।

ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਅਤੇ ਧਿਆਨ
ਐਪੀਕੇਟਸ ਦਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਆਪਣੇ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦਾ

ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਜਿਸਨੇ "ਆਪਣੇ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ।"[3] ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ, ਖੇਤਰ ਦਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸਟੋਇਕ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ, ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਸੀ: ਤਰਕ, ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕਤਾ, ਜੋ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਮਾਰਕਸ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ (8.13) ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਿਕੋਣੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਮੂੰਹ-ਜ਼ਬਾਨੀ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤਰਕ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ "ਤਰਕ-ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਨਹੀਂ" (1.17)। ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਸਟੋਇਕ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (8.57 ਵਿੱਚ ਵਿਉਤਪਤੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ), ਪਰ ਉਹ ਅਪਵਾਦ ਹਨ, ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਤਰਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ - ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤਰਕ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦਾ ਨਹੀਂ; ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 4.4 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਲੜੀ ਲੱਭਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ। ਸਟੋਇਕ ਭੌਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਰੇ - ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭੰਬਲਭੂਸੇ (ਏਕਪਾਇਰੋਸਿਸ) ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਜੋ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਮਾਰਕਸ ਇੱਕ ਅਗਿਆਨੀਵਾਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸ

ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ)। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਨੈਤਿਕਤਾ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਸੀ: "ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਚਿੰਤਕ ਜਾਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਨਿਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ..." (7.67)।

ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਜੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰੀਏ? ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗੇ? ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਦੋਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ 'ਤੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੋਚ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ (ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਐਪੀਕੇਟਸ ਲਈ) ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਪੀਅਰੇ ਹੈਡੋਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨ "ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾਂ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ: ਧਾਰਨਾ, ਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ।

ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰਨ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀਏ: ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਲਈ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਨ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਲਈ ਸਟੋਇਕ ਬੋਧ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਟੋਇਕਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਕ੍ਰਮ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਲੋਗੋ ਸਾਡੇ ਹੇਜੇਮੋਨੀਕੋਨ (ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਉਹ ਜੋ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ") ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਬੌਧਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਦਰਭਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ "ਇੱਛਾ" ਜਾਂ "ਚਰਿੱਤਰ" ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦਿਮਾਗ ਜਾਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।[4] ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਡੇਟਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਪਲ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬੰਬਾਰੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਫੈਂਟਾਸੀਆ, ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਮਨ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ (ਹਾਈਪੋਲੇਪਸਿਸ) ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੋਂ ਬਣੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਿੰਟ ਮੂਲ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਡੋ ਚਿੱਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਖ ਹਨ ਅਣਉਚਿਤ ਮੁੱਲ ਨਿਰਣੇ: ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ "ਚੰਗਾ" ਜਾਂ "ਬੁਰਾ" ਵਜੋਂ ਦਰਜਾ ਦੇਣਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੁਰੀਆਂ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੁਣੇ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਸ ਇਹ ਹੈ - ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਮੇਰੀ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਘਰ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹਾਈਪੋਲੇਪਸਿਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਥੋਪਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ

ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਬਲਕਿ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਫੈਕਲਟੀ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖੀਏ।

ਦੂਜਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਕਿਰਿਆ ਦਾ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟੋਇਕਾਂ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਨਵਰ ਹਨ, ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, 5.16, 8.59, 9.1)। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਗੋ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਇਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ)। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਗਰਿਕ ਹਨ, ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਈਏ - "ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣਾ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਗੋ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਵੱਡੇ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਲੋਗੋ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਪਲਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਦੁਨੀਆ, ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਰਗਰਮ

ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੀ, ਮਾਰਕਸ ਸਾਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਭਲੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲ ਲੋਗੋ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਜੋ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਹਨ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨਯੋਗ ਹਨ। ਮਾਰਕਸ, ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਲੜੀਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਇੱਕ ਜੀਵ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ। ਪਰ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਨੂੰ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੜੀਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਰੋਮੀਆਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਬਾਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।[5]

ਤੀਜਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦਾ ਹਮਰੁਤਬਾ ਹੈ, ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਸਾਡੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ (ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ)। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ (ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ)। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਡੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤ ਕੰਮ (ਤਸ਼ੱਦਦ, ਚੋਰੀ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ) ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਅੱਗ, ਬਿਮਾਰੀ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਵਰਗੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕੰਮ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਮਝਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਲੋਗੋ ਦੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ (ਇੱਥੇ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ) ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਐਪੀਕੇਟਸ (ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ) "ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਕਲਾ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ), ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਪੋਪ ਦੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ, "ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਸਹੀ ਹੈ।" ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ (ਸਪੱਸ਼ਟ) ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੌਤ 'ਤੇ - ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਤਿੰਨੋਂ ਵਿਸ਼ੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਜੋਗਾਂ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ 7.54 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ:

ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਹਰ ਪਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਹੈ:
• ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ [ਇੱਛਾ] ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ;
• ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ [ਕਾਰਵਾਈ];
• ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨਾ, ਤਾਂ ਜੋ [ਧਾਰਨਾ] ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕਹੀਣ ਗੱਲ ਨਾ ਆਵੇ।

ਸਾਨੂੰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 9.6 ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਤਿੱਕੜੀ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: "ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਣਾ... ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਵਾਈ... ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ..."

ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ 8.7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ:

. . . ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਝੂਠ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣਾ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ - ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੱਤੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਲਗਭਗ ਜਨੂੰਨੀ ਦੁਹਰਾਓ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਟੋਇਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ (5.10) ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਵਾਲਾ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਦੂਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਹਸਤੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲੀਨਥਸ ਦਾ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਸਿਰਫ ਦੋ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਤੁਲਨਾ (6.42) ਲਈ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਚਿੰਤਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੁਕਰਾਤ ਅਤੇ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਨਾਲ

ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (7.19)। ਇਹ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕ ਆਧਾਰ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਟੋਇਕ ਚਿੰਤਕਾਂ (ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਪੀਕੇਟਸ) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡੂੰਘੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਕੂਲ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ "ਸਟੋਇਕਵਾਦ" ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ "ਦਰਸ਼ਨ" ਹੁੰਦਾ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਮਰਾਜੀ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਰੁਝਾਨ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੂਲਾਂ - ਪਲੈਟੋਨਿਸਟ, ਪੈਰੀਪੇਟੇਟਿਕਸ, ਸਿਨਿਕ ਅਤੇ ਸਟੋਇਕਸ - ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਮਾਰਕਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਕਾਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਟੋਇਕ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸੇਵੇਰਸ ਇੱਕ ਪੈਰੀਪੇਟੇਟਿਕ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੇਨੇਕਾ ਅਤੇ ਐਪੀਕੇਟਸ ਵਰਗੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਸਟੋਇਕ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਸੂਤਰ, ਕਿੱਸੇ ਅਤੇ ਦਲੀਲਬਾਜ਼ੀ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਟੋਇਕ ਬੁਨਿਆਦ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਟੋਇਕਸ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੋਵੇਂ, ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰਵਜਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਕਰਾਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਹਾਨ ਐਥੇਨੀਅਨ ਚਿੰਤਕ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਰੁਝੇਵੇਂ ਤੋਂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ

ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ (ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ) ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮਾਰਕਸ ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬ 7 ਵਿੱਚ), ਅਤੇ ਸੁਕਰਾਤਿਕ ਜਾਂ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਅਖੌਤੀ ਸੁਕਰਾਤਿਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖ ਸਹੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਰਨਗੇ। "ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ," ਮਾਰਕਸ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ" (2.1), ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸੁਕਰਾਤ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਉਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਹਾਨ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇਨਕਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ - ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਮਾਡਲ ਬਣਾਇਆ। ਆਪਣੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤਮ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਸਟੋਇਕ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਪੇਟਸ ਜਾਂ ਹੈਲਵੀਡੀਅਸ ਪ੍ਰਿਸਕਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਉਸਨੂੰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 7.66 ਵਿੱਚ ਉਭਾਰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਕਰਾਤ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ (ਅਖੌਤੀ ਪੂਰਵ-ਸੁਕਰਾਤਿਕ ਚਿੰਤਕਾਂ) ਵਿੱਚੋਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਸਟੋਇਕ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ,

ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਏਫੇਸਸ (ਆਧੁਨਿਕ ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ) ਦਾ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਜ਼ੈਨ ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਕਹਾਵਤ ਸਨ। ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਦੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ ਲੋਗੋ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੇ ਤੱਤ ਵਜੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਵੇਂ ਤੱਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟੋਇਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ (4.46, 6.47) ਵਿੱਚ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਭੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦਾ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਐਪੀਗ੍ਰਾਮੈਟਿਕ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅਪੋਥੈਗਮ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ:

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਦਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। (6.6)
ਸਿੱਧਾ, ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ। (7.12)
ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। (12.9)

ਇਹ ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਤੋਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਅਸਥਿਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। "ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ," ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ: "ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਹੈ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਵਹਾਅ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਝਲਕਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ" (4.43; ਅਤੇ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ 2.17, 6.15)।
ਭਾਵੇਂ ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਕਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ

ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹੋਰ ਚਿੰਤਕ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਕਸ ਦੋ ਵਾਰ ਕਵੀ ਐਂਪੀਡੋਕਲਸ ਦੀ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਗੋਲੇ ਵਜੋਂ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (8.41, 12.3), ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨਾਂ ਦੇ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ (11.27) ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਖੋਜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਐਪੀਕੁਰਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ।

ਨਾ ਹੀ ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਕੋਈ ਸਕੂਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਲੈਟੋ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਰਸਤੂ ਲਈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਪੈਰੀਪੇਟਿਕ ਲਹਿਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਮਾਰਕਸ ਕਦੇ ਵੀ ਅਰਸਤੂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ (2.10) ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਹਿਰ ਸੀ: ਸਨਕੀਵਾਦ। ਸਨਕੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਨਾਮ ਸਿਨੋਪ ਦੇ ਗੁੱਸੇਖੋਰ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਘੱਟ ਇੱਕਜੁੱਟ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਛਾ। ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਖੁਦ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦੀ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਤਪੱਸਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ("ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ" ਜੋ ਕਿ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 4.30 ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਉਭਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਨਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ)। "ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਨਾਗਰਿਕ" ਹੋਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਾਅਵਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ-ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਟੋਇਕ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ ਕਈ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ

ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੋਨੀਮਸ (2.15) ਦਾ ਵੀ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ 6.13 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਨਿਕ, ਕਰੇਟਸ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਹੁਣ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਐਪਿਕਿਊਰਿਅਨਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਐਪਿਕਿਊਰਸ (341-270 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਜ਼ੈਨੋ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਸਟੋਇਕ ਸੰਸਾਰ ਨੌਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਤੱਕ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਹੈ; ਐਪਿਕਿਊਰਿਅਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬੇਤਰਤੀਬ ਹੈ, ਅਰਬਾਂ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਸੰਯੋਜਨ ਦਾ ਉਤਪਾਦ। ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਪਿਕਿਊਰਸ ਨੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸਿਰਫ਼ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਉਣਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਦੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਅੰਸ਼ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੁਕਸਾਨ ਸਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ "ਅਸੀਂ" ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸੰਪਰਦਾ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੋਮਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਸ਼ਾਂਤਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਜਨਤਕ ਜੀਵਨ - ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੋਮਨ ਮੁੱਲ - ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਦੇ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰਵੱਟੇ ਚੁੱਕਣੇ ਪੈਣਗੇ। "ਖਾਓ, ਪੀਓ ਅਤੇ ਮੌਜ ਕਰੋ" ਨੂੰ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਪੀਕਿਊਰਸ ਖੁਦ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਸੈਕਸ ਦੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਆਨੰਦ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬੌਧਿਕ ਚਿੰਤਨ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਵਾਦ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ "ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਜਾਂ ਐਟਮ" (4.3, 10.6, 11.18, 12.14) ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਵਾਦ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦਗੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ)। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 6.10 ਵਿੱਚ ਉਹ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਟੋਇਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲ "ਮਿਸ਼ਰਣ, ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਫੈਲਾਅ" 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ: "ਏਕਤਾ, ਕ੍ਰਮ, ਡਿਜ਼ਾਈਨ" - ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਨ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਐਂਟਰੀ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ "ਵੀ" ਇਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ? (12.34)। ਪਰ ਹੋਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਘੱਟ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਰਕਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਐਪੀਕਿਊਰਸ ਦੇ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਮਿਸਾਲੀ ਆਚਰਣ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (9.41) ਅਤੇ ਦਰਦ ਦੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ 'ਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਦਿਲਾਸਾ ਭਾਲਦਾ ਹੈ (7.33, 7.64)। ਹੋਰ ਦੇਰ ਵਾਲੇ ਸਟੋਇਕਾਂ ਵਾਂਗ (ਸੇਨੇਕਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ), ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਹੇ ਹਾਂ: ਦੇਰ ਨਾਲ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਅਤੇ ਹੇਰਾਕਲੀਟੀਆਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਤਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਦੂਜੇ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਤਕਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਸਦੇ ਸਰੋਤੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ? ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਸਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਮੂਲ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਧਿਆਨ: ਸ਼ੈਲੀ, ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ

ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਹੈਰਾਨ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਫ਼ੀ ਨਿਰਾਸ਼) ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਵਰਲਡਜ਼ ਬੈਸਟ ਬੁੱਕਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਦੇਖਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਕੰਮ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿਰਲੇਖ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੋਟਸ ਦੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਸੈੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਗੂੰਜ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛਪੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਗੁਆਚੇ ਯੂਨਾਨੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ - ਖੁਦ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮੂਲ ਤੋਂ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਰਚਨਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਟੂ ਹਿਮਸੈਲਫ" (ਈਸ ਹੀਟਨ) ਸੀ। ਇਹ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸਲ ਸਿਰਲੇਖ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੰਮ ਦਾ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਹੈ।[6]

ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ

ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜੈਵਿਕ ਸਮੁੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹੇਗਾ। ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਈ ਗੁਪਤ ਹਵਾਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੱਗਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 8.25 ਜਾਂ 12.27 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਾਠਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਸਟੀਕਸ ਨੇ ਸਿਨੂਏਸਾ (1.7) ਤੋਂ ਲਿਖੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਐਂਟੋਨੀਸ ਨੇ ਟਸਕੁਲਮ (1.16) ਵਿਖੇ ਕਸਟਮ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਜਾਂ ਕੈਏਟਾ (1.17) ਵਿਖੇ ਮਾਰਕਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਮਾਰਕਸ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ "ਸਾਮਰਾਜੀ" ਬਣਨ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ (6.30), ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੈਨੇਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲਣ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ (8.30), ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਲੱਖਣ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਹ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (11.7)। ਇਹਨਾਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸਟ ਦਾ "ਤੁਸੀਂ" ਇੱਕ ਆਮ "ਤੁਸੀਂ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਮਰਾਟ ਖੁਦ ਹੈ। "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਰਾਟ ਨੂੰ ਦੇਖੋ" (10.31)।

ਅਸੀਂ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰੀਏ? ਇਹ ਇੱਕ ਡਾਇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਰਵਾਇਤੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ। ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਕੁਝ ਨਾਮ, ਕੋਈ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ, ਦੋ ਅਪਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਵੀ ਘਾਟ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਪਾਠਕ - ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਲਿਖਤ ਵੱਡੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਪਾਸਕਲ ਦੀ ਪੈਨਸੀ ਜਾਂ ਜੋਸਫ਼ ਜੌਬਰਟ ਦੀਆਂ ਨੋਟਬੁੱਕਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਨੋਟਸ ਬਹੁਤ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮੁੱਢਲੇ ਹਨ। ਐਂਟਰੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨੋਟਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ: ਵਿਟਗੇਨਸਟਾਈਨ ਦਾ ਜ਼ੈਟਲ, ਕਹੋ, ਜਾਂ ਸਿਮੋਨ ਵੇਲ ਦੇ ਕੈਹੀਅਰ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਥੇ ਵੀ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿਟਗੇਨਸਟਾਈਨ ਜਾਂ ਵੇਲ ਦੇ ਨੋਟਸ ਵਾਂਗ, ਅਸਥਾਈ ਅਤੇ ਖੋਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨ ਨਵੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਵੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪਰ ਅਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮੁੜ-ਫਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਰਣਨ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਿਦਵਾਨ ਪੀਅਰੇ ਹੈਡੋਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ "ਆਤਮਕ ਅਭਿਆਸ" ਹਨ ਜੋ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਠਹਿਰਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ: ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਸਹਾਇਤਾ ਕਿਤਾਬ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 5.9 ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਸਗੋਂ ਸਪੰਜ ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਦੀ ਸਫ਼ੈਦ ਵਜੋਂ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਲਮ ਵਜੋਂ।" ਇਸ ਪਾਠ 'ਤੇ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ

ਕਈ ਪਹਿਲੂਆਂ ਲਈ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਲਝਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ("ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ"), ਸਗੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨਾ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।[7] ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੁਹਰਾਓ ਦੀ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਚਨਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਉਹੀ ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵੱਲ ਲਗਾਤਾਰ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣਾ। ਐਂਟਰੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਜਵਾਬ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਹੱਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜਵਾਬ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਮਦਦਗਾਰ ਲੱਗੀ।

ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਕਿ ਐਂਟਰੀਆਂ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹਨ ਜਿੰਨੀਆਂ ਕਿ ਉਤਪਾਦ ਹਨ, ਕੰਮ ਦੀ ਆਕਾਰਹੀਣਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਗਾੜ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਕ੍ਰਮ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਤਰਤੀਬੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੇਖਕ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਪਾਦਕ ਨੂੰ ਥੀਮੈਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਨ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਢਿੱਲੇ ਸਿਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ)। ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।[8]

ਕਿਤਾਬ 1 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਰਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੇਤੰਨ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਤਾਰਾਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਉਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀ ਸੀ, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੋਂ (ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਭਾਗ, "ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸਬਕ" ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ)। ਐਂਟਰੀਆਂ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪਿਤਾ, ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੱਕ।[9] ਇਹ ਲਾਜ਼ੀਕਲ ਸਕੀਮਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇੱਕ ਜੈਵਿਕ ਸਮੁੱਚ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਟੈਕਸਟ ਦੇ ਨਵੀਨਤਮ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ) ਕਿ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 6.30 ਵਿੱਚ ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਪਾਈਅਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਸਕੈਚ 1.16 ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਯਾਦਗਾਰ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਸੀ।

ਬਾਕੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਜੈਵਿਕ ਏਕਤਾ ਲੱਭਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਕਿਤਾਬ ਤੱਕ ਵਿਕਾਸ ਅਸਫਲਤਾ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ (ਕਿਤਾਬ 1 ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ) ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼, ਉਹੀ ਥੀਮ ਮਿਲਦੇ ਹਨ; ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਬਣਤਰ ਜਾਂ ਏਕਤਾ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਇੱਕ

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੌਤਿਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ "ਕਿਤਾਬਾਂ", ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮੂਲ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪੈਪਾਇਰਸ ਰੋਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
[10]
ਜੇਕਰ ਪੂਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇੱਕਸਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰਸਮੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵਿਕਸਤ ਛੋਟੇ ਲੇਖ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਬਿੰਦੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਕਿਤਾਬਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਿੱਧੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ("ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਲਓ ...") ਜਾਂ ਐਪੋਰਿਜ਼ਮ ("ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ")। ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਰਕਸ ਕੈਟਾਲਾਗ ਫਾਰਮੈਟ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਵੇਗਾ ("ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ... ਅਤੇ ਉਹ ... ਅਤੇ ਉਹ ....")। ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਲਨਾ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ "ਇੱਕੋ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਧੂਪ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਢੇਰ" (4.15) ਜਾਂ "ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟੀ ਗਈ ਚੱਟਾਨ" (9.17) ਵਾਂਗ ਹਨ। ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ...? ਇਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ... ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁਧ ਬਗਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ" (8.34)। ਦੂਸਰੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਸਮੀ ਧਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਸਪੇਸ਼ੀਅਨ (4.32) ਜਾਂ ਔਗਸਟਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ (8.31) ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਲਪਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਕਿਤਾਬਾਂ (7 ਅਤੇ 11) ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਮੋਟੇ ਡਰਾਫਟ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ; ਕਿਤਾਬ 7 ਵਿੱਚ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਦੇ ਕਈ ਕੱਚੇ ਹਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ

11.6 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ "ਚਰਿੱਤਰ: ਹਨੇਰਾ, ਔਰਤ ਵਰਗਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ" (4.28) ਜਾਂ "ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਚੋਰੀ, ਬੀਜਾਈ, ਖਰੀਦਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ..." ਵਰਗੇ ਨੋਟਸ ਦਾ ਕੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। (3.15)।
ਇਹ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਲਾਤਮਕਤਾ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਐਂਟਰੀਆਂ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਨੋਟਸ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ - "ਫੋਨ ਡਾ. ਰੀ ਐਪਟ. ਟਿਊਜ਼." ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਮਾਨ ਪਰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਹਿਤਕ ਹਨ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਲਿਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲੈ ਲਿਆ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਛੋਟੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਅਕਸਰ ਸ਼ਬਦ-ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਐਪੀਗ੍ਰਾਮੈਟਿਕ ਸੰਖੇਪਤਾ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤੇ ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਸੰਕੁਚਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ:

ਕੀ ਸੂਰਜ ਮੀਂਹ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ ਡੀਮੀਟਰ ਦਾ? (6.43)
ਬੁਰਾਈ: ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ। (7.1)
ਡਾਂਸਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਹਿਲਵਾਨ... (7.61)
ਇਸਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ। (8.33)

ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪਰੰਪਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਤ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਸੰਵਾਦ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਸੰਵਾਦ ਦੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਰੂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਵਾਦ ਪਲੈਟੋ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਨਕਲ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਰਸਤੂ (ਉਸਦੀਆਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ) ਅਤੇ ਸਿਸੇਰੋ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੈਟਿੰਗ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਸੰਵਾਦ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਹਿਸ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੂਜੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਝਿੜਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ।

ਲੰਬੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ (ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬਹੁਤ ਲੰਬੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ) ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕਈ ਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਆਲੋਚਕਾਂ ਕੋਲ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਗੱਦ ਲਈ ਦਿਆਲੂ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਅਜੀਬਤਾ ਰਚਨਾ ਦੀ ਖੁਰਦਰੀ ਨਾਲੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਪੂਰਣ ਸਮਝ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਮਾਰਕਸ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਗੱਦ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਅਰਥਾਤ, ਲਗਭਗ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗੱਦ ਵਿੱਚ

ਕੁਦਰਤੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਦੋਂ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 5.23 ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਵਿੱਚ:

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਉਹ ਜੋ ਹੁਣ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੋਂਦ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਾਂਗ ਵਗਦੀ ਹੈ: "ਕੀ" ਨਿਰੰਤਰ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ, "ਕਿਉਂ" ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੋ ਇੱਥੇ ਸਹੀ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਅਨੰਤਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ - ਇੱਕ ਖੱਡ ਜਿਸਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ।

ਇਹ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਾ - ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਸਥਿਰਤਾ, ਨਿਰੰਤਰ ਤਬਦੀਲੀ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇਲਾਜ ਸਾਹਿਤਕ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਮਾਡਲਾਂ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਰਿਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਰਿਣੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਸਟੋਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਲਈ।

ਆਵਰਤੀ ਥੀਮ

ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਸੁਮੇਲ ਦਲੀਲ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਅਭਿਆਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਉਨਾ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 9.42 ਨੂੰ ਐਵੀਡੀਅਸ ਕੈਸੀਅਸ ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ 10.4 ਨੂੰ ਕੋਮੋਡਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ) - ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਏਕਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਹਨ। ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਥੀਮਾਂ ਦਾ ਆਵਰਤੀ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮਾਰਕਸ ਅਕਸਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਜੋ ਲਗਭਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ ਉਹ ਹੈ ਮੌਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਮਾਰਕਸ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰੰਤਰ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਅੰਤਮ ਦਿਲਾਸਾ ਹੈ। "ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਵੋਂਗੇ," ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ" (cf. 4.6, 7.22, 8.2) ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਇੱਥੇ ਅਸਥਿਰਤਾ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਜਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਈ ਵਿਚਾਰ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਅਗਸਤਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ (8.31), ਵੇਸਪਾਸੀਅਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰੈਜਨ (4.32) ਦੇ ਯੁੱਗ, ਅਤੀਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਚਿੰਤਕ (6.47) ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ - ਸਭ ਹੁਣ ਧੂੜ ਅਤੇ ਸੁਆਹ ਹਨ।

ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ ਹੋਮਰ ਦੇ ਇਲਿਆਡ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 6 ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਉੱਗਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੌਸਮ ਲਈ ਵਧਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (10.34)। ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਦਾਸ ਯੂਨਾਨੀ ਗੀਤਕਾਰ ਕਵੀ ਮਿਮਨਰਮਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਜੋ ਹੋਮਰ ਦੀ ਉਪਮਾ 'ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰੋਮਨ ਵਕੀਲ ਸਰਵੀਅਸ ਸੁਲਪੀਸੀਅਸ ਤੱਕ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਸਿਸੇਰੋ ਨੂੰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ:

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ। ਏਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਏਜੀਨਾ ਤੋਂ ਮੇਗਾਰਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਲੰਘੇ ਸੀ। ਏਜੀਨਾ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਗਾਰਾ, ਸਟਾਰਬੋਰਡ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਪੀਰੀਅਸ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਤੋਂ ਬੰਦਰਗਾਹ - ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਧੇ-ਫੁੱਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗੇ ਅਤੇ ਖੰਡਰ ਪਏ ਹਨ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹਾਏ! . . . ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ, ਸਰਵੀਅਸ, ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਂਗਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੇਂਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ?" ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਉਹ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੋਗ ਸਲਾਹਕਾਰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਖਿੱਚ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ

ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਇੱਕ ਸਟੋਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਵੀ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਬਲਕਿ ਹੋਮਰ ਅਤੇ ਵਰਜਿਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਵਰਜਿਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਯੂਨਾਨੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਰਫ ਵਰਜਿਲੀਅਨ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਰਦ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। "ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ..." ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ (5.1, 8.12)। ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਮਨੋਰਥ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ (8.9)। ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮਿਲਣ ਲਈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ (6.12)। ਫਿਰ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਇਹ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਵੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ (5.16, 1.16)। "ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ [ਜਿਵੇਂ] ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋ" (11.7)।

ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਸੁਰਾਗ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 3.2 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਜਾਂ ਅੰਜੀਰ, ਜੈਤੂਨ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਡੰਡੇ ਪੱਕਣ ਵਿੱਚ "ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਅਣਜਾਣੇ" ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੂਪਕ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪੇਸਟੋਰਲ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਤਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਦੇ ਇੱਜੜ, ਝੁੰਡ ਅਤੇ ਵੇਲਾਂ, ਇਸਦੇ ਬਿਜਾਈ ਅਤੇ ਵਾਢੀ ਦੇ ਮੌਸਮ, ਇਸਦੇ ਅੰਗੂਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁੱਕ ਕੇ ਸੌਗੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਟਾਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਟਾਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਐਥਨਜ਼ ਨੂੰ ਵਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਦਾਰਾਂ, ਡਾਕਟਰਾਂ, ਮੋਚੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਮਾਰਕਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਜ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਟੋਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਨਿਰੀਖਣ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਟਾਹਣੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਲਮਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਪਿਆਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ (ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਕਰਨਾ) ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀ. ਏ. ਬਰੰਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਕਾਰਨ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਸੁਧਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਉਸਨੂੰ

ਲਗਾਤਾਰ ਬੁਰਾਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ "ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਹੰਕਾਰੀ, ਬੇਈਮਾਨ, ਈਰਖਾਲੂ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ" ਹਨ (2.1)। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਨਵਰ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਬਿੰਦੂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ - ਮੌਤ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ - ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਦਬਾਅ ਹੈ। “ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਖਾਲੀ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ। ਕੁੱਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਬੱਚੇ—ਹੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਭਰੋਸਾ, ਸ਼ਰਮ, ਨਿਆਂ, ਸੱਚ —'ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲੇ।' ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?" (5.33)। ਕਈ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਰਗੀ ਹੈ: "ਤੇਲ, ਪਸੀਨਾ, ਮਿੱਟੀ, ਸਲੇਟੀ ਪਾਣੀ, ਇਹ ਸਭ ਘਿਣਾਉਣਾ" (8.24)। ਜੇਕਰ ਮਾਰਕਸ ਤਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਸਿਰਫ਼ "ਹੇਠਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਿੱਕੜ ਨੂੰ ਧੋਣ" ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ (7.47)। ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਨਿੰਦਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ)। "ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਉਸ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ: ਤਰਲ, ਧੂੜ, ਹੱਡੀਆਂ, ਗੰਦਗੀ। ਜਾਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ, ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵਜੋਂ, ਵਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕੱਪੜੇ, ਸ਼ੈਲਫਿਸ਼ ਦੇ ਖੂਨ ਵਾਂਗ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ। ਅਤੇ ਬਾਕੀ

ਸਭ ਕੁਝ" (9.36)। ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਖੁਦ "ਥੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸੜਦੇ ਮਾਸ" ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ (8.38)। "[D]ਆਪਣੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰੋ। ਖੂਨ ਦੀ ਗੜਬੜ, ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਨਾੜੀਆਂ, ਨਾੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਉਲਝਣ" (2.2)। ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਐਂਟਰੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (11.2)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, "ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਪੜ੍ਹਨਾ ਉਦਾਸੀ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜੋ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਥਿਊ ਆਰਨੋਲਡ, ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲੇਖ ਮਾਰਕਸ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਆਲੋਚਨਾ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਦਰਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਟੋਇਸਿਜ਼ਮ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ; ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਫੌਜੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਦੇ "ਪੋਸਟ" ਜਾਂ "ਸਥਿਤ" ਹੋਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿੱਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਜੋਂ (8.48) ਤੱਕ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਮਾਰਕਸ ਲਈ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ "ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਯਾਤਰਾ" ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਸਨ (2.17)। ਮਾਰਕਸ ਲਈ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਲੜਾਈ।

ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਤੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮਨ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਟੋਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, "ਰੱਬ" ਜਾਂ "ਦੇਵਤੇ" (ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ) ਸਿਰਫ਼ ਰਵਾਇਤੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ "ਕੁਦਰਤ" ਜਾਂ "ਲੋਗੋ" ਜਾਂ "ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ", ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ "ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹਨ" ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਰਕਸ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰ?), ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਟੱਲਤਾ ਦਾ ਵੀ ਸਿਹਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਸਟੋਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ ਮਾਰਕਸ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ (5.7, 6.44, 9.40)।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ 1 ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਐਂਟਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਾਰਕਸ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਆਪਣੀ ਮਦਦ, ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੁਆਰਾ" ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਰ ਹਨ (cf. 9.11)□ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਠੋਸ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ "ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਪਚਾਰ" ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਕਾਇਟਾ ਵਿਖੇ ਇੱਕ" (1.17; ਟੈਕਸਟ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸੰਕੇਤਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਹਰ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ" (9.27)। ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਖੁਦ

ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ: "ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। . . . - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ" (12.28)। ਸਟੋਇਕਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲੋਗੋ ਨਾਲ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਇਸ ਨਿੱਜੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 9.40 'ਤੇ ਸੰਵਾਦ ਵਿੱਚ ਖੇਡਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। "ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਛੱਡੀਆਂ ਸਨ," ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੂਜੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, "ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਇੱਕ ਅੱਧ-ਚੇਤੰਨ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਵਾਬ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਾਅਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਔਗਸਟਾ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਕਲਪਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਜੀਬ ਕੰਮ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਢ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਠ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬੁਲਾਰੇ ਥੈਮਿਸਟੀਅਸ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੈਮਿਸਟੀਅਸ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ, ਨਵ-ਪੂਜਾਰੀ ਸਮਰਾਟ ਜੂਲੀਅਨ

(ਬਾਅਦ ਦੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜੂਲੀਅਨ ਦ ਅਪੋਸਟੇਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਸੰਵਾਦ ਵਿੱਚ "ਦ ਸੀਜ਼ਰਸ" ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ-ਰਾਜਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜੂਲੀਅਨ ਖੁਦ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਥੈਮਿਸਟੀਅਸ ਅਤੇ ਜੂਲੀਅਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸਦੀ ਪਤਨ ਦੀ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ - ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ, ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਅਗਲੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਕੰਮ, ਹੋਮਰ ਅਤੇ ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼ ਵਾਂਗ, ਪੱਛਮੀ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਰਹੇਗਾ। ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਕਾਪੀਆਂ ਬਚੀਆਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਇਸਦਾ ਸਾਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦਸਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਚਰਚਮੈਨ ਅਰੇਥਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਮਰਾਟ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਅਨਮੋਲ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ ਬਲਕਿ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। . . . ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਕਾਪੀ ਕਰਵਾ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਕੀ ਅਰੇਥਾਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਸਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਬਾਅਦ ਸੁਦਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਾਈਜੈਂਟਾਈਨ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਬਾਈਜੈਂਟਾਈਨ ਕਵੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਰਚੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਟੈਕਸਟ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:

ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਰਦ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ,
ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਲੱਭੋ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਹਨ,
ਉਹ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣੋ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ
ਇਹ ਖਾਲੀ ਧੁੰਏਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ।

1453 ਵਿੱਚ ਤੁਰਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹਿਜਰਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤਾਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਤਾਰੀਖ਼ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦਾ ਬਚਾਅ ਇੱਕ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਚੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਕੋਡੈਕਸ ਹੈ (ਹੁਣ ਵੈਟੀਕਨ ਵਿੱਚ), ਜੋ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਸਕਰਣ 1559 ਤੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਵਿਲਹੈਲਮ ਹੋਲਜ਼ਮੈਨ (ਜ਼ਾਈਲੈਂਡਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬਚੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਲਿਖੀ ਗਈ ਲਿਖਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਪੂਰਣ ਗਵਾਹ ਸੀ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਸਾਡੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਗਲਤ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਅਸਲ ਕਾਪੀ ਦੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਗਲਤੀ

ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੀ ਨਕਲ ਅਤੇ ਮੁੜ-ਨਕਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਸੂਝਵਾਨ ਅਨੁਮਾਨ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਹੈ।[11]

ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਨੇ ਕਲਾਸਿਕ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਿੱਧੇ ਹਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਘੱਟ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਟੋਇਸਿਜ਼ਮ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇਹ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲਾਸੀਕਲ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਤੰਗ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੋਹ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਬਾਅ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਫਰੈਡਰਿਕ ਮਹਾਨ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪਾਠਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ; ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪੋਪ, ਗੋਏਥੇ ਅਤੇ ਅਰਨੋਲਡ ਵਰਗੇ ਕਵੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੱਖਣੀ ਪਲਾਂਟਰ ਵਿਲੀਅਮ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਪਰਸੀ ਤੱਕ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਕਥਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਹਾਰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦੇਵੇ, ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਦਾ ਅਟੱਲ ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ। . . . ਇਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"[12]

ਜੇਕਰ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪੜ੍ਹਨਯੋਗ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਬਣਤਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਲ ਦੇ ਪੈਚਵਰਕ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਦੋਵੇਂ ਐਪੀਗ੍ਰਾਮੈਟਿਕ ਸੰਖੇਪ ਜੋ ਕੁਝ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਚਰਚਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਨਤੀਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਗੇ ਕਿ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਓਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਧੁਨਿਕ ਪਾਠਕ 'ਤੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਰੂਸੀ ਕਵੀ ਜੋਸਫ਼ ਬ੍ਰੌਡਸਕੀ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਲੇਖ "ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ" ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕੈਪੀਟੋਲਾਈਨ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਮਰਾਟ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਵਿਦਾਈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ:

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਭਟਕਦੇ ਡਾਲਮੇਸ਼ੀਅਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਾਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੈਕਸੀ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਰੋਮ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਉਸੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਛਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੈਪੀਟਲ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। . . . ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਡਾਲਮੇਸ਼ੀਅਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ

ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਇਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇੰਨੀ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਭੇਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਕੀਤਾ। . . . ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ। . . . ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ - ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੀਂਹ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲਐਂਜਲੋ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਮਾਨਾਂ ਦੇ ਤਾਲਬੱਧ ਪੈਟਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ - ਸਭ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਧੁੰਦਲੇਪਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਚਮਕਦਾਰ ਮੂਰਤੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਿਓਮੈਟਰੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਹਿੱਲਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਡਾਲਮੇਸ਼ੀਅਨ ਲਈ ਮੇਰਾ ਪਾਸਾ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਹੋਰ ਪੜ੍ਹੋ

ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਮਿਆਰੀ ਆਧੁਨਿਕ ਜੀਵਨੀ ਏ. ਆਰ. ਬਿਰਲੇ, ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ (1966; ਸੰਸ਼ੋਧਨ, ਨਿਊ ਹੈਵਨ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ: ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1987) ਹੈ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਾਹਿਤਕ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬ 1), ਸਗੋਂ ਡਿਓ ਕੈਸੀਅਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼, ਫਰੋਂਟੋ ਦੇ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਅਗਸਤਾ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਜੀਵਨੀ। ਬਿਰਲੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰਾਂ (ਪ੍ਰੋਸੋਪੋਗ੍ਰਾਫੀ) ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ 'ਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ।

ਐਂਟੋਨਾਈਨ ਯੁੱਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਇਲਾਜ ਕੈਂਬਰਿਜ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸ, ਖੰਡ XI, ਦ ਹਾਈ ਐਂਪਾਇਰ, ਏ.ਡੀ. 70–192

(ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 2000) ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਡਵਰਡ ਗਿਬਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਡਿਕਲਾਈਨ ਐਂਡ ਫਾਲ ਆਫ਼ ਦ ਰੋਮਨ ਐਂਪਾਇਰ" ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਰਣਨ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਵਿਰੋਧੀ ਸੰਤੁਲਨ ਈ. ਆਰ. ਡੌਡਸ, ਪੈਗਨ ਐਂਡ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਇਨ ਐਨ ਏਜ ਆਫ਼ ਐਂਜ਼ਾਈਟੀ (ਕੈਂਬਰਿਜ, ਇੰਜੀ.: ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1965) ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਜਿਸ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਐਸ. ਐਫ. ਬੋਨਰ, ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਇਨ ਐਨਸ਼ੀਐਂਟ ਰੋਮ (ਬਰਕਲੇ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਪ੍ਰੈਸ, 1977) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਈ. ਚੈਂਪਲਿਨ ਦਾ ਫਰੋਂਟੋ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਨ ਰੋਮ (ਕੈਂਬ੍ਰਿਜ, ਮਾਸ: ਹਾਰਵਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1980) ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਧੁਨਿਕ ਅਧਿਐਨ ਹੈ। ਗਲੇਨ ਬੋਵਰਸੌਕ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸੋਫਿਸਟ ਇਨ ਦ ਰੋਮਨ ਐਂਪਾਇਰ (ਆਕਸਫੋਰਡ: ਆਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1969) ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬੌਧਿਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਐਨ ਹੈ। ਫਰਗਸ ਮਿਲਰ ਦਾ ਦ ਐਂਪਰਰ ਇਨ ਦ ਰੋਮਨ ਵਰਲਡ (ਇਥਾਕਾ, ਐਨ.ਵਾਈ.: ਕਾਰਨੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1977) ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਸਮਰਾਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਹੈ, ਜੋ ਜੇ. ਬੀ. ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੇ ਦ ਐਂਪਰਰ ਐਂਡ ਦ ਰੋਮਨ ਆਰਮੀ (ਆਕਸਫੋਰਡ: ਆਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1984) ਦੁਆਰਾ ਫੌਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਪੂਰਕ ਹੈ।

ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਰੋਤ ਲੋਏਬ ਕਲਾਸੀਕਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਫੇਸ-ਪੰਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਅਗਸਤਾ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜੀਵਨ ਸਕ੍ਰਿਪਟੋਰਸ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਅਗਸਤਾ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਡੀ. ਮੈਗੀ (1921–1932) ਦੇ ਤਿੰਨ ਖੰਡਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਏ. ਬਿਰਲੇ, ਟ੍ਰਾਂਸ., ਲਾਈਵਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਲੈਟਰ ਸੀਜ਼ਰਸ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਪੈਂਗੁਇਨ, 1976) ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਏਬ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਫਰੋਂਟੋ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਸੀ. ਆਰ. ਹੇਨਜ਼ (2 ਖੰਡ, 1919) ਦੇ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਡੀਓ ਕੈਸੀਅਸ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਈ. ਕੈਰੀ (9 ਖੰਡ, 1914–1927, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਦੋ ਮਾਰਕਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ) ਦੇ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਰਚੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਲੀਨੀ ਦ ਯੰਗਰ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਬੈਟੀ ਰੈਡਿਸ (2 ਖੰਡ, 1969), ਮੱਧ-ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸਰੋਤ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੌਧਿਕ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੁਰਾਤਨਤਾਵਾਦੀ ਔਲਸ ਗੇਲੀਅਸ ਦੀਆਂ ਐਟਿਕ ਨਾਈਟਸ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਜੇ. ਸੀ. ਰੋਲਫ਼ (3 ਜਿਲਦਾਂ, 1927), ਵਿਅੰਗਕਾਰ ਲੂਸੀਅਨ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਏ. ਐਮ. ਹਾਰਮਨ, ਕੇ. ਕਿਲਬਰਨ ਅਤੇ ਐਮ. ਡੀ. ਮੈਕਲਿਓਡ (8 ਜਿਲਦਾਂ, 1913–1967), ਅਤੇ ਫਿਲੋਸਟ੍ਰੈਟਸ ਦੀ ਮਨੋਰੰਜਕ "ਲਾਈਵਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਸੋਫਿਸਟਸ", ਟ੍ਰਾਂਸ. ਡਬਲਯੂ. ਸੀ. ਰਾਈਟ (1921) ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਐਂਟੋਨਾਈਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਆਧੁਨਿਕ ਨਾਵਲਾਂ, ਵਾਲਟਰ ਪੈਟਰ ਦਾ ਮਾਰੀਅਸ ਦ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ (1885) ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਯੋਰਸੇਨਾਰ ਦੇ ਮੈਮੋਇਰਜ਼ ਆਫ਼ ਹੈਡਰੀਅਨ (1951) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਹਰ ਇੱਕ, ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਹੈ।

ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ 'ਤੇ ਹਾਲੀਆ ਕੰਮ ਨੇ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਟੋਇਸਿਜ਼ਮ ਅਤੇ

ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਿਜ਼ਮ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਏ. ਏ. ਲੌਂਗ, ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ (ਲੰਡਨ: ਡਕਵਰਥ, 1974) ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਕੇਮਪੇ ਅਲਗਰਾ, ਜੋਨਾਥਨ ਬਾਰਨਜ਼ ਅਤੇ ਜਾਪ ਮੈਨਸਫੇਲਡ, ਐਡੀ., ਦ ਕੈਂਬਰਿਜ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1999) ਹੈ। ਸਟੋਇਸਿਜ਼ਮ 'ਤੇ ਐਫ. ਐਚ. ਸੈਂਡਬਾਕ, ਦ ਸਟੋਇਕਸ (ਲੰਡਨ: ਚੈਟੋ ਐਂਡ ਵਿੰਡਸ, 1975), ਅਤੇ ਜੇ. ਰਿਸਟ, ਸਟੋਇਕ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ (ਕੈਂਬਰਿਜ, ਇੰਜੀ.: ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1969) ਵੀ ਵੇਖੋ। ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਟੋਇਕਸ, ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਏ. ਏ. ਲੌਂਗ ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ ਸੇਡਲੀ, ਦ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਫਿਲਾਸਫਰਜ਼ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1987) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਪੀਕਿਊਰਿਅਨਵਾਦ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਰੋਤ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਲਾਰਟਿਯਸ ਦੀ ਲਿਵਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਫਿਲਾਸਫਰਜ਼, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਆਰ. ਡੀ. ਹਿਕਸ, ਲੋਏਬ ਲੜੀ (2 ਖੰਡ, 1925) ਵਿੱਚ ਹੈ।[13]

ਸਾਮਰਾਜ ਅਧੀਨ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਰੋਤ ਸੇਨੇਕਾ ਦ ਯੰਗਰ ਅਤੇ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਸੇਨੇਕਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸ਼ਾਇਦ ਲੂਸੀਲੀਅਸ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੋਣ ਲੈਟਰਸ ਫਰਾਮ ਏ ਸਟੋਇਕ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਆਰ. ਕੈਂਪਬੈਲ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਪੈਂਗੁਇਨ, 1969)। ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਡਿਸਕੋਰਸ ਅਤੇ ਐਨਚੇਰਿਡੀਅਨ ਲੋਏਬ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਡਬਲਯੂ. ਏ. ਓਲਡਫਾਦਰ (2 ਜਿਲਦਾਂ, 1925) ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਐਨਚੇਰਿਡੀਅਨ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਟੀ. ਡਬਲਯੂ. ਹਿਗਿਨਸਨ (ਇੰਡੀਆਨਾਪੋਲਿਸ: ਬੌਬਸ-ਮੇਰਿਲ, 1955) ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਰੋਤ (ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛਪਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ) ਏ.ਐਸ.ਐਲ. ਫਾਰਕੁਹਾਰਸਨ ਦੀ "ਦ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਐਂਪਰਰ ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ", 2 ਭਾਗ (ਆਕਸਫੋਰਡ, ਇੰਜੀ.: ਆਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1944) ਹੈ। ਮੈਂ ਕਈ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਰਕੁਹਾਰਸਨ (ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਰ. ਬੀ. ਰਦਰਫੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ); ਜਾਰਜ ਲੌਂਗ (1862); ਸੀ. ਆਰ. ਹੇਨਜ਼ (ਲੋਏਬ, 1916); ਜੀ.ਐਮ.ਏ. ਗ੍ਰੂਬ (ਇੰਡੀਆਨਾਪੋਲਿਸ: ਬੌਬਸ-ਮੈਰਿਲ, 1963) ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਸਟੈਨੀਫੋਰਥ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਪੈਂਗੁਇਨ, 1964), ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਡਬਲਯੂ. ਥਾਈਲਰ ਦੇ ਜਰਮਨ ਅਨੁਵਾਦ (ਜ਼ਿਊਰਿਖ: ਆਰਟੇਮਿਸ, 1951) ਅਤੇ ਪੀਅਰੇ ਹੈਡੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤਾਬ 1 ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਐਡੀਸ਼ਨ (ਪੈਰਿਸ: ਲੇਸ ਬੇਲਸ ਲੈਟਰਸ, 1998) ਤੋਂ। ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਕਰਣ ਜੇ. ਡਾਲਫੇਨ (ਦੂਜਾ ਸੰਪਾਦਨ, ਬੀ. ਜੀ. ਟੂਬਨਰ, 1987) ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਤਿੰਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਪੀ. ਏ. ਬਰੰਟ, "ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਇਨ ਹਿਜ਼ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼," ਜਰਨਲ ਆਫ਼ ਰੋਮਨ ਸਟੱਡੀਜ਼ 64 (1974): 1–20, ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੀਅਰੇ ਹੈਡੋਟ, ਦ ਇਨਰ ਸਿਟਾਡੇਲ: ਦ "ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼" ਆਫ਼ ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਐਮ. ਚੇਜ਼ (ਕੈਂਬਰਿਜ, ਮਾਸ.: ਹਾਰਵਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1998), ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ। ਆਰ. ਬੀ. ਰਦਰਫੋਰਡ, ਦ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨਜ਼ ਆਫ਼ ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ: ਏ ਸਟੱਡੀ (ਆਕਸਫੋਰਡ, ਇੰਜੀ.: ਕਲੈਰੇਂਡਨ, 1989), ਵਧੇਰੇ ਸਾਹਿਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ

ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਚੰਗੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ। ਗੈਰ-ਕਲਾਸਿਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ: ਮੈਥਿਊ ਆਰਨੋਲਡ ਦਾ "ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ" (ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੌਂਗ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ) ਉਸਦੇ ਲੈਕਚਰਸ ਐਂਡ ਐਸੇਜ਼ ਇਨ ਕ੍ਰਿਟੀਸਿਜ਼ਮ, ਐਡ. ਆਰ. ਐੱਚ. ਸੁਪਰ (ਐਨ ਆਰਬਰ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1962), ਅਤੇ ਜੋਸਫ਼ ਬ੍ਰੌਡਸਕੀ ਦਾ "ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ" ਉਸਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਔਨ ਗ੍ਰੀਫ ਐਂਡ ਰੀਜ਼ਨ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਫਰਾਰ, ਸਟ੍ਰਾਸ ਐਂਡ ਗਿਰੋਕਸ, 1995) ਵਿੱਚ।

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀਆਂ

ਕੈਰਨ ਸ਼ਵਾਬਾਚ ਨੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕਈ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਮੈਂ ਡੇਬੋਰਾ ਡੀਮੇਨੀਆ, ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਗੇਲਬਰਡ, ਕ੍ਰਿਸਟਾ ਕੇਨ, ਚਾਰਲਸ ਮੈਥਿਊਜ਼, ਕੈਥਰੀਨ ਓਡੇਲ, ਹੇਡਨ ਪੇਲਿਸਿਆ, ਐਲਿਨ ਸ਼ੂਮਾਕਰ ਅਤੇ ਅਲਫੋਂਸ ਵਿਨਹ ਦਾ ਵੀ ਰਿਣੀ ਹਾਂ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕਲਾਸਿਕਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਚੇਅਰ, ਜੌਨ ਮਿਲਰ, ਨੇ 2001 ਦੇ ਪਤਝੜ ਸਮੈਸਟਰ ਦੌਰਾਨ ਕੋਰਸ ਰਿਲੀਫ ਲੈਣਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸੰਪਾਦਕ, ਵਿਲ ਮਰਫੀ ਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬਰ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨੋਟਸ

1. ਇਸ ਵੱਡੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ

ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "(ਲੋਗੋ)" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਕਰਮ" ਅਤੇ "ਤਾਓ" ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋਣਗੇ।
2. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੁਝ ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਫੈਲਾਅ ਅਤੇ ਸੁੰਗੜਾਉਣ ਦੇ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - "ਵੱਡੇ ਧਮਾਕੇ" ਅਤੇ "ਵੱਡੇ ਕ੍ਰੰਚ।"
3. ਰਾਮਸੇ ਮੈਕਮੁਲਨ, ਰੋਮਨ ਆਰਡਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ (ਕੈਂਬਰਿਜ, ਮਾਸ: ਹਾਰਵਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1966), ਪੰਨਾ 48।
4. ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੂੰ "ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਤਰਕ" ਵਰਗੇ ਬੇਢੰਗੇ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ "ਮਨ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ।
5. ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਗਲੇਡੀਏਟੋਰੀਅਲ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਅਖਾੜੇ ਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਕਤਲਾਂ ਨੂੰ ਥਕਾਵਟ ਦਾ ਸਰੋਤ ਮੰਨਦਾ ਹੈ (6.46); ਇਹ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਜਿਨਸੀ ਫਾਇਦਾ ਨਾ ਲੈਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦਾ (1.17)। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਕਿ "ਸੱਚੀ" ਗੁਲਾਮੀ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਸਵੈ-ਗੁਲਾਮੀ ਹੈ (cf. 8.3, 9.40, 11.30); ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਗੁਲਾਮੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਜਾਂ ਠੰਢ।

6. ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸਿਰਲੇਖ "ਯਾਦ-ਪੱਤਰ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ਿਤ ਕਾਰਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਐਂਟਰੀਆਂ "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ..." ਜਾਂ "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ..." ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਵਾਕ-ਰਚਨਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 12.18) ਅਜਿਹੀ ਨਸੀਹਤ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।
7. ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਵੈ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੰਕਲਪਾਂ ("ਨੂੰ...") ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।
8. ਰਵਾਇਤੀ ਵੰਡਾਂ ਅਤੇ ਨੰਬਰਿੰਗ ਸਿਰਫ਼ 1652 ਵਿੱਚ ਥਾਮਸ ਗੈਟੇਕਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਲਾਤੀਨੀ ਅਨੁਵਾਦ ਤੱਕ ਹੀ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ (ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ)।
9. ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਭੁੱਲਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜ, ਹੈਡਰੀਅਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿ 138 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਪਰਕ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੇਰੋਡਸ ਐਟੀਕਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਲੰਕਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਨਿੱਜੀ ਤਣਾਅ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਤੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ? (ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਲਾਤੀਨੀ ਅਲੰਕਾਰਵਾਦੀ ਫਰੋਂਟੋ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਨੇੜੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਐਂਟਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।)

10. ਕਿਤਾਬਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਨੋਟ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ)। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟ ਖੁਦ ਮਾਰਕਸ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਔਸਤ ਲੰਬਾਈ ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੰਬੀ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਹਨ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਥੀਮੈਟਿਕ ਥ੍ਰੈੱਡ ਲੱਭਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਹਨ।
11. ਮੈਂ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਓਬੇਲਸ (<.. . >) ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।
12. ਵਿਲੀਅਮ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਪਰਸੀ, ਲੈਂਟਰਨਜ਼ ਔਨ ਦ ਲੇਵੀ (ਬੈਟਨ ਰੂਜ: ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1973), ਪੰਨਾ 313।
13. ਸਟੋਇਕਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੋਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਪਰ ਦੋ ਚੰਗੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਜੋ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੈਥਲੀਨ ਫ੍ਰੀਮੈਨ, ਐਂਸੀਲਾ ਟੂ ਦ ਪ੍ਰੈਸੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਫਿਲਾਸਫਰਜ਼ (ਆਕਸਫੋਰਡ: ਬਲੈਕਵੈੱਲ, 1948 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪੇ ਗਏ) ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਲੈਟੋ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਠਕ ਸ਼ਾਇਦ ਸੁਕਰਾਤ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਸਿਲੈਕਟਡ ਡਾਇਲਾਗਜ਼ ਆਫ਼ ਪਲੈਟੋ, ਟ੍ਰਾਂਸ. ਬੀ. ਜੋਵੇਟ, ਰੇਵ. ਐਚ. ਪੇਲਿਸਿਆ (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ, 2000) ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

ਕਿਤਾਬ 1

ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸਬਕ

1. ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਬਨਾਮ
ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ।

2. ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ (ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਤੋਂf)
ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਗੀ।

3. ਮੇਰੀ ਮਾਂ
ਉਸਦੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਰਧਾ, ਉਸਦੀ ਉਦਾਰਤਾ, ਉਸਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਗਲਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ, ਸਗੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਮੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।

4. ਮੇਰੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ
ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚ ਕੀਤੇ

ਪੈਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ।

5. ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਪਕ
ਰੱਥ-ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂ ਉਸ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਲੜਾਕੂ ਜਾਂ ਉਸ ਪਾਸੇ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਬੇਅਰਾਮੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੰਗਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ, ਅਤੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

6. ਡਾਇਓਗਨੇਟਸ
ਬਕਵਾਸ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਹੂਡੂ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਗਲਪਨ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ। ਅਣਚਾਹੇ ਸੱਚ ਸੁਣਨ ਲਈ। ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਬਕੀਅਸ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਟੈਂਡਾਸਿਸ ਅਤੇ ਮਾਰਸੀਅਨਸ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਸੰਵਾਦ ਲਿਖਣ ਲਈ। ਯੂਨਾਨੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ - ਕੈਂਪ-ਬਿਸਤਰਾ ਅਤੇ ਚੋਗਾ।

7. ਰਸਟਿਕ
ਉਹ ਮਾਨਤਾ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜ ਸੀ।
ਭਾਸ਼ਣਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸੰਖੇਪ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਲੇਖ ਨਾ ਲਿਖਣਾ, ਜਾਂ ਨੈਤਿਕਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਛੋਟੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਜਾਂ "ਦਿ ਸਿੰਪਲ ਲਾਈਫ" ਜਾਂ "ਦਿ ਮੈਨ ਹੂ ਲਿਵਜ਼ ਓਨਲੀ ਫਾਰ ਅਦਰਜ਼" ਦੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਵਰਣਨ ਲਿਖਣਾ। ਭਾਸ਼ਣ, ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ।

ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸਿੱਧੇ-ਸਾਦੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਲਈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਨੂਏਸਾ ਤੋਂ ਭੇਜੇ ਸਨ)। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ।
ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ - "ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਣ" ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਅਤੇ ਹਰ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸਣਾ।
ਅਤੇ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ - ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਪੀ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ।

8. ਅਪੋਲੋਨੀਅਸ
ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਿਵਾਏ ਲੋਗੋ ਦੇ। ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਰਹਿਣਾ - ਤੀਬਰ ਦਰਦ, ਬੱਚੇ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਮਾਰੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਲਚਕਤਾ ਦੋਵੇਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਬਰ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਮਰ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਗੁਆਏ ਜਾਂ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਅਹਿਸਾਨ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

9. ਛੇਵਾਂ
ਦਿਆਲਤਾ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ। ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।

ਹਵਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂਤਾ ਸ਼ਕਤੀ।
ਦੋਸਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਜ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਸ਼ੌਕੀਨਾਂ ਅਤੇ ਢਿੱਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ: ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੌਕਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਸੀ।
ਸਮਝ ਅਤੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜੀਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਨੂੰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਾ।
ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਠੱਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ; ਬਿਨਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਮੁਹਾਰਤ ਦਿਖਾਉਣਾ।

10. ਸਾਹਿਤਕ ਆਲੋਚਕ ਸਿਕੰਦਰ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਗਲਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਜੋੜਨਾ, ਜਾਂ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਹੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨਹੀਂ), ਜਾਂ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣਾ - ਅਤੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ।

11. ਫਰੰਟੋ
ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬਦਨੀਤੀ, ਚਲਾਕੀ ਅਤੇ ਪਖੰਡ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ, ਅਤੇ "ਚੰਗੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ" ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਕਸਰ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਅਜੀਬ ਬੇਰਹਿਮੀ।

12. ਸਿਕੰਦਰ ਪਲੈਟੋਨਿਸਟ

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸਣਾ (ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ) ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਾ ਹੋਵਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, "ਕੰਮ ਦੇ ਦਬਾਅ" ਕਾਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਭੱਜਣਾ ਨਹੀਂ।

13. ਕੈਟੂਲਸ
ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ—ਭਾਵੇਂ ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ—ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਗੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।
ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਾਗ਼ ਸਤਿਕਾਰ (ਡੋਮੀਟੀਅਸ ਅਤੇ ਐਥੇਨੋਡੋਟਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ), ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਦਾਗ਼ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ।

14. [ਮੇਰਾ ਭਰਾ] ਸੇਵੇਰਸ
ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਥ੍ਰੇਸੀਆ, ਹੇਲਵੀਡੀਅਸ, ਕੈਟੋ, ਡੀਓਨ ਅਤੇ ਬਰੂਟਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਰੁਤਬੇ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਰਹਿਣ ਲਈ।
ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋਣਾ, ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਨਾ ਬਣਨਾ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਰਵੱਈਏ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਪਿਆ: ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।

15. ਮੈਕਸਿਮਸ ਮੈਕਸਿਮਸ

ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਭਟਕਣਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ।
ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਾਵਾਦ—ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ।
ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ: ਮਾਣ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਇਕੱਠੇ।
ਬਿਨਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ
ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਦਨੀਤੀ ਦੇ ਕੀਤਾ।
ਕਦੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਜਾਂ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਤਾਂ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਹੀ
ਝਿਜਕਿਆ—ਜਾਂ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਨਾ ਤਾਂ
ਝਿਜਕਿਆ—ਪਰ ਹਮਲਾਵਰ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਉਦਾਰਤਾ, ਦਾਨ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ।
ਉਸਨੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ
ਦਿੱਤੀ।
ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ
- ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹਾਸੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।

16. ਮੇਰਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪਿਤਾ
ਹਮਦਰਦੀ। ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਡੋਲ ਦ੍ਰਿੜਤਾ।
ਸਤਹੀ ਸਨਮਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ। ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ। ਦ੍ਰਿੜਤਾ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਜੋ ਜਨਤਕ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦਾ
ਹੈ।
ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ

ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ।
ਕਦੋਂ ਧੱਕਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ।
ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ।
ਉਸਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੁਭਾਅ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਗੇ (ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ)। ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਹੀ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਭਾਲ। ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇਕਹਿਰੀ ਸੋਚ, ਲਗਭਗ, ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਜਾਂ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋੜ ਦੇਣਾ।
ਦੋਸਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ - ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਕ ਨਾ ਜਾਣਾ, ਜਾਂ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡਣਾ ਨਹੀਂ।
ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰਤਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ।
ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ (ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ) ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਮਝਦਾਰ ਧਿਆਨ।
ਉਸਦੀਆਂ ਤਾਰੀਫ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ - ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ।
ਸਾਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਰਪਣ। ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸੰਭਾਲ। ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ—ਅਤੇ ਦੋਸ਼—ਲੈਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ।
ਦੇਵਤਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ: ਕੋਈ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ: ਕੋਈ ਲੋਕ-ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਦਿਆਲੂ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਜੀਦਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਥਿਰ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਜਾਂ ਫੈਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੌਤਿਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ - ਬਿਨਾਂ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇ। ਜੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਇਆ ਨਹੀਂ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਠੱਗ, ਜਾਂ ਬੇਸ਼ਰਮ, ਜਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਹ ਸੀ: ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਮਯਾਬ, ਚਾਪਲੂਸੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ - ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ।

ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ - ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ।

ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਦਿੱਖ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ, ਦਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਲਮ ਜਾਂ ਮਲਮ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ: ਭਾਸ਼ਣ, ਕਾਨੂੰਨ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਊਰਜਾਵਾਨ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਸਪਰਸ਼ ਰੇਖਾਵਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ

ਚਿਪਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਤਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ।
ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭੇਦ ਸਨ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਭੇਦ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ।
ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਜਨਤਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ - ਖੇਡਾਂ, ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਿਹਰਾ।
ਅਜੀਬ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਹਾਉਣਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਖੁਦਗਰਜ਼ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨਹੀਂ, ਖਾਣੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਕੱਟ ਅਤੇ ਰੰਗ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਕ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖਣੇ ਨਹੀਂ। (ਲੋਰੀਅਮ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਚੋਗਾ, ਲੈਨੂਵੀਅਮ ਵਿਖੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਟਸਕੁਲਮ ਵਿਖੇ ਕਸਟਮ ਏਜੰਟ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਆਦਿ)
ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਰੁੱਖਾਪਣ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਢਿੱਲੇਪਣ ਦੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸੀ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁਕਰਾਤ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਾਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲੈਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ, ਲਗਨ, ਸੰਜਮ: ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ -

ਅਜਿੱਤ।
(ਮੈਕਸੀਮਸ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ।)

17. ਦੇਵਤੇ
ਕਿ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਭੈਣ, ਚੰਗੇ ਅਧਿਆਪਕ, ਚੰਗੇ ਨੌਕਰ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਦੋਸਤ ਸਨ - ਲਗਭਗ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ।
ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪਾਲਿਆ।
ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੁਆਰਾਪਣ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੱਕ ਬਾਲਗਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਇਸਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿਓ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ।
ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ - ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੁਕੜੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਦੀਵਿਆਂ, ਮੂਰਤੀ - ਸਾਰੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਢਿੱਲੇ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਭਰਾ ਜਿਸਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਭਰਾ ਜਿਸਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਗੜ ਕੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ।
ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ, ਕਵਿਤਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਛੱਡਦਾ।
ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰਾਂਗਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਛੋਟੇ ਸਨ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ।
ਕਿ ਮੈਂ ਅਪੋਲੋਨੀਅਸ, ਅਤੇ ਰਸਟਿਕਸ, ਅਤੇ ਮੈਕਸਿਮਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਆਪਣੀ ਮਦਦ, ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੁਆਰਾ - ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀ ਸਕਾਂ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ - ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਦਮ-ਦਰ-ਕਦਮ ਸਿਖਾਇਆ।
ਜੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਮੈਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਜਾਂ ਥੀਓਡੋਟਸ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉਭਰ ਆਇਆ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਰਸਟੀਕਸ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਵਾ ਹੁੰਦਾ।
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ।
ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਹੋਇਆ

ਜਿਸ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੋੜਵੰਦ ਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ - ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਪੈਣਾ।
ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ: ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਨਿਮਰ।
ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਯੋਗ ਅਧਿਆਪਕ ਸਨ।
ਸੁਪਨਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਪਚਾਰ - ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਖੂਨ ਖੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ। ਅਤੇ ਕੈਏਟਾ ਵਿਖੇ ਇੱਕ।
ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਤਰਕ-ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਿਹਾ।
ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ "ਸਾਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

ਕਿਤਾਬ 2

ਨਦੀ ਦੇ ਘਾਹ 'ਤੇ, ਕਵਾਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ

1. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸੋ: ਅੱਜ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਹੰਕਾਰੀ, ਬੇਈਮਾਨ, ਈਰਖਾਲੂ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਚੰਗਿਆਈ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਬਦਸੂਰਤਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਹੈ - ਇੱਕੋ ਖੂਨ ਜਾਂ ਜਨਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕੋ ਮਨ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਬਦਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪੈਰ, ਹੱਥ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕਤਾਰਾਂ, ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜਨਾ: ਇਹ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ।

2. ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿਓ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਮਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰੋ। ਖੂਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗੜਬੜ, ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਨਸਾਂ, ਨਾੜੀਆਂ, ਧਮਨੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਉਲਝਣ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ: ਹਵਾ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹੀ ਹਵਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹਰ ਪਲ ਉਲਟੀ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬੁੱਧੀ। ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚੋ: ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹੋ। ਆਪਣੇ

ਮਨ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਨ ਦੇਣਾ, ਸਵਾਰਥੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਝੰਜੋੜਨਾ, ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੱਤ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ।

3. ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਮੌਕਾ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬੁਣਾਈ ਅਤੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਲੋੜ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੋ। ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਸਿੱਧ ਮੰਨੋ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਿਆਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੁੜੱਤਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮਰੋ, ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਤਲ ਤੋਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵੋ।

4. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਟਾਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ; ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ; ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।

5. ਹਰ ਮਿੰਟ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਵਾਂਗ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ - ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ, ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ, ਇੱਛਾ ਨਾਲ,

ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਭਟਕਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ 'ਤੇ। ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਹੀਣ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਪਖੰਡੀ, ਸਵੈ-ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ, ਚਿੜਚਿੜਾ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਮਈ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਘੱਟ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹੀ ਮੰਗ ਸਕਦੇ ਹਨ।

6. ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਆਤਮਾ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

7. ਕੀ ਬਾਹਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਟਕਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢੋ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉਲਝਣ ਤੋਂ ਬਚੋ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਰ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ।

8. ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ - ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋ

ਸਕਦੇ?

9. ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ:

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ।
ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ।
ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ?
ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

10. ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ (ਜਿਵੇਂ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ) ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭੈੜੇ ਹਨ: ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੜਵੱਲ ਕਾਰਨ ਤਰਕ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਵੈ-ਇੱਛੁਕ, ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਾਪ ਦਰਦ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪ ਨਾਲੋਂ ਸਖ਼ਤ ਝਿੜਕਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਗਲਤ ਕੰਮ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਰਦ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਵੱਲ ਭੜਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

11. ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਿਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਦੇਵਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਤਾਂ

ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦੇਵਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇਗਾ? ਪਰ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੌਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ, ਅਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਚੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਵਾਪਰਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ, ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਅਨੰਦ, ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ, ਇਹ ਸਭ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਨੇਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ - ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜੇ।

12. ਉਹ ਗਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰਮਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਡਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਰ੍ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ

ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ - ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮੂਰਖ, ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ, ਗੰਦੀਆਂ, ਸੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਹਨ - ਇਹੀ ਸਾਡੀਆਂ ਬੌਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮਰਨਾ ਕੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਹੀ ਡਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। (ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ।) ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਕਿਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਕਿਵੇਂ ਕੰਡੀਸ਼ਨਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

13. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰਸਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, "ਹੇਠਾਂ ਪਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਦੇ ਹਨ" ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਇਸਨੂੰ ਗੜਬੜ ਨਾਲ ਚਿੱਕੜ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਹੀਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ - ਬ੍ਰਹਮ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ - ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ; ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਤਰਸ ਵੀ, ਕਈ ਵਾਰ, ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਲਈ - ਜਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੋ ਚਿੱਟੇ ਤੋਂ ਕਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ।

14. ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਰ ਜੀਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਦਸ

ਗੁਣਾ ਵੱਧ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜੀ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਕਦੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆ ਸਕਦੇ; ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ?
ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ:

i. ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ;
ii. ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜੋ ਜਲਦੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਹੀ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹੀ ਸਭ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

15. "ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।" - ਮੋਨੀਮਸ ਦ ਸਿਨਿਕ। ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਪਰ ਬਿੰਦੂ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।

16. ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ:

i. ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਫੋੜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ

ਇਹ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਕੁਦਰਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ii. ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
iii. ਜਦੋਂ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਦਰਦ ਦੁਆਰਾ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
iv. ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮਖੌਟਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਕਲੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ, ਬੇਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਛੋਟੀਆਂ ਤੋਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

17. ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ।
ਮਿਆਦ: ਪਲ ਭਰ ਲਈ। ਕੁਦਰਤ: ਬਦਲਣਯੋਗ। ਧਾਰਨਾ: ਧੁੰਦਲੀ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ: ਸੜਨ ਵਾਲਾ। ਆਤਮਾ: ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ। ਕਿਸਮਤ: ਅਣਪਛਾਤੀ। ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ: ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ। ਸੰਖੇਪ: ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅੰਗ ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਅਤੇ ਧੁੰਦ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਯੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਹੈ, ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸੇਧ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਸਿਰਫ਼ ਦਰਸ਼ਨ।
ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਕਿ ਅੰਦਰਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਰਹੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਉੱਤਮ, ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਜਾਂ

ਬੇਈਮਾਨੀ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਕਿ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਇਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਘਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਹਰੇਕ ਜੀਵਤ ਚੀਜ਼ ਬਣੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕੁਦਰਤੀ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਤਾਬ 3

ਕਾਰਨੰਟੂ ਵਿੱਚ

1. ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੱਸਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ: ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ

ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੇਗਾ - ਉਸ ਚਿੰਤਨ ਲਈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਮਨ ਭਟਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਖਾਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਇੱਛਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਆਦਿ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ, ਸਾਡੀ ਡਿਊਟੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਇਸਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਉਣਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਉਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ।
ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਸਮਝ - ਦੁਨੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਸਮਝ - ਸਾਡੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

2. ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸੁਹਜ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਖਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਟੀਆਂ ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰੋਂ ਫੁੱਟਦੀਆਂ ਹਨ; ਛੱਲੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਉਪ-ਉਤਪਾਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ: ਉਹ ਸਾਡੀ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂ।
ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਅੰਜੀਰ ਫਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਜੈਤੂਨ: ਸੜਨ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਕਣਕ ਦੇ ਡੰਡੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਰ ਹੇਠ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ। ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਉਭਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਥੇ। ਸੂਰ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਝੱਗ ਦੇ ਧੱਬੇ।

ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਕ ਬਣਾ ਕੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ - ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਤ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਮਿਲਣਗੇ। ਉਹ ਮਰਦਾਂ, ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਢਾਪੇ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਵੇਖੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਬੁਲਾਉਣਗੀਆਂ - ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਦੇਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

3. ਹਿਪੋਕ੍ਰੇਟਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਚੈਲਡੀਅਨਾਂ ਨੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ; ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਸਿਕੰਦਰ, ਪੌਂਪੀ, ਸੀਜ਼ਰ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੈਦਲ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ - ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੇਰਾਕਲੀਟਸ ਅਕਸਰ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਨਮੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਈ; ਉਹ ਗਾਵਾਂ ਨਾਲ ਲਿਬੜ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਨੂੰ ਆਮ ਕੀੜੇ, ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ?
ਤੁਸੀਂ ਸਵਾਰ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਉਤਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਖੈਰ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ,

ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦਰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਕਰੇਟ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ - ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘਟੀਆ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਕੂੜਾ।

4. ਇੱਥੇ ਆਪਣਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਮ ਭਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੁੱਝੇ ਰਹੋਗੇ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ: ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬੇਤਰਤੀਬ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਵੈ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਂ ਦੁਰਭਾਵਨਾਪੂਰਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ?" ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ (ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ) ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਸਨ - ਇੱਕ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ, ਇੱਕ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਮੁਕ ਭੋਗ ਨਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਝਗੜੇ ਨਾਲ, ਨਿੰਦਿਆ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਫੜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ - ਜੋ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ,

ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਦ ਤੋਂ ਅਭੇਦ, ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਅਛੂਤਾ, ਨੀਚਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿਡਾਰੀ - ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼। ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਮਿਟ ਰੰਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੁਆਰਥੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ।
ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ - ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਸਭ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਉਹ ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ? ਉਹ ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦਿਨ ਨੂੰ - ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

5. ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ:

ਕਦੇ ਵੀ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਰਥ ਕਾਰਨ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਨਾ ਕਰੋ।
ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਬੇਲੋੜੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ।
ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ, ਇੱਕ ਰੋਮਨ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ। ਕਿਸੇ ਸਹੁੰ ਜਾਂ ਗਵਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।
ਖੁਸ਼ੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਾਂਤੀ।
ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ - ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

6. ਜੇਕਰ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਆਂ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਸੰਜਮ, ਹਿੰਮਤ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਨ ਨਾਲੋਂ ਜੋ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਗਲੇ ਲਗਾਓ - ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲਓ।
ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ ਜੋ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਕਰਾਤ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ), ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਦੇਖਦਾ ਹੈ - ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ...
. . . ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾ ਬਣਾਓ - ਕਿਸੇ ਵੀ

ਚੀਜ਼ ਲਈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਨਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਵੀ: ਭੀੜ ਦੀ ਤਾੜੀਆਂ, ਉੱਚ ਅਹੁਦਾ, ਦੌਲਤ, ਜਾਂ ਸਵੈ-ਇੱਜ਼ਤ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਜਾਪ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਡਟੇ ਰਹੋ। ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਉਹ ਚੁਣੋ।
—ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ? ਫਿਰ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ? ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕਹੋ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੋ। (ਬੱਸ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।)

7. ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਨਾ ਸਮਝੋ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਗੁਆਉਣ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ, ਸ਼ੱਕ, ਮਾੜੀ ਇੱਛਾ, ਜਾਂ ਪਖੰਡ, ਜਾਂ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ, ਆਪਣੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਟਕੀ, ਰੋਣ ਅਤੇ ਦੰਦ ਪੀਸਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ - ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੋਗੇ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਆਤਮਾ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਇਸ

ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਓ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ: ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ - ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਨਾਗਰਿਕ ਮਨ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

8. ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮਨ: ਕੋਈ ਪੂਸ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮੈਲ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਖੁਰਕ ਨਹੀਂ।
ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਲਾਟ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਗੁਲਾਮੀ, ਨਾ ਹੀ ਹੰਕਾਰ। ਨਾ ਹੀ ਝਿਜਕਣਾ, ਨਾ ਹੀ ਨਫ਼ਰਤ। ਨਾ ਹੀ ਬਹਾਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ।

9. ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ - ਇਸ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਓ। ਇਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਝੂਠੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਝੂਠ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਇਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

10. ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਫੜੀ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਹੁਣ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਲ। ਬਾਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੀਅ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਛੋਟਾ ਹੈ - ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਸ ਕੋਨੇ ਜਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਜਿੰਨੀ ਛੋਟੀ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੋਟੀ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਆਪਣੇ

ਆਪ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ।

11. ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਟੈਂਡ-ਬਾਈ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਜੋੜੋ: ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ - ਇਸਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ - ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ: ਇਸਦਾ ਪਦਾਰਥ। ਨੰਗਾ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਸੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ - ਉਹ ਚੀਜ਼ ਖੁਦ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲਈ ਇਸ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁੱਲ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ - ਉਸ ਉੱਚੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਹਨ।
ਇਹ ਕੀ ਹੈ—ਇਹ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਗੁਣ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ—ਸ਼ਾਂਤੀ, ਹਿੰਮਤ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ, ਸਿੱਧਾਪਣ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਕੀ?
ਇਸ ਲਈ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ: "ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ।" ਜਾਂ: "ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਆਪਸੀ ਤਾਲਮੇਲ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜਨ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਸੰਜੋਗ ਜਾਂ ਮੌਕਾ।" ਜਾਂ: "ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਨਸਲ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਜਨਮ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਸਮਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ, ਪਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਾਂਗ ਮੰਨਾਂਗਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ - ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ - ਲੋੜਦਾ ਹੈ। ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ

ਨਾਲ।
ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।"

12. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਮਿਹਨਤ, ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ -
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਜਾਂ ਉਮੀਦ ਦੇ ਅਪਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸੱਚਾਈ (ਹਰ ਸ਼ਬਦ, ਹਰ ਵਾਕ) ਵਿੱਚ ਪੂਰਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਵੇਗੀ।
ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

13. ਡਾਕਟਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਖੋਪੜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਰੱਖੋ - ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵੀ, ਉਸ ਲੜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਤੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

14. ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਖੇਪ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ, ਆਮ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੁਢਾਪੇ ਲਈ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੰਤ ਲਈ ਦੌੜੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਭਲਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣੋ।

15. ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਚੋਰੀ ਕਰਨਾ, ਬੀਜਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ (ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ) ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

16. ਸਰੀਰ। ਆਤਮਾ। ਮਨ।
ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ: ਸਰੀਰ।
ਇੱਛਾਵਾਂ: ਆਤਮਾ।
ਤਰਕ: ਮਨ।
ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ: ਚਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ: ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਨੂੰ (ਫਲਾਰਿਸ ਤੋਂ ਨੀਰੋ ਤੱਕ...)।
ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਜੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਜੋ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਪਿੱਛੇ <. . .> ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਸਿੱਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਹੈ?
ਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ। ਝੂਠੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਾਗ਼ੀ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਸਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ - ਕੁਝ ਵੀ ਝੂਠ ਨਾ ਕਹਿਣਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੂਸਰੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਇਹ ਜੀਵਨ ਸਾਦਗੀ, ਨਿਮਰਤਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ

ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਇੱਕ ਅੰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ, ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿਤਾਬ 4

1. ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਜੋ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਝ ਅੱਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਸਾੜਦਾ ਹੈ।

2. ਕੋਈ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।

3. ਲੋਕ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਪਿੰਡ ਵੱਲ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਵੱਲ, ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੋ। ਜੋ ਕਿ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹੋ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ।
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤਮਈ - ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ: ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹੋ—ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਵਿਆਓ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰੱਖੋ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਭ ਕੁਝ < . . . > ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ? ਪਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ:

• ਕਿ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹਨ;
• ਕਿ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਧੀਰਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ;
• ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ;
• ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝਗੜੇ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਈਰਖਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਲੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

. . . ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖੋ।
ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ? ਪਰ ਦੋ ਵਿਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਪ੍ਰਾਵਿਡੈਂਸ ਜਾਂ ਪਰਮਾਣੂ। ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਲੀਲਾਂ।
ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਹੈ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਆਮ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ - ਖੁਰਦਰਾ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ। ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਖ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? ਪਰ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਖਾਲੀਪਣ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਮਨਮੋਹਕ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਮਨਮਾਨੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਬੇਆਬਾਦ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ।
ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪਨਾਹ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਸਤੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਕੋਈ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤਣਾਅ ਨਹੀਂ। ਸਿੱਧੇ ਰਹੋ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਾਂਗ ਦੇਖੋ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਤੁਸੀਂ ਮੁੜਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਦੋ:

i. ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਦੇ

ਬਾਹਰ, ਬਿਨਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੜਬੜ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ।
ii. ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ।
"ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਦਲਾਅ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ।"

4. ਜੇਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤਰਕ ਵੀ ਹੈ - ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹਨ।
ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕ।
ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੰਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਹੋਰ ਕਿਸ ਹਸਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ - ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਵਿਚਾਰ, ਤਰਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਹੋਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੱਤ ਤੋਂ, ਹਵਾ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ, ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ - ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

5. ਮੌਤ: ਜਨਮ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਰਹੱਸ, ਤੱਤ ਜੋ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਰਕ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਕੋਈ ਔਕੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

6. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਰਸ ਕੱਢਣ ਲਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। (ਵੈਸੇ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਜਾਵੋਂਗੇ - ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ।)

7. ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੋ - ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਨੁਕਸਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰੋ - ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

8. ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ - ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰੋਂ।

9. ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

10. ਕਿ ਹਰ ਘਟਨਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।
ਸਿਰਫ਼ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਹੀ ਵੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੱਕੜੀ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਹੋਵੇ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋ: ਚੰਗਿਆਈ - ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ।

11. ਉਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੈ।

12. ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: (i) ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ; (ii) ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ।

13. ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਮਾਗ ਹੈ?
-ਹਾਂ।
ਖੈਰ, ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰੇ?

14. ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਜਾਂ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਰੋਂ।
ਉਹਨਾਂ ਲੋਗੋ ਵੱਲ ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਗਦੀਆਂ ਹਨ।
ਬਦਲ ਕੇ।

15. ਇੱਕੋ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਧੂਪ ਦੇ ਕਈ ਢੇਰ। ਇੱਕ ਹੁਣ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

16. ਹੁਣ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ, ਇੱਕ ਬਾਂਦਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਸਮਝਣਗੇ - ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਜਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਲੋਗੋ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ।

17. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਜੀਓ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਅੰਤ ਸਾਲ ਹੋਣ। ਮੌਤ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪਰਛਾਵਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ - ਚੰਗੇ ਬਣੋ।

18. ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜੋ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। (ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ?)
< . . . > ਆਪਣੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸਿੱਧੇ ਫਾਈਨਲ ਲਾਈਨ ਵੱਲ ਦੌੜਨ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ।

19. ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਲੋਕ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ, ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਲਾਟ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਬੁਝਦੀ ਅਤੇ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਉਹ ਅਮਰ ਸਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ?
"ਤੁਸੀਂ ਕਦਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ - ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ

ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"

20. ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਬਾਹਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੀ - ਨਾ ਤਾਂ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ। ਇਹ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ "ਸੁੰਦਰ" ਚੀਜ਼ਾਂ - ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ, ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ - ਜਾਂ ਸੱਚ, ਜਾਂ ਦਿਆਲਤਾ, ਜਾਂ ਨਿਮਰਤਾ। ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਧਰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਪੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ? ਜਾਂ ਸੋਨਾ, ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦੰਦ, ਜਾਂ ਜਾਮਨੀ? ਲਾਇਰ? ਚਾਕੂ? ਫੁੱਲ? ਝਾੜੀਆਂ?

21. ਜੇ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਬਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਹਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ - ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਦੀ ਹੈ?
ਧਰਤੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਟਿਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਸੜਨ ਦੁਆਰਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਟਿਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਫੈਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਜਵਾਬ।

ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੋਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ - ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਵਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?
ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੁਆਰਾ: ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਕਾਰਨ।

22. ਇਸ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਨਾ ਧੱਕਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ।

23. ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ: ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਸਮਾਂ ਚੁਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ।
ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ: ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ ਦਾ ਮੋੜ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕੇ ਫਲ ਵਾਂਗ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਕਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ "ਪਿਆਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸੇਕਰੋਪਸ..." ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਜ਼ਿਊਸ ਦਾ" ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ?

24. "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਘੱਟ ਕਰੋ।" ਜਾਂ (ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ) ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ - ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵ ਦੇ ਲੋਗੋ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਜੋ ਦੋਹਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਘੱਟ ਕਰਨਾ, ਬਿਹਤਰ।
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਅਤੇ

ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਰ ਪਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, "ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?" ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ।

25. ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਖੁਦ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ।

26. ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖੋ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾਓ।
ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ... ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ।
ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ, ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।
ਬੇਰੋਕ ਸੰਜਮ।

27. ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਸੰਸਾਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਉਲਝਣ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕ੍ਰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ? ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ, ਇੰਨੀਆਂ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਇੰਨੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ?

28. ਕਿਰਦਾਰ: ਹਨੇਰਾ, ਔਰਤ ਵਰਗਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ। ਬਘਿਆੜ, ਭੇਡ, ਬੱਚਾ, ਮੂਰਖ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਬਦਮਾਸ਼, ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ, ਜ਼ਾਲਮ।

29. ਏਲੀਅਨ: (n.) ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਭਗੌੜਾ: (n.) ਉਹ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੈ।
ਅੰਨ੍ਹਾ: (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ) ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਗਰੀਬ: (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ) ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ; ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨਾ ਹੋਣਾ।
ਬਾਗ਼ੀ: (n.) ਉਹ ਜੋ ਬਾਗ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਲੋਗੋ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ। (ਇਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਹੁਣ ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।)
ਸ਼ਿਸ਼ਮੈਟਿਕ: (n.) ਉਹ ਜੋ ਲੋਗੋਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

30. ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਅੱਧ ਨੰਗਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, "ਪਰ ਮੈਂ ਲੋਗੋ 'ਤੇ ਹੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ।" ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਹੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ।

31. ਉਸ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਓ - ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗੁਲਾਮ।

32. ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਵੇਸਪੇਸ਼ੀਅਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਲੋਕ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਬੱਚੇ ਪਾਲਣੇ, ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ, ਮਰਨਾ, ਯੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ, ਖੇਤੀ ਕਰਨਾ, ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਨਾ, ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨਾ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ, ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ

ਕਰਨਾ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ, ਪੈਸਾ ਤਿਆਗਣਾ, ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ।
ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।
ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਜਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ - ਚਲੀ ਗਈ।
ਦੂਜੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੜ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ।
ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅਰਥ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ - ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।
ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਗੱਲ: ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ।

33. ਕਦੇ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ: ਕੈਮਿਲਸ, ਕੈਸੋ, ਵੋਲੇਸਸ, ਡੈਂਟੈਟਸ . . . ਸਿਪੀਓ ਅਤੇ ਕੈਟੋ . . . ਅਗਸਤਸ . . . ਹੈਡਰੀਅਨ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਨਸ, ਅਤੇ . . .
ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੰਤਕਥਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਭੁੱਲਣਾ ਇਸਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਚਮਕੇ। ਬਾਕੀ - ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ "ਅਣਜਾਣ, ਅਣਪਛਾਤੀ"। "ਸਦੀਵੀ" ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਕੀ ਹੈ? ਖਾਲੀਪਨ।
ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ: ਸਹੀ ਸਮਝ; ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਵਾਈ; ਸੱਚੀ ਬੋਲੀ। ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਜਾਣੂ ਮੰਨ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਉਸੇ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਵਗਦਾ।

34. ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਲੋਥੋ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਉਣ ਦਿਓ।

35. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਅਸਥਾਈ ਹੈ - ਜਾਣਕਾਰ ਅਤੇ ਜਾਣਿਆ ਹੋਇਆ।

36. ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਰਗੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਣ। ਜੋ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਭਰੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਜ ਹੀ ਪੌਦੇ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਓ।

37. ਮਰਨ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਜੇ ਵੀ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰੁੱਖੇ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ: ਕਿ ਸਿਆਣਪ ਨਿਆਂ ਹੈ।

38. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ, ਸਿਆਣੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ।

39. ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ। ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ।

—ਤਾਂ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਣਾ ਹੈ?
ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਪੂਸ ਨਾਲ ਬਦਬੂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੈਂਸਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ: ਇਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ - ਬੁਰਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ - ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ। ਕਿ ਹਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ - ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਨਾ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ।

40. ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ - ਇੱਕ ਕੁਦਰਤ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ। ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਇੱਕਲੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਖੁਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕਲੇ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੂਜੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਘੜੇ ਅਤੇ ਬੁਣੇ ਹੋਏ।

41. “ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਲਿਜਾ ਰਹੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ।”—ਐਪਿਕਟੇਟਸ।

42. ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਭਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

43. ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਹੈ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਵਹਾਅ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਝਲਕਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

44. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਬ ਵਾਂਗ ਸਰਲ ਅਤੇ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਲ: ਬਿਮਾਰੀ, ਮੌਤ, ਕੁਫ਼ਰ, ਸਾਜ਼ਿਸ਼... ਹਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਕਰਦੀ ਹੈ।

45. ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕੈਟਾਲਾਗ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦਾ ਕ੍ਰਮ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਥੋਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤਰਕ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤਾਲਮੇਲ।

46. ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: "ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਪਾਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਾਣੀ, ਹਵਾ; ਹਵਾ, ਅੱਗ; ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ।"
"ਜਿਹੜੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਰਸਤਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹਨ" - ਸਰਬ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਲੋਗੋ। ਅਤੇ "ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਓਪਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।"
"ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕੰਮ ਸੌਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ" (ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ) "ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ" - ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

47. ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ "ਜਾਂ ਪਰਸੋਂ" ਮਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰਪੋਕ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੰਗਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਦਿਨ ਹੈ - ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਇਹ ਪਛਾਣੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ

ਅੰਤਰ ਓਨਾ ਹੀ ਛੋਟਾ ਹੈ।

48. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਡਾਕਟਰ ਮਰ ਗਏ ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਬਿਸਤਰਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਵੱਟੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਿੰਨੇ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਬਾਰੇ ਘਮੰਡੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਿੰਨੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਬੇਅੰਤ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਿੰਨੇ ਯੋਧੇ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਿੰਨੇ ਜ਼ਾਲਮ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਅਮਰ ਹੋਣ।
ਕਿੰਨੇ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ: ਹੇਲੀਕ, ਪੋਂਪੇਈ, ਹਰਕੁਲੇਨੀਅਮ, ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਰ।
ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ। ਇੱਕ ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਖੁਦ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ - ਸਾਰੇ ਉਸੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ।
ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜਾਣੋ: ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਵੀਰਜ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਲਾ; ਕੱਲ੍ਹ ਸੁਗੰਧਿਤ ਤਰਲ, ਸੁਆਹ।
ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ।
ਜੈਤੂਨ ਵਾਂਗ ਜੋ ਪੱਕ ਕੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਰੁੱਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਉੱਗਿਆ ਸੀ।

49. ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਵਾਂਗ ਬਣਨਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਟਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਹਿੱਲੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਸਦੇ

ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਡਿੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

49a. —ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਟੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕਿਉਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀ ਹੈ। ਕੀ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਆਂ, ਉਦਾਰਤਾ, ਸੰਜਮ, ਸਮਝਦਾਰੀ, ਸਮਝਦਾਰੀ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਨਿਮਰਤਾ, ਸਿੱਧੀ-ਸਿੱਧੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਰਦ ਦੇਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਉਹ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਅਤੇ ਜਿੱਤਣਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।

50. ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਣਨੀਤੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਛੇ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਸੌਂਦੇ ਸਨ - ਕੈਡੀਸੀਅਸ, ਫੈਬੀਅਸ, ਜੂਲੀਅਨ, ਲੇਪਿਡਸ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ, ਅਤੇ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ।

ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਜੀਉਣਾ ਹੈ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ, ਅਨੰਤ ਭਵਿੱਖ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ: ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ?

51. ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣੋ, ਉਹ ਰਸਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹੋ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹੋ।

ਕਿਤਾਬ 5

1. ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸੋ: "ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੰਬਲਾਂ ਹੇਠ ਲਪੇਟਣ ਅਤੇ ਗਰਮ ਰਹਿਣ ਲਈ?

—ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। . . .

ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ "ਚੰਗਾ" ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ? ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੌਦੇ, ਪੰਛੀ, ਕੀੜੀਆਂ, ਮੱਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੌੜ ਰਹੇ?

—ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ ਸੌਣਾ ਪਵੇਗਾ। . . .

ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੋਟੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰੋਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਧੋਣਾ ਜਾਂ ਖਾਣਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਉੱਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ, ਉੱਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੱਚਣ ਲਈ, ਕੰਜੂਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲਈ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੁਤਬੇ ਲਈ? ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਛੱਡਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਸੌਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ।

ਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਘੱਟ ਕੀਮਤੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

2. ਸਭ ਕੁਝ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ - ਹਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਭਟਕਣਾ - ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ।
ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ।

3. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਵਾਕ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਘਬਰਾਓ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ।
ਦੂਸਰੇ ਆਪਣੀ ਅਗਵਾਈ ਖੁਦ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਟਕਾਓ ਨਾ। ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ। ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ - ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜੋ ਉਹ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

4. ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੁੱਬਣ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੀਜ ਦੇ ਸਰੋਤ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਸਰੋਤ, ਆਪਣੀ ਦਾਈ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਸਰੋਤ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਵਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪੀਣ ਦੇ ਸਰੋਤ 'ਤੇ। ਮੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਯੋਗ।

5. ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ।
ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ "ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ: ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਗੰਭੀਰਤਾ, ਧੀਰਜ, ਤਪੱਸਿਆ, ਤਿਆਗ, ਸੰਜਮ, ਧੀਰਜ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਸੰਜਮ, ਗੰਭੀਰਤਾ, ਉੱਚ-ਦਿਮਾਗ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ - "ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ" ਵਰਗੇ ਬਹਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ? ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਘੱਟ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ।
ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਜਨਮਜਾਤ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੜਚਿੜਾ, ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਝਿਜਕਦਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ, ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਇੰਨਾ ਅਸ਼ਾਂਤ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੇ। "ਅਪਟੇਕ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ।"
ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ - ਉਹ ਸੁਸਤੀ। ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ।

6. ਕੁਝ ਲੋਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੇਲ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਭਾਲੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਗੂਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਦੌੜ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੋੜਾ...
ਸ਼ਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੁੱਤਾ...
ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਸ਼ਹਿਦ ਜਮ੍ਹਾ ਹੈ...
ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ।
ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਬਸ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਲ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਫਲ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
—ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵੀ ਇਹ ਦੇਖਣਗੇ!
ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮਨਘੜਤ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜਿਕ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

7. ਐਥੇਨੀਅਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ:

ਜ਼ਿਊਸ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ
ਐਥਨਜ਼ ਦੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ 'ਤੇ।

ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ—ਜਾਂ ਓਨੀ ਹੀ ਸਿੱਧੀ।

8. ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਕਿ "ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਲਾਣਾ-ਫਲਾਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ" (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਠੰਡੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਤੁਰਨਾ...), ਇਹ ਕਹੋ: "ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੱਸੀ ਹੈ।" ਜਾਂ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ। ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ। ਉੱਥੇ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।" ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ "ਹੋਣ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਿਲਡਰਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੰਧ ਜਾਂ ਪਿਰਾਮਿਡ ਵਿੱਚ

ਬਲਾਕ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ "ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ", ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਵਾਲੇ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਫਿੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇੱਕ ਇੱਕਲਾ ਸਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸਮਤ ਇੱਕ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪੂਰੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਇਸ ਜਾਂ ਉਸ "ਲਿਆਇਆ" ਹੈ। ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ, ਹਾਂ। ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਓ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੀਏ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ - ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ (ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ)। ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ, ਅਤੇ ਖੁਦ ਜ਼ਿਊਸ ਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਜੋ ਇਹ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ - ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਲਿਆਵੇ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਇੱਕ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਗਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਬੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਭਲਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇਸਦੀ ਭਲਾਈ, ਇਸਦੀ ਪੂਰਤੀ, ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ - ਕੁਝ ਵੀ - ਇਸਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਤੋਂ ਕੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ: ਹੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ।

9. ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ਼, ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਉੱਠੋ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਓ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਪੂਰਣ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਉਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਣਾਓ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਸਗੋਂ ਸਪੰਜ ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਦੀ ਸਫ਼ੈਦੀ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਲਮ, ਇੱਕ ਗਰਮ ਲੋਸ਼ਨ ਵਜੋਂ। ਲੋਗੋ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ - ਕੁਝ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ।
—ਪਰ ਕੀ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਕੀ ਮਹਾਨਤਾ ਤਰਜੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ? ਇਮਾਨਦਾਰੀ? ਸੂਝ-ਬੂਝ? ਧਾਰਮਿਕਤਾ? ਅਤੇ ਕੀ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਹੈ—ਤਰਕ ਤੋਂ, ਸਮਝ ਤੋਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰਹਿਤ ਸ਼ਾਂਤੀ।

10. ਚੀਜ਼ਾਂ ਰਹੱਸ ਦੇ ਇੰਨੇ ਪਰਦੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਸਟੋਇਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਤਬਦੀਲੀ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਹਾਂ।
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ - ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਅਸਥਾਈ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਅਰਥਹੀਣ ਹਨ। ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ, ਇੱਕ ਚੋਰ।
ਫਿਰ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਸੀਵਰੇਜ - ਸਮੱਗਰੀ, ਸਮੇਂ, ਗਤੀ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕੀ ਕੀਮਤ ਹੈ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬੇਸਬਰੇ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਸਗੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲਓ:

i. ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ii. ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

11. ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?
ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰੋ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅਖੌਤੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਦੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ? ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਦੀ ਆਤਮਾ? ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੀ ਆਤਮਾ—ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ?

12. "ਮਾਲ" ਤੋਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ:
ਮੰਨ ਲਓ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਛੋਹ ਪੱਥਰ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਹੈ: ਸਮਝਦਾਰੀ, ਸੰਜਮ, ਨਿਆਂ, ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ, ਮੰਨ ਲਓ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ "ਚੀਜ਼ਾਂ" ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ "ਇੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ..." ਬਾਰੇ ਉਸ ਲਾਈਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰਵਾਇਤੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੇਖਕ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਕਿਉਂ ਸੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇੱਕ ਭੇਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਨੂੰ - ਜੋ ਕਿ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਚ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਮਨੋਰੰਜਕ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ - ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ "... ਕੂੜੇ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ" ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

13. ਮੈਂ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਜੀਵੰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ, ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਡ

ਇਨਫਿਨਿਟਮ।
ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਿੱਛੇ। ਬੇਅੰਤ।
ਨੋਟ: ਭਾਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

14. ਲੋਗੋ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅੰਤ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ "ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਰਸ ਦੀ ਸਿੱਧੀਤਾ ਤੋਂ।

15. ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੰਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਧੂਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਚੰਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੁਦ ਚੰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ) ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਓਨੇ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

16. ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਧਾਰਨ

ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨਾਲ ਰੰਗੋ:

i. ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹੋ।
—ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ। . . .
ਫਿਰ ਚੰਗੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ii. ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਟੀਚਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਦਾ ਭਲਾ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ? ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਨੀਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੋਗੋ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

17. ਅਸੰਭਵ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

18. ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਉਹ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਹਿ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਨਿਰੋਲ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਚਰਿੱਤਰ" ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਬੁੱਧੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ

ਘਮੰਡ ਨਾਲੋਂ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ?

19. ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਰਦਾ ਹੈ।

20. ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਸਾਡਾ ਸਹੀ ਕਿੱਤਾ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਹੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੂਰਜ, ਹਵਾ, ਜਾਨਵਰ। ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਨੁਕੂਲ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਨ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਦਾ ਹੈ।
ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਜੋ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਰਸਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

21. ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ - ਜਿਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ: ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ - ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ - ਇਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

22. ਜੇ ਇਹ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ।
ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੋ: ਜੇਕਰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਗੁੱਸਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਓ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

23. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਉਹ ਜੋ ਹੁਣ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੋਂਦ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਾਂਗ ਵਗਦੀ ਹੈ: "ਕੀ" ਨਿਰੰਤਰ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ, "ਕਿਉਂ" ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਸਹੀ ਹੈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਅਨੰਤਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ - ਇੱਕ ਖੱਡ ਜਿਸਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ।
ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ, ਜਾਂ ਤਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

24. ਯਾਦ ਰੱਖੋ:
ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਸਮਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅਲਾਟਮੈਂਟ।
ਕਿਸਮਤ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋ।

25. ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

26. ਮਨ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਦੋਵੇਂ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਰਲਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੇ ਸਬੰਧ ਰਾਹੀਂ, ਸੰਵੇਦਨਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਸੰਵੇਦਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਇਸਨੂੰ "ਚੰਗਾ" ਜਾਂ "ਮਾੜਾ" ਕਹਿਣਾ।

27. "ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ।" ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਨ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਲੋਗੋ ਹੈ।

28. ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਦੀ ਬਦਬੂ 'ਤੇ ਚਿੜ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਉਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਛਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਹ ਬਦਬੂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।
—ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦਿਮਾਗ ਹੈ! ਕੀ ਉਹ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ? ਕੀ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ?
ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਮਾਗ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਓ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਓ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੁਣੇਗਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਗੁੱਸੇ ਦੇ।

28a. ਨਾ ਤਾਂ ਖਿਡਾਰੀ-ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵੇਸਵਾ।

29. ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ।
ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਧੂੰਏਂ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਖੰਘ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਕੀ ਹੈ?
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ, ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ।

30. ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਸਨੇ ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਨੀਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਅਧੀਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਰੇਕ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

31. ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੀਆਂ ਨਰਸਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ "ਗਲਤ ਅਤੇ ਅਯੋਗ, ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਾਰਜ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?
ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੰਘਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖੀਆਂ

ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਦਰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਨਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬੇਰਹਿਮ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦਿਆਲੂ ਰਹੇ ਹੋ?

32. ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ—ਅਕੁਸ਼ਲ, ਅਸਿੱਖਿਅਤ—ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ?
—ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?
ਉਹ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

33. ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਖ, ਜਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ - ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼, ਇੱਕ ਗੂੰਜ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਖਾਲੀ, ਬਾਸੀ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ। ਕੁੱਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਬੱਚੇ - ਹੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਸ਼ਰਮ, ਨਿਆਂ, ਸੱਚ - "ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲੇ।"
ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹਨ; ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਮੱਧਮ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਖੂਨ ਦਾ ਕੜਵੱਲ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।
-ਅਤੇ ਤਾਂ?
ਇਸਦੀ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰੋ—ਵਿਨਾਸ਼ ਜਾਂ ਰੂਪਾਂਤਰਣ।
—ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ—ਕੀ?
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਓ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤੀ ਰੱਖੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਕੁਝ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੇ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

34. ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹੋ ਬਸ਼ਰਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਧ ਸਕੋ, ਸੋਚ ਸਕੋ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੋ।
ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ (ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਾਣੀ) ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਦੋ ਗੁਣ:

i. ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੇਣਾ।
ii. ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗਿਆਈ ਲੱਭਣਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ।

35. ਜੇਕਰ:

• ਇਹ ਬੁਰਾਈ ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ,
• ਨਾ ਹੀ ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ,
• ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰਾ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇ?

ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?

36. ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਪਰ ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ < . . . > ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹਾਰ ਨਾ ਸਮਝੋ। (ਬੁਰੀ ਆਦਤ।)

ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅਨਾਥ ਦਾ ਖਿਡੌਣਾ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ।

36a. † ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ। †
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਹੈ?
—ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮੂਰਖ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ?

37. ਮੈਂ ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਪਰ ਸੱਚੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ: ਚੰਗਾ ਚਰਿੱਤਰ, ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ।

ਕਿਤਾਬ 6

1. ਕੁਦਰਤ ਲਚਕਦਾਰ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਲੋਗੋ ਕੋਲ ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅੰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

2. ਬਸ ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।
ਠੰਡਾ ਜਾਂ ਗਰਮ।
ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ।
ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ: "ਉਹ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

3. ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਓ।

4. ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਧੂੰਏਂ ਵਾਂਗ ਉੱਠਣਗੀਆਂ (ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ), ਜਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡ ਜਾਣਗੀਆਂ।

5. ਲੋਗੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

6. ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਦਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

7. ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਜ ਤੋਂ

ਦੂਜੇ ਕਾਰਜ ਵੱਲ ਵਧਣਾ।
ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ।

8. ਮਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਉਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਚੁਣਦਾ ਹੈ।

9. ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਨਾ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ।

10. (i) ਮਿਸ਼ਰਣ, ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਖਿੰਡਾਅ; ਜਾਂ (ii) ਏਕਤਾ, ਕ੍ਰਮ, ਡਿਜ਼ਾਈਨ।
ਮੰਨ ਲਓ (i): ਮੈਂ ਗੜਬੜ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ? ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ "ਧੂੜ ਤੋਂ ਧੂੜ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ? ਖਿੰਡਾਉਣਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਜਾਂ ਮੰਨ ਲਓ (ii): ਸ਼ਰਧਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ।

11. ਜਦੋਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਟੁੱਟ-ਭੱਜ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਲੈਅ ਨੂੰ ਨਾ ਗੁਆਓ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਆਵੇਗੀ।

12. ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ, ਹਾਂ... ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ।

ਦਰਬਾਰ... ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ: ਇਸ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਇਸਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ - ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ - ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

13. ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਕਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ: ਇਹ ਇੱਕ ਮਰੀ ਹੋਈ ਮੱਛੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਰੀ ਹੋਈ ਪੰਛੀ। ਇੱਕ ਮਰੀ ਹੋਈ ਸੂਰ। ਜਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿੰਟੇਜ ਅੰਗੂਰ ਦਾ ਰਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਮਨੀ ਚੋਗਾ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਉੱਨ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ੈੱਲਫਿਸ਼ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ - ਤੁਹਾਡੇ ਲਿੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਰਗੜਨਾ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦੌਰਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੱਦਲਵਾਈ ਤਰਲ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ - ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚਪੇੜ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਨ। ਇਹੀ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ - ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵਿਅਰਥ ਹਨ, ਉਸ ਦੰਤਕਥਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੈ।
ਹੰਕਾਰ ਧੋਖੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।
(ਜ਼ੇਨੋਕ੍ਰੇਟਸ ਤੇ ਕਰੇਟਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ।)

14. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਮ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਧਾਰਨ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ (ਜਿਵੇਂ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਲੱਕੜ), ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਕਾਸ (ਅੰਜੀਰ, ਵੇਲਾਂ, ਜੈਤੂਨ...) ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਉੱਨਤ ਦਿਮਾਗ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਆਤਮਾ (ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ, ਗਾਵਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ) ਦੁਆਰਾ

ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ ਲੋਕ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਮਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਜੋ ਇਸਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਗਿਆਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹੁਨਰ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੂਜੇ ਮਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਜੋਂ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ।

15. ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਝ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ। ਜੋ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਤਰੱਕੀ ਅਨੰਤਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ?
ਜਿਵੇਂ ਚਿੜੀ ਨਾਲ ਲਗਾਅ: ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਖੁਦ: ਖੂਨ ਦੇ ਕਾੜ੍ਹੇ ਵਾਂਗ, ਹਵਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਵੇਲੇ (ਕੱਲ੍ਹ ਜਾਂ ਪਰਸੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) ਅੰਦਰ ਖਿੱਚੀ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਸਾਹ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹਰ ਪਲ ਹਵਾ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ।

16. ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

ਸਿਰਫ਼ ਵਾਸ਼ਪੀਕਰਨ ਹੀ ਨਹੀਂ (ਪੌਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ)।
ਜਾਂ ਸਾਹ (ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ)।
ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ।
ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਠਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਜਾਂ ਝੁੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ।
ਜਾਂ ਖਾਣਾ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣਾ।

ਫਿਰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?
ਦਰਸ਼ਕ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਦੀ ਠੋਕ-ਠੋਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀ ਹੈ - ਜੀਭਾਂ ਦੀ ਠੋਕ-ਠੋਕ।
ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀ ਬਚਿਆ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਹ ਹੈ: ਉਹ ਕਰਨਾ (ਅਤੇ ਨਾ ਕਰਨਾ) ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਿੱਤਿਆਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਟੀਚਾ ਹੈ: ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਰਸਰੀਮੈਨ ਜੋ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਟ੍ਰੇਨਰ, ਕੁੱਤੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ - ਇਹੀ ਉਹ ਟੀਚਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ - ਉਹ ਹੋਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?
ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਹੀ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਰਤਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ।

ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ—ਆਜ਼ਾਦ, ਸੁਤੰਤਰ, ਅਡੋਲ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਈਰਖਾਲੂ ਅਤੇ ਈਰਖਾਲੂ ਰਹੋਗੇ, ਡਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲੈਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣਾ—ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਗੜਬੜ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ—ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ—ਇਸਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਨਾਲ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ—ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

17. ਤੱਤ ਉੱਪਰ ਵੱਲ, ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ, ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਨੇਕੀ ਦੀ ਗਤੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ - ਡੂੰਘੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ।

18. ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਉਹ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਮਿਲਣਗੇ - ਇਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੜਦਾਦਾ ਲਈ ਹੀਰੋ ਨਾ ਬਣਨ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।

19. ਇਹ ਨਾ ਮੰਨੋ ਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਪਛਾਣੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ

ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

20. ਰਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਵੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਟ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਸਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਨਫ਼ਰਤ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸਤਾਨਾ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ।
ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਝਗੜੇ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ - ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ।

21. ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਖੰਡਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਓ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾਂਗਾ। ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਜੋ ਚੀਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਸਵੈ-ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ।

22. ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਬਾਕੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਬਾਕੀ ਬੇਜਾਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਲੋਗੋ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਭਟਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ।

23. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਰਕਹੀਣ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹੋ; ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਣ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋ। ਉਹ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ

ਪਰਵਾਹ ਦੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ।
ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

24. ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਗਏ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ, ਜਾਂ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਭੰਗ ਹੋ ਗਏ।

25. ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹਰ ਸਕਿੰਟ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ - ਉਸ ਸਰਵ-ਵਿਆਪੀ ਏਕਤਾ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ - ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ?

26. ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਪੀਸ ਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅੱਖਰ ਥੁੱਕੋਗੇ? ਜੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵੀ ਗੁਆ ਬੈਠੋਗੇ? ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪੈਲ ਕਰੋਗੇ?
ਯਾਦ ਰੱਖੋ—ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਿਧੀਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੋ—ਬਿਨਾਂ ਭੜਕਾਏ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤੇ।

27. ਕਿੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮ - ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਵਰਜਣਾ ਜੋ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

—ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ। ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ।

28. ਮੌਤ। ਇੰਦਰੀ-ਬੋਧ ਦਾ ਅੰਤ, ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਦਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ, ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ।

29. ਸ਼ਰਮਨਾਕ: ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਾਰ ਮੰਨਣਾ।

30. ਸਾਮਰਾਜੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ—ਉਹ ਅਮਿੱਟ ਦਾਗ਼। ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੇ, ਸਿੱਧੇ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ, ਗੰਭੀਰ, ਸਜਾਵਟੀ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਪਵਿੱਤਰ, ਦਿਆਲੂ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਲੜੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ; ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਫਲ ਇੱਕ ਨਿਰਲੇਪ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਜ ਹਨ।
ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਲਓ। ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਜੋ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। . . . ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਥਿਰਤਾ। . . . ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। . . ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ। . . ਉਸਦੀ ਕੋਮਲਤਾ। . . ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ। . . ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ। ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। . . ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਅਣਉਚਿਤ ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ। . . .

ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। . . ਉਹ ਮੁਖਬਰਾਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। . . ਉਹ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕਿੰਨਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸੀ। . . ਨਿੰਦਿਆ, ਜਾਂ ਕਾਇਰਤਾ, ਜਾਂ ਈਰਖਾ, ਜਾਂ ਖਾਲੀ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। . . . ਮੂਲ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ - ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ, ਬਿਸਤਰੇ, ਕੱਪੜੇ, ਭੋਜਨ, ਨੌਕਰਾਂ ਵਿੱਚ। . . ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ। . . ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਸਿੱਧਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ - ਉਸਦੀ ਸਾਦੀ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ) . . . ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ . . . ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ . . . ਉਸਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ . . .
ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਮੀਰ ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋਵੇ।

31. ਜਾਗੋ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਓ। ਹੁਣ, ਹੁਣ ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਪਨੇ ਸਨ, ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਸਮਝੋ।

32. ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹਾਂ।
ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਰਥਹੀਣ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ। ਜੋ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੰਮ ਵੀ ਅਰਥਹੀਣ ਹਨ।

33. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਂਗ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਵਾਂਗ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਤਣਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਆਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੁਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

34. ਚੋਰ, ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ, ਪੈਰਿਸਾਈਡਰ, ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ: ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਉਹ ਮਾਣਦੇ ਹਨ।

35. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣਗੇ ਪਰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਲੋਗੋ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ? ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਇਨਸਾਨਾਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਗੋ ਪ੍ਰਤੀ ਬਿਲਡਰਾਂ ਜਾਂ ਫਾਰਮਾਸਿਸਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਲੋਗੋ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ?

36. ਏਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਯੂਰਪ: ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹਿੱਸੇ।
ਸਮੁੰਦਰ: ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂੰਦ।
ਮਾਊਂਟ ਐਥੋਸ: ਇੱਕ ਮੋਲਹਿਲ।
ਵਰਤਮਾਨ: ਅਨੰਤਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ।
ਛੋਟਾ, ਅਸਥਾਈ, ਮਾਮੂਲੀ।

36a. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਮਨ - ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਜਬਾੜੇ, ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਪਦਾਰਥ, ਅਤੇ ਹਰ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਚੀਜ਼ - ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚਿੱਕੜ ਤੱਕ ... ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦੇ ਉਪ-ਉਤਪਾਦ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਪਰਦੇਸੀ ਨਾ ਸਮਝੋ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਉਸ ਸਰੋਤ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ

ਕਰੋ ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

37. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇਗਾ। ਉਹੀ ਪਦਾਰਥ, ਉਹੀ ਰੂਪ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ।

38. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਕਿਵੇਂ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਵਿੱਚ ਉਲਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧੱਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਸਾਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

39. ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕਮੁੱਠ ਹੋਣਾ ਸਿਖਾਓ। ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਓ।
ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ।

40. ਔਜ਼ਾਰ, ਔਜ਼ਾਰ, ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ। ਜੇ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੀਲਾਂ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਨਾਲ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

41. ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਚੰਗੀਆਂ" ਜਾਂ "ਬੁਰੀਆਂ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬੇਸ਼ੱਕ ਜਦੋਂ "ਬੁਰੀਆਂ" ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ "ਚੰਗੀਆਂ" ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਡਾ ਬਹੁਤਾ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ "ਚੰਗੇ" ਅਤੇ "ਮਾੜੇ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਾਂਗ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

42. ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ; ਕੁਝ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ। (ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਹੈਰਾਕਲਿਟਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਜੋ ਸੌਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ" - ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।) ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚੁਣੋਗੇ। ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਚੰਗਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੇਗੀ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਰੱਖੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲਗਾਏਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਲਾਈਨ, ਹਾਸੇ ਲਈ

ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

43. ਕੀ ਸੂਰਜ ਮੀਂਹ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ ਡੀਮੀਟਰ ਦਾ? ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਤਾਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ - ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ, ਪਰ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ?

44. ਜੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਲਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗੇ ਫੈਸਲੇ ਸਨ। (ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁਰੇ ਫੈਸਲੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।) ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਖਰਚ ਕਰਨਗੇ? ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਜਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਨਹੀਂ ਲਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਰੂਰ ਆਮ ਭਲਾਈ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ - ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਓ ਅਸੀਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਹੁੰਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਈਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ) - ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ... ਖੈਰ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਨਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ।
ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਰੋਮ ਹਨ - ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਵਾਂਗ। ਪਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ? ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਲਈ, "ਚੰਗਾ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਹੈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ।

45. ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਵੇਖੋਗੇ: ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।)

46. ਜਿਵੇਂ ਅਖਾੜਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਮਾਸ਼ੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਓ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਉਹੀ ਕਾਰਨ।
ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਸਮਾਂ?

47. ਇਹ ਗੱਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਕਿ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ - ਸਾਰੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮੀਅਤਾਂ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਫਿਲਿਸਥੀਅਨ, ਫੋਬਸ ਅਤੇ ਓਰੀਗਨੀਅਨ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਣਾਓ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਓ।
ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ:

. . . ਬੁਲਾਰਾ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ—ਹਿਰਾਕਲਿਟਸ, ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ, ਸੁਕਰਾਤ . . .
. . . ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਇਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਰਾਜੇ . . .
. . . ਯੂਡੋਕਸਸ, ਹਿਪਾਰਚਸ, ਆਰਕੀਮੀਡੀਜ਼। . .
. . . ਚਲਾਕ, ਉਦਾਰ, ਮਿਹਨਤੀ, ਚਲਾਕ, ਸਵਾਰਥੀ . . .
. . . ਅਤੇ ਮੇਨਿਪਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਵੀ, ਜੋ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ, ਨਾਜ਼ੁਕ

ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਸਨ।

ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭੂਮੀਗਤ ਹਨ।
ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ?
ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਣਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬਰ ਰੱਖੋ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

48. ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੌਸਲਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ: ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਊਰਜਾ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ। ਕੁਝ ਵੀ ਓਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੰਨਾ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ।

49. ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਰ ਸਿਰਫ਼ x ਜਾਂ y ਪੌਂਡ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਸੌ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ x ਜਾਂ y ਸਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ।

50. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਪਰ ਜੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਹੋਰ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਝਟਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਯਤਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ; ਤੁਸੀਂ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸੀ।
—ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ?
ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਸੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

51. ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ।
ਸਵੈ-ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ।
ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ।

52. ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ।

53. ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

54. ਜੋ ਛੱਤੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਧੂ-ਮੱਖੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।

55. ਜੇਕਰ ਚਾਲਕ ਦਲ ਕੈਪਟਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਜਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ? ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

56. ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

57. ਪੀਲੀਆ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਦ ਕੌੜਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਰੇਬੀਜ਼ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਗੇਂਦ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠ ਪਿੱਤ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ?

58. ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

59. ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਕਿਤਾਬ 7

1. ਬੁਰਾਈ: ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼।
ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ।
ਜਾਣੂ, ਅਸਥਾਈ।

2. ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸੂਝ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਰਚਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਮਕਦੇ ਕੋਲੇ। ਮੈਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਸਬਕ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣ।
ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗੀ।

3. ਜਲੂਸਾਂ ਦਾ ਬੇਕਾਰ ਹੰਗਾਮਾ, ਓਪੇਰਾ ਏਰੀਆ, ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ, ਫੌਜੀ ਅਭਿਆਸ। ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੱਡੀ, ਮੱਛੀ ਦੇ ਟੈਂਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਭੋਜਨ। ਕੀੜੀਆਂ ਦੀ ਤਰਸਯੋਗ ਗੁਲਾਮੀ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਚੂਹਿਆਂ ਦਾ ਭੱਜਣਾ, ਤਾਰਾਂ 'ਤੇ ਝਟਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਠਪੁਤਲੀਆਂ।
ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਮਾਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਕਿਸ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

4. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ। ਜਾਣੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦਾ ਕੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।

5. ਕੀ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸੰਦ ਵਾਂਗ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲਗਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਆਂਗਾ ਜੋ ਬਿਹਤਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਜਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਵਧੀਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇਕੱਲਾ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ - ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

6. ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।

7. ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਸਕੇ? ਤਾਂ ਕੀ?

8. ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਜਦੋਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹੀ ਸਰੋਤ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਉਹੀ ਲੋਗੋ।

9. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੁਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ; ਇਸਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇੱਕ ਦੁਨੀਆਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ।
ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ - ਉਹ ਲੋਗੋ ਜੋ ਸਾਰੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਚ...
ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੀਵ ਜੋ ਇੱਕੋ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਲੋਗੋ।

10. ਸਾਰਾ ਪਦਾਰਥ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਜੀਵੰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਲਦੀ ਹੀ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਢੱਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

11. ਲੋਗੋ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਲਈ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਕਿਰਿਆ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਗੋ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

12. ਸਿੱਧਾ, ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ।

13. ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅੰਗ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਕਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ

ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ (ਮੇਲੋਸ) ਹਾਂ—ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ।
ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ "ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ" (ਮੇਰੋਸ) - ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਦਾ ਫ਼ਰਕ। ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਆਪਣਾ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

14. ਜੇ ਇਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹ ਵਾਪਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਜੇਕਰ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

15. ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੋਨਾ, ਪੰਨਾ ਜਾਂ ਜਾਮਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਕੋਈ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਪੰਨਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ।"

16. ਮਨ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਂਦਾ। ਜੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਸਨੂੰ ਡਰਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ; ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਿਓ (ਜੇ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹੋ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਡਰ ਅਤੇ ਦਰਦ

ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਹੈ।
ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਇਹ ਖੁਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਡੋਲ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਘਨਾਂ ਦੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਹਨ।

17. ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ, ਜਾਂ ਚੰਗਾ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ।

17a. (ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ? ਵਾਪਸ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਜਾਓ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਆਦਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬੱਸ ਚਲੇ ਜਾਓ।)

18. ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ? ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗਰਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਲਣ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੁਝ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ? ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ - ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਲਈ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

19. ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ। ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ, ਇੱਕ ਸੁਕਰਾਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਪੀਕੇਟਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਹੈ।
"ਐਪਿਕਟੇਟਸ" ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਪੜ੍ਹੋ।

20. ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਡਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ - ਗਲਤ ਕੰਮ, ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ।

21. ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਦੇ ਨੇੜੇ।

22. ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਲੱਖਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ: ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

23. ਕੁਦਰਤ ਪਦਾਰਥ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋੜਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੋਮ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਕਾਰ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਪਿਘਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਲਈ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ। ਹਰੇਕ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਡੱਬੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਨਾਲ।

24. ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। † . . . † ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀਤਾ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। (ਜੇਕਰ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ?)

25. ਜਲਦੀ ਹੀ, ਕੁਦਰਤ, ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇਗੀ - ਵਾਰ-ਵਾਰ। ਤਾਂ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਨਵਿਆਈ ਜਾਵੇ।

26. ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਮਦਰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ?

27. ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਅਣਹੋਂਦ ਸਮਝੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਸੋਚੋ ਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਇੰਨੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਓ - ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ।

28. ਸਵੈ-ਸੰਕੁਚਨ: ਮਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਉਸ ਕੰਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

29. ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿਓ।
ਕਠਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖੋ।
ਸਮਝੋ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ, ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ।
ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਤੋੜੋ: ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਕਾਰਨ।
ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ।
ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ।

30. ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।

31. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ। ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ।
ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ।

31a. “. . . ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ,” ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਣੂ।” ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ: “ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ।” “ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਹੈ।”

32. [ਮੌਤ 'ਤੇ:] ਜੇ ਪਰਮਾਣੂ, ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਏਕਤਾ, ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ।

33. [ਦਰਦ ਬਾਰੇ:] ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦਰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਬੁੱਧੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਮਨ ਅਟੱਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦਿਓ।

34. [ਮਹਾਂ-ਅਕਾਂਖਿਆ 'ਤੇ:] ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਤਰਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਰੇਤ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਵਹਿ ਕੇ ਵਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਹਰ ਇੱਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

35. "'ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮਨ ਕੁਲੀਨਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹਰ ਸਮੇਂ, ਸਾਰੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ?'
"'ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।"
"'ਜਾਂ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣੀ ਹੋਵੇਗੀ?"
"'ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।'"

36. "ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ: ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾੜੀ ਸਾਖ ਕਮਾਉਣਾ।"

37. ਸ਼ਰਮਨਾਕ: ਕਿ ਮਨ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰੇ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣ ਅਤੇ ਢਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਅਤੇ ਢਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ।

38. "ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ!"

39. "ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਓ।"

40. "ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਡੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਉਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

41. "ਜੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।"

42. "ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਿਆਂਈ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੈ।"

43. ਕੋਈ ਵਿਰਲਾਪ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਨਹੀਂ।

44. “ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ: 'ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਆਦਮੀ ਮੌਤ ਦੇ ਜੋਖਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ: ਕੀ ਉਹ ਜੋ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਦਾ।' ”

45. “ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਜਿਊਰੀ ਦੇ ਸੱਜਣੋ: ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਉਸਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ।”

46. "ਪਰ, ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੁਲੀਨਤਾ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਦੇ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ

ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਆਦਮੀ ਕੁਝ ਸਾਲ ਜੀਉਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜਿਆ ਨਾ ਰਹੇ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਕਿ 'ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ,' ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਮੋੜੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

47. ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹੋ। ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਤੱਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹੇਠਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਿੱਕੜ ਨੂੰ ਧੋ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

48. [ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।] ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਝੁੰਡ, ਫੌਜਾਂ, ਖੇਤ; ਵਿਆਹ, ਤਲਾਕ, ਜਨਮ, ਮੌਤ; ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤੀ ਕਮਰੇ, ਮਾਰੂਥਲ ਸਥਾਨ; ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕ; ਛੁੱਟੀਆਂ, ਸੋਗ ਦੇ ਦਿਨ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ... ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ।

49. ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਦੇਖੋ—ਸਾਮਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਮਰਾਜ—ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ, ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ: ਉਹੀ ਚੀਜ਼। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤਾਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ।
ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਜਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਦੇਖੋਗੇ?

50. “. . . ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਾਪਸ
ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਂ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਤੱਤ ਖਿੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

51. “. . . ਖਾਣ-ਪੀਣ ਅਤੇ ਜਾਦੂਈ ਜਾਦੂ ਨਾਲ
ਮੌਤ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

51a. “ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਣਾ
ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਵਗਦੀ ਹਵਾ।”

52. ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਪਹਿਲਵਾਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਨਾਗਰਿਕ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਤੰਗ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਸਰੋਤ, ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

53. ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਗੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਉਤਪਾਦਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਦਮ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

54. ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਹਰ ਪਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਹੈ:

• ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ
• ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
• ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕਹੀਣ ਗੱਲ

ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਵੇ।

55. ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿਓ। ਸਿੱਧਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖੋ, ਕੁਦਰਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ - ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਦਰਤ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਰਾਹੀਂ।
ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੋਗੋ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ: ਨੀਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਚਿਆਂ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ।
ਹੁਣ, ਮੁੱਖ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਸੀ ਉਹ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
ਦੂਜਾ, ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਚੀਜ਼ਾਂ - ਸੋਚ ਦੁਆਰਾ - ਵਿੱਚ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਆਵੇਗਾਂ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਤੋਂ ਬਚੋ।
ਜਿਹੜਾ ਮਨ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

56. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਰਦਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਲਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੋ ਬਚਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਲਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਓ।

57. ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੋਈ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ।

58. ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਦਮਾ, ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਬਜਾਏ - ਅਲਾਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਓ - ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ?
ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਵਾਂਗ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਸ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰੋ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਕਲਪ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਸਾਡਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

59. ਡੂੰਘੀ ਖੁਦਾਈ ਕਰੋ; ਪਾਣੀ—ਚੰਗਿਆਈ—ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਇਹ ਬੁਲਬੁਲਾ ਉੱਠਦਾ ਰਹੇਗਾ।

60. ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਥਿਰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਝਟਕਿਆਂ ਤੋਂ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ। ਬੁੱਧੀ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਜੋ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹੀ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

61. ਇੱਕ ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪਹਿਲਵਾਨ: ਅਚਾਨਕ ਹਮਲਿਆਂ

ਦੀ ਉਡੀਕ, ਤਿਆਰੀ ਅਤੇ ਡੁਬਕੀ।

62. ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹਨ, ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਓਗੇ ਜੋ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਵੇਖੇ ਹੋਣਗੇ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ।

63. "ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।"
ਸੱਚ, ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ, ਸੰਜਮ, ਦਿਆਲਤਾ...
ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਬਰ ਵਾਲਾ ਬਣਾਵੇਗਾ।

64. ਉਹਨਾਂ ਸਮਿਆਂ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ:
ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ - ਇਸਨੂੰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ।
ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐਪੀਕੁਰਸ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਦਰਦ ਨਾ ਤਾਂ ਅਸਹਿ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੰਤਹੀਣ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਦਰਦ ਅਕਸਰ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ—ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਸਤੀ, ਬੁਖਾਰ, ਭੁੱਖ ਨਾ ਲੱਗਣਾ... ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਓ: "ਮੈਂ ਦਰਦ

ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

65. ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

66. ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਟੈਲੌਗੇਸ ਸੁਕਰਾਤ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?
ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੁਕਰਾਤ ਦੀ ਮੌਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੇਕ ਸੀ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਸੋਫ਼ਿਸਟਾਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਵਧੇਰੇ ਧੀਰਜ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮੀਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ, ਅਤੇ "ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ" (ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ)।
ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ।
ਕੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਥੋਪਿਆ ਸਮਝ ਕੇ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ।

67. ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਟੁੱਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਖੁਦ ਨਾ ਖਿੱਚ ਸਕੋ - ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿਓ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਬਣਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ।

ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਚਿੰਤਕ ਜਾਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਨਿਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ।

68. ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਲਈ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਜਬੂਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਚੀਕਣ ਦਿਓ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਰਮ ਮਾਸ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਢੱਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੋ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ - ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ? ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਰਣਾ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕਹਿ ਸਕੇ, "ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।" ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, "ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਗੁਣ - ਨਾਗਰਿਕ ਗੁਣ - ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਲਾ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ; ਨਾਵਲ ਜਾਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਾਣੂ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

69. ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ: ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਨੂੰ, ਹਰ ਦਿਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨੂੰਨ, ਆਲਸ, ਜਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਜੀਉਣਾ।

70. ਦੇਵਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ। ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਵੀ ਕਰਦੇ

ਹਨ।
ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ—ਮੌਤ ਦੇ ਕੰਢੇ—ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ।

71. ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਟੱਲ ਹਨ। ਬੱਸ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

72. ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟੀਆ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ।

73. ਤੁਸੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਵਾਂਗ, ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ: ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਲਈ। ਕਿਉਂ?

74. ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ।
ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ।
ਫਿਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ - ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਹੋਣ 'ਤੇ।

75. ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਹਨ।

ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਰੋਤ।

ਕਿਤਾਬ 8

1. ਨਿਮਰਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ: ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਜੋਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜਵਾਨੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਦੂਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦਾਗੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਜੋਂ ਸਾਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਨਾ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਪਾਸੇ ਭਟਕ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ

ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ: ਕਿਵੇਂ ਜੀਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।
—ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ?
ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ।
-ਕਿਵੇਂ?
ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ।
—ਕਿਹੜੇ ਸਿਧਾਂਤ?
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਨਿਰਪੱਖਤਾ, ਸੰਜਮ, ਹਿੰਮਤ, ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਉਲਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

2. ਹਰੇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ, ਪੁੱਛੋ: ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਸਲੇਟ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜੀਵ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਸਮਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ?

3. ਸਿਕੰਦਰ ਅਤੇ ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਪੌਂਪੀ। ਡਾਇਓਜੀਨਸ, ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ, ਸੁਕਰਾਤ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ? ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ, ਕਿਉਂ, ਕਿਵੇਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਨ।
ਬਾਕੀ? ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

4. ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਰੰਗ ਨੀਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

5. ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ: ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੁਦਰਤ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ - ਹੈਡਰੀਅਨ ਵਾਂਗ, ਔਗਸਟਸ ਵਾਂਗ।
ਦੂਜਾ ਕਦਮ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿਕਾਓ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਇਨਸਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸੱਚ ਬੋਲੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ। ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ। ਪਖੰਡ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।

6. ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕੰਮ: ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਬਦਲਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਲਿਜਾਣਾ। ਨਿਰੰਤਰ ਤਬਦੀਲੀ। ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ: ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਨੁਪਾਤ ਵੀ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

7. ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਝੂਠ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣਾ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੱਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਪੱਤੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਿਨਾਂ ਚੇਤਨਾ ਜਾਂ ਤਰਕ ਦੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ, ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ

ਇਹ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮੇਂ, ਹੋਂਦ, ਉਦੇਸ਼, ਕਿਰਿਆ, ਮੌਕਾ ਦਾ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਅਨੁਪਾਤੀ ਹਿੱਸਾ ਅਲਾਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਦਰ ਬਿੰਦੂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ: ਇਹ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰੂ ਸੀ।

8. ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਹਾਂ। ਦਰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਹਾਂ। ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ, ਹਾਂ। ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ - ਹਾਂ।

9. ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦੇ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ।

10. ਪਛਤਾਵਾ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋਵੇਗਾ।
ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।
ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਫਾਇਦੇ ਜਾਂ ਭਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

11. ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਇਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਤੱਤ ਕੀ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਹ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ?

12. ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ - ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸੌਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਾਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਹੈ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ - ਵਧੇਰੇ ਜਨਮਜਾਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ।

13. ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰੋ, ਹਰ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਜੋ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ: ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ। ਨੈਤਿਕਤਾ। ਤਰਕ।

14. ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ: ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਰਦ (ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ), ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਬਾਰੇ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ x ਜਾਂ y ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਜਾਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ x ਜਾਂ y ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

15. ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਜੀਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅੰਜੀਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਇਹ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਡਾਕਟਰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਜਦੋਂ ਹਵਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

16. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਕਰਮ ਹਨ। ਇਹ ਕਰਮ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ - ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ।

17. ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਇਹ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਨੂੰ? ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ।
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਦਿਓ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਓ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
ਕੋਈ ਬੇਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ।

18. ਜੋ ਮਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੰਗ ਹੋਇਆ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ। ਜੋ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਬਿਨਾਂ ਬੁੜਬੁੜਾਏ।

19. ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਲਈ ਹੈ, ਘੋੜਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਤੱਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ? ਸੂਰਜ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, "ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਹੈ," ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਵੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ? ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ? ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਵਾਬ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗਾ।

20. ਕੁਦਰਤ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗੇਂਦ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਉਭਾਰ ਅਤੇ ਚਾਪ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਡਿੱਗੇਗਾ। ਅਤੇ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਉੱਡਣ 'ਤੇ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਗੁਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?
ਬੁਲਬੁਲਾ ਆਪਣੇ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਫਟਣ ਨਾਲ ਕੀ ਗੁਆਉਂਦਾ ਹੈ?
ਅਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ।

21. ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ: ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ

ਬੁੱਢਾ? ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ? ਜਾਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ?
ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ (ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਵੀ) ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ।

22. ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋ - ਵਿਚਾਰ, ਕਾਰਵਾਈ, ਕਥਨ।

22a. ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਚੰਗੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹੋ।

23. ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸਿਹਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਿਹਰਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਰੋਤ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

24. ਇਸ਼ਨਾਨਘਰਾਂ ਵਾਂਗ - ਤੇਲ, ਪਸੀਨਾ, ਮਿੱਟੀ, ਸਲੇਟੀ ਪਾਣੀ, ਇਹ ਸਭ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੈ।
ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਸਾਰੀ ਦਿਸਦੀ ਦੁਨੀਆਂ।

25. ਵਰਸ, ਲੂਸੀਲਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਫਿਰ ਲੂਸੀਲਾ। ਮੈਕਸਿਮਸ, ਸੇਕੁੰਡਾ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਤੇ ਸੇਕੁੰਡਾ। ਡਾਇਓਟੀਮਸ, ਐਪੀਟੀਨਚਨਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਫਿਰ ਏਪੀਟੀਨਚੈਨਸ. ਫੌਸਟੀਨਾ, ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਫਿਰ Antoninus.
ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ।

ਹੈਡਰੀਅਨ, ਸੇਲਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਤੇ ਸੇਲਰ।
ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਹਨ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸੂਝਵਾਨ, ਹੰਕਾਰੀ? ਚੈਰੈਕਸ ਅਤੇ ਡੇਮੇਟ੍ਰੀਅਸ ਪਲੈਟੋਨਿਸਟ ਅਤੇ ਯੂਡੇਮੋਨ ਵਰਗੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜੀਵ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਕੁਝ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਤਾਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਤੁਹਾਡੇ ਹਿੱਸੇ ਵੀ ਖਿੰਡ ਜਾਣਗੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਨ ਬੁਝ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਾਂ ਮਾਰਚਿੰਗ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੋਸਟਿੰਗ।

26. ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ: ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ, ਇੰਦਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ, ਦਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ।

27. ਤਿੰਨ ਰਿਸ਼ਤੇ:

i. ਤੁਹਾਡੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ;
ii. ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ;
iii. ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ।

28. ਜਾਂ ਤਾਂ ਦਰਦ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਜੋ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ) ਜਾਂ ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲੇ, ਤਾਕੀਦ, ਇੱਛਾਵਾਂ, ਘਿਰਣਾ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

29. ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸੋ: ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ, ਕਾਮ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਉਲਝਣਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੇਖਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮਜਾਤ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ।

30. ਸੈਨੇਟ—ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ—ਸਹੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਬਿਨਾਂ ਘਮੰਡ ਦੇ। ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨਾ।

31. ਔਗਸਟਸ ਦਾ ਦਰਬਾਰ: ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਉਸਦੇ ਪੋਤੇ, ਉਸਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਪੁੱਤਰ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਅਗ੍ਰਿੱਪਾ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਨੌਕਰ, ਦੋਸਤ, ਏਰੀਅਸ, ਮੇਸੇਨਾਸ, ਡਾਕਟਰ, ਬਲੀਦਾਨ ਪੁਜਾਰੀ... ਸਾਰਾ ਦਰਬਾਰ, ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ... ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌਂਪੀਜ਼ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ) 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਉਹ ਲਾਈਨ ਉਹ ਕਬਰਾਂ 'ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - "ਆਖਰੀ ਬਚੀ ਹੋਈ ਔਲਾਦ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ - ਕਿ ਇੱਕ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਵੀ, ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਮੌਤ।

32. ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ - ਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਿਆ। ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਜੇਕਰ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਟੀਚਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।
—ਪਰ ਬਾਹਰੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ। . . .
ਨਿਆਂ, ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ।

—ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਠੋਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ।
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ - ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ।

33. ਇਸਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ।

34. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ, ਜਾਂ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ, ਉਸ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ...? ਇਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸੁਆਰਥੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ—ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਵਸਥਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।
ਪਰ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਵੱਖ ਹੋਣ, ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਦਾ। ਪਰ ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਲਮਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ

ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ: ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ।

35. ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੁਦਰਤ ਹਰ ਰੁਕਾਵਟ, ਹਰ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਵੀ ਹਰ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ।

36. ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲਣ ਨਾ ਦਿਓ। ਹਰ ਉਸ ਮਾੜੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਪੁੱਛੋ, "ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਸਹਿ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦਾ?" ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੋਗੇ।
ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਵਰਤਮਾਨ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ... ਤਾਂ, ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

37. ਕੀ ਪੈਂਥੀਆ ਜਾਂ ਪਰਗਾਮੋਸ ਅਜੇ ਵੀ ਵੇਰੂਸ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ? ਚੈਬਰੀਆਸ ਜਾਂ ਡਾਇਓਟੀਮਸ ਹੈਡਰੀਅਨ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ? ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੀ ਸਮਰਾਟਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ?
ਅਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗਾ?
ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਵੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ

ਰਹਿਣਗੇ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਜਾਣ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਸਮਰਾਟ ਕੀ ਕਰਨਗੇ?

38. ਸੜਨ ਦੀ ਬਦਬੂ। ਇੱਕ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਸੜਦਾ ਮਾਸ।
ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

39. "ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਿਰਣੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ: ਸੰਜਮ।"

40. ਉਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।
—"ਤੁਸੀਂ?"
ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਗੋ।
—ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਗੋ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।
ਠੀਕ ਹੈ। ਬਸ ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਿਓ।

41. ਸਜੀਵ ਜੀਵਾਂ ਲਈ, "ਹਾਨੀਕਾਰਕ" ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪੌਦਿਆਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਲਈ, ਮਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੈ।
ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰੋ।
ਕੀ ਦਰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ? ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ

ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ, ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਮ ਸਮਝ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ - ਨਾ ਅੱਗ ਜਾਂ ਸਟੀਲ, ਨਾ ਜ਼ਾਲਮ, ਨਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ - ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ "ਇੱਕ ਗੋਲਾ ... ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ" ਹੈ।

42. ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਈ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ?

43. ਲੋਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਨਾ ਮੋੜਨ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਯੋਗ ਹੈ।

44. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿਓ: ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ।
ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਲੋਕ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵੀ ਉਹੀ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਓਨੇ ਹੀ ਨਾਸ਼ਵਾਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ x ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ y ਸੋਚਦੇ ਹਨ?

45. ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕੋ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿਓ। ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਰਹੇਗੀ - ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ - ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ

ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਕੀ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ—ਦੁਖੀ, ਤਣਾਅਪੂਰਨ, ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

46. ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਬਲਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਲ ਵੇਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੱਥਰਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਵੀ ਜੋ ਵਾਪਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਸਾਨੂੰ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

47. ਬਾਹਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਮਿਟਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਜੇਕਰ ਸਮੱਸਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੌਣ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਹ ਕਰੋ?
—ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਗਿਣਤ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ।
ਫਿਰ ਇਹ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਹਰ ਹੈ।
—ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਅਣਵਰਤੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

48. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਉੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨ ਅਜਿੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਤਰਕਹੀਣ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਨਿਰਣਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਤਰਕ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ...?
ਜਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਨ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਣਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ।

49. ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ - ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬਿਮਾਰ ਹੈ - ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ "ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋ। ਐਕਸਟਰਾਪੋਲੇਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਜਾਂ ਐਕਸਟਰਾਪੋਲੇਟ ਕਰੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ।

50. ਖੀਰਾ ਕੌੜਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿਓ।
ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਝਾੜੀਆਂ ਹਨ? ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮੋ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਉਂ ਹਨ।" ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹੱਸੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਆਪਣੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਬਰਾ ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਮੋਚੀ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਚੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ; ਕੁਦਰਤ ਕੋਲ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਇਸ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ, ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਜਗ੍ਹਾ, ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ।

51. ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਗਰਮੀ ਨਹੀਂ।
ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਕੂਆਂ ਨਾਲ ਵੱਢਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਾਪਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ, ਸਮਝਦਾਰੀ, ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸਾਫ਼, ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਝਰਨੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਤਾਜ਼ਾ ਪਾਣੀ ਉਬਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੱਕੜ ਜਾਂ ਗੋਬਰ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਦੀ ਇਸਨੂੰ ਵਗਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਬੇਦਾਗ ਰਹੇਗੀ।
ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਟੋਆ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਚਸ਼ਮਾ।
ਕਿਵੇਂ? ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ। ਘੰਟੇ-ਦਰ-ਘੰਟਾ। ਧੀਰਜ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਨਿਮਰਤਾ ਰਾਹੀਂ।

52. ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਸਮਝਣਾ

ਹੈ।
ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।
ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ।
ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੀ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਾੜੀਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੌਣ ਹਨ?

53. ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਹਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। (ਕੀ ਇਹ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?)

54. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਹ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਨਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਤਰਕ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸੋਚ ਰਾਹੀਂ। ਤਰਕ ਓਨਾ ਹੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

55. ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ। ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੰਮ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

56. ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ ਜਿੰਨੀਆਂ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹ ਅਤੇ ਸਰੀਰ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਜੋ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ। ਜੋ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ।

57. ਅਸੀਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਦੇ", "ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਦੇ" ਵਜੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਫੈਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ (ਅਕਤਾਈ) ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ (ਐਕਟੇਨੈਸਥਾਈ) ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਸੂਰਜ ਦੀ ਕਿਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਤੰਗ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਠੋਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਪੇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਾਂ ਡਿੱਗਦੀ ਨਹੀਂ।
ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ—ਪ੍ਰਸਾਰ—ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ, ਸਗੋਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ। ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਰੁਕਾਵਟਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਨਾ।
ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਹਨੇਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

58. ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਉਸ ਡਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਅਨੁਭਵ

ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ - ਬਦਲਾਵ, ਪਰ ਰੁਕਣਾ ਨਹੀਂ।

59. ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਜਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

60. ਇੱਕ ਤੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਦੂਜੀ। ਰੁਕਣ ਵੇਲੇ ਵੀ, ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਵੇਲੇ ਵੀ, ਮਨ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

61. ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇਣਾ।

ਕਿਤਾਬ 9

1. ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁਫ਼ਰ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ

ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ: ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ - ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਫ਼ਰ ਬੋਲਣਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ "ਕੁਦਰਤ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜੋ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਸੱਚ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ - ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ। ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਝੂਠਾ ਧੋਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਣਇੱਛਤ ਝੂਠਾ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ - ਇਸਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਵੱਲ ਭਟਕਦਾ ਹੈ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ। ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਅਤੇ ਝੂਠ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੋਤ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ।

ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸਮਝ ਕੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਭੱਜਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਾਏਗਾ - ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਨਾਲ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਬੁਰੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਨੂੰ ਦਰਦ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦਰਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦਰਦ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਹੈ ਉਹੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਕੁਫ਼ਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ

ਨਾਲ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ।
ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਦਰਤ ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ; ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਉੱਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣਾ—ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ, ਗੁਮਨਾਮੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ—ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਯਕੀਨਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ, ਮੌਜੂਦ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ: ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਪੜਾਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ।

2. ਅਸਲ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਪਖੰਡ, ਸਵੈ-ਇੱਛਾ, ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿਓ। ਪਰ "ਅਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਫ਼ਰ" ਉਦੋਂ ਮਰਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਲੇਟਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ? ਕੀ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ - ਪਲੇਗ ਵਾਂਗ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਲੇਗ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਕੈਂਸਰ - ਦੂਸ਼ਿਤ ਹਵਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਾਹੌਲ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੈੜਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣਾ ਸਕਦੀਆਂ

ਹਨ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਨੁੱਖਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

3. ਮੌਤ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਸਗੋਂ ਇਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਵਾਂਗ। ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਵਾਂਗ। ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੈੱਟ ਵਾਂਗ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਂਗ, ਪਹਿਲੇ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਂਗ। ਸੈਕਸ ਅਤੇ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਵਾਂਗ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਸਾਡਾ ਵਿਛੋੜਾ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸੋਚਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਉਭਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਇਸਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਵੇਗੀ।
ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਖੈਰ, ਦੋ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਮਿਲਾਉਣਗੀਆਂ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਲ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਦਰਅਸਲ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਪਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ) - ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਜੋ ਸਾਡਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ? ਦੇਖੋ ਇਹ ਕਿੰਨਾ

ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ - ਇਹ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੌਤ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, "ਜਲਦੀ ਆਓ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ।"

4. ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।

5. ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਕੇ ਵੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

6. ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਨਿਰਣਾ, ਹੁਣ, ਇਸੇ ਪਲ।
ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਾਰਵਾਈ, ਹੁਣ, ਇਸੇ ਪਲ।
ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ - ਹੁਣ, ਇਸੇ ਪਲ - ਇੱਛੁਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

7. ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿਓ। ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿਓ। ਆਪਣੀਆਂ ਭੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿਓ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰੱਖੋ।

8. ਬਿਨਾਂ ਲੋਗੋ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੋਗੋ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵ ਇੱਕ ਧਰਤੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ - ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੋ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

9. ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਖਿੱਚ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਗਿੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੇ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਹਵਾਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਰਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਉੱਚੀ ਅੱਗ ਦੁਆਰਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੀ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਲਾਟ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਛੂਹਣ 'ਤੇ ਭੜਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਸੁੱਕੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗਾ ਬਾਲਣ ਬਣ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਬਲਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਨਾਲ ਰਲਣ-ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤਰਕਹੀਣ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਝੁੰਡ ਅਤੇ ਝੁੰਡ, ਅਤੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਬੰਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੌਦਿਆਂ, ਜਾਂ ਪੱਥਰਾਂ, ਜਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਵਿਕਸਤ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਦੋਸਤੀਆਂ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਸਮੂਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਧੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਕਸਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਏਕਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਨਤ ਪੱਧਰ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਮਦਰਦੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰ ਦੇਖੋ ਹੁਣ ਹਾਲਾਤ ਕਿਵੇਂ ਹਨ। ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਖਿੱਚ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ—ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ। ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ, ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੁਦਰਤ ਵਧੇਰੇ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਕੰਕਰੀਟ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਜਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

10. ਮਨੁੱਖਤਾ, ਬ੍ਰਹਮਤਾ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ: ਇਹ ਸਾਰੇ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੇਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੌਦਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਲੋੜਾ। ਲੋਗੋ ਦਾ ਫਲ ਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸ਼ਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਗਦੀਆਂ ਹਨ - ਲੋਗੋ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੀਆਂ।

11. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ.
ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਸਬਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੋਸ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਸਿਹਤ, ਪੈਸਾ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ। . . . ਇਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਹੈ।
ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?

12. ਕੰਮ:
ਤਰਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਹਮਦਰਦੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਨਹੀਂ।
ਸਿਰਫ਼ ਇਹ:
ਗਤੀਵਿਧੀ।

ਸ਼ਾਂਤਤਾ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਗੋ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

13. ਅੱਜ ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ। ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ - ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ।

14. ਲੰਬੇ ਤਜਰਬੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ, ਤੱਤ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ।
ਹੁਣ ਵਾਂਗ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

15. ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਬਾਹਰ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ?
ਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

16. ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਰਨਾ - ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਦਾ ਸਰੋਤ। ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ।

17. ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪੱਥਰ। ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ, ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ।

18. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਜੱਜ ਮਿਲਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ

ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

19. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੱਕਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ।

20. ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਓ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

21. ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗਤੀਵਿਧੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਚਲਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ: ਬਚਪਨ, ਬਚਪਨ, ਜਵਾਨੀ, ਬੁਢਾਪਾ। ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਸੀ?
ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰੋ ਕਿ ਹੋਰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮੌਤਾਂ, ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ: ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਸੀ?
ਫਿਰ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ।

22. ਸਿੱਧੇ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਓ - ਆਪਣੀ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ, ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ।
ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ - ਇਸਨੂੰ ਨਿਆਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ।
ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦਾ - ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਹਿਸਾਬ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਂਗ ਪਛਾਣੋ।

23. ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਓ - ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜੋ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ (ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ) ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਮਤਭੇਦ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੜਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਮਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

24. ਬਚਕਾਨਾ ਝਗੜੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ, "ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ"; "ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਓਡੀਸੀਅਸ" ਨੇ ਹੋਰ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਖੀ।

25. ਇਸਦੇ ਮਕਸਦ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰੋ—ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। (ਇਸਦੇ ਠੋਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ।) ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੱਲਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

26. ਬੇਅੰਤ ਦੁੱਖ - ਇਹ ਸਭ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਹੋ ਗਿਆ।

27. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਫ਼ਰਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ... ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਓ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸੰਕੇਤਾਂ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ

- ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

28. ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ - ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ, ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਯੁੱਗ ਤੱਕ।
ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ (ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ), ਜਾਂ ਇਹ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ - ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ - ਵਰਤਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ?)।
ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜਾ ਤਰੀਕਾ: ਪਰਮਾਣੂ ਜਾਂ ਏਕਤਾ। ਜੇ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਨਕਲ ਨਾ ਕਰੋ।
ਧਰਤੀ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ, ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ: ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ, ਬੇਅੰਤ ਟੁੱਟ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸੰਖੇਪ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।

29. ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਇੱਕ ਹੜ੍ਹ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵਹਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ - ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ - ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਲਗਮ ਅਤੇ ਬਲਗ਼ਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
—ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਕੀ?
ਉਹੀ ਕਰੋ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਮੰਗਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵਧੋ - ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਹੈ - ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਿਹਰਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਗਣਰਾਜ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾ ਕਰੋ; ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝੋ।

ਕੌਣ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਸ ਬਦਲਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਗੁਲਾਮੀ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਸਿਕੰਦਰ, ਫਿਲਿਪ, ਫਲੇਰਮ ਦੇ ਡੇਮੇਟ੍ਰੀਅਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ। ਕੀ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ? ਖੈਰ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਭਰਮਾਓ।

30. ਉੱਪਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ: ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ, ਰਸਮਾਂ, ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਂ ਤੂਫਾਨੀ ਸਮੁੰਦਰਾਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਜੀਵਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ, ਹੁਣ ਵੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ। ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿੰਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ, ਸ਼ਾਇਦ, ਨਫ਼ਰਤ।
ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਵਾਂਗ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਾਂਗ।

31. ਬਾਹਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ।
ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ।
ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ: ਸੋਚ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਂਝਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ।

32. ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਬਾੜ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ - ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ:

. . . ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ
. . . ਅਨੰਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ
. . . ਉਸ ਗਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ - ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਰ ਹਿੱਸਾ; ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੰਗ ਸਪੇਸ; ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੰਤ ਸਮਾਂ; ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਾਬਰ ਬੇਅੰਤ ਸਮਾਂ।

33. ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖੁਦ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਨਚੇਤੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

34. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੂੰ ਕੀ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਮੰਡ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

35. ਸੜਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਨਾ।
ਕੁਦਰਤ ਇਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ—ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ,

ਬੇਅੰਤ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।
ਇਹ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਲਈ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਬੁਰਾਈ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?

36. ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ: ਤਰਲ, ਧੂੜ, ਹੱਡੀਆਂ, ਗੰਦਗੀ। ਜਾਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ, ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵਾਂਗ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਵਾਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਨੂੰ ਸ਼ੈੱਲਫਿਸ਼ ਦੇ ਖੂਨ ਵਾਂਗ। ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ।
ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜਿਉਂਦੇ ਸਾਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ।

37. ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ, ਰੋਂਦੇ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ।
ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ?
ਮਕਸਦ? ਇਸਨੂੰ ਦੇਖੋ।
ਸਮੱਗਰੀ? ਉਹ ਦੇਖੋ।
ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ? ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਸਰਲ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਵੀ।
ਸੌ ਸਾਲ ਜਾਂ ਤਿੰਨ... ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

38. ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਇਸ ਲਈ ਦੁਖੀ ਹਨ।
ਪਰ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੈ?

39. ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਅਤੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ) ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਣੂ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜੁੜਦੇ ਅਤੇ ਵੰਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੀਏ?
ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਹੋ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ? ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਹੋ? ਬੇਰਹਿਮ ਹੋ ਗਏ ਹੋ? ਬੇਈਮਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ?
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਚਰ ਰਹੇ ਹੋ?

40. ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ? ਜੇ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੀਏ? ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਜਾਂ ਇੱਛਾ, ਜਾਂ ਦੁੱਖ। ਜੇ ਦੇਵਤੇ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
—ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਛੱਡੀਆਂ ਸਨ।
ਫਿਰ ਕੀ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ - ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ - ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਭਿਖਾਰੀ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਕੀ ਨਿਰਭਰ ਹੈ?
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।
"ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ" ਨਹੀਂ - ਪਰ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ।
"ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ" ਨਹੀਂ - ਪਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ।

"ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ" ਨਹੀਂ - ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ।
ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

41. ਐਪੀਕੁਰਸ: "ਮੇਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ: ਮਨ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਜੀਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ—ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ।
ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ; ਫਜ਼ੂਲ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੋੜਨਾ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਲਈ ਚੰਗੇ ਨਿਯਮ।
ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ।

42. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛੋ: ਕੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੰਭਵ ਹੈ?
ਨਹੀਂ।
ਫਿਰ ਅਸੰਭਵ ਬਾਰੇ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਸ਼ਰਮ ਲੋਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਗੇ।

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਸ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਪੂਰੀ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਧੇਰੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ: ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਨੁਕਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹੜੇ ਗੁਣ ਦਿੱਤੇ ਹਨ? ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵਜੋਂ ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਗੁਣ ਦਿੱਤੇ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੂਸਰੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਗਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਕੁਝ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਸ ਇਹੀ "ਨੁਕਸਾਨ" ਜਾਂ "ਸੱਟ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਮੂਰਖ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਣਸੁਣਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਨੂੰ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ? ਲੋਗੋ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤਾ - ਕਿ ਇੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ - ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ "ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ" ਜਾਂ "ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ" ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਮੀਦ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਇਨਾਮ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ

ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਮੰਗਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਨਾਮ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰ ਤੁਰਨ ਲਈ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਤਾਬ 10

1. ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ:
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਚੰਗਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਸਾਦਾ, ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਬਣੋਗੇ—ਉਨਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ

ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ? ਜਾਣੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੋ, ਕਦੇ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ—ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਲਾਲਸਾ ਅਤੇ ਤਾਂਘ? ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਲਈ? ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਲਈ—"ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਜਮੀ ਮਾਹੌਲ"? ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਰਹਿਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇ? ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ—ਇਹ ਸਭ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ, ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਪੂਰਨ ਹਸਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ—ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਅਤੇ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਸਟੈਂਡ ਲਓਗੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਓ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਾ ਬਣੋ?

2. ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਵਜੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਘਟਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।
ਫਿਰ ਉਸ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਵਜੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਦਰਤ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਘਟੀਆ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।
ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, "ਤਰਕਸ਼ੀਲ" ਦਾ ਅਰਥ "ਸਿਵਿਕ" ਵੀ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ।

3. ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
ਜੇ ਇਹ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ।
ਜੇ ਇਹ ਅਸਹਿ ਹੈ... ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਬਸ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਸਹਿਣਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਕੇ ਸਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ।

4. ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁਧਾਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਲਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ।

5. ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਜੁੜੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ।

6. ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਰਮਾਣੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਦੂਜਾ: ਕਿ ਮੇਰਾ ਦੂਜੇ, ਸਮਾਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ

ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।
ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਮੁੱਚੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਵਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦਾ ਟੀਚਾ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਆਪਣੀ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇੱਕ ਜਿਸਦੇ ਕੰਮ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

7. ਪੂਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਟੱਲ ਹੈ ("ਵਿਨਾਸ਼" ਇੱਥੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ)। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹਿੱਸਿਆਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਾ ਕਿਵੇਂ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਿਰਫ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਦਰਅਸਲ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ।

ਪਰ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਅਸੀਂ "ਕੁਦਰਤ" ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੁਣਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਤੁਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰੋ - ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ "ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਉਲਟ" ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਤੱਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਗੁਰੂਤਾਕਰਸ਼ਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ - ਠੋਸ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ - ਜੋ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੜਕਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਤਬਦੀਲੀ ਦੁਆਰਾ ਨਵਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਉਹ ਤੱਤ - ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ - ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ - ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧੇ ਗਏ ਭੋਜਨ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਤੋਂ।
ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਬਦਲਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
—ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ?
ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ।

8. ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ: ਸਿੱਧਾ। ਨਿਮਰ। ਸਿੱਧਾ। ਸਮਝਦਾਰ। ਸਹਿਯੋਗੀ। ਉਦਾਸੀਨ।
ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਬਦਲੋ।
ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ "ਸਮਝਦਾਰੀ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ—ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਚੀਜ਼—ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਨਾ ਗੁਆਉਣਾ।
ਅਤੇ "ਸਹਿਯੋਗ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ।
ਅਤੇ "ਨਿਰਾਸ਼ਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਖੁਰਦਰੇ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਦੋਵੇਂ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਮੌਤ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਉਪਨਾਮਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਜਾਓਗੇ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ - ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਅਤੇ ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਾ - ਸਮਝ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਲੜਾਕਿਆਂ ਵਾਂਗ - ਅੱਧੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਟੇ ਹੋਏ, ਖੂਨ ਅਤੇ ਗੋਹੇ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੱਲ੍ਹ ਤੱਕ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ... ਦੁਬਾਰਾ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੰਜੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਲਈ।
ਤਾਂ ਫਿਰ, ਇਹਨਾਂ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਉਪਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਗੇ, ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਓ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਓ। ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇ ਟਾਪੂਆਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਵਾਂਗ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਓ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ

ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਜੀਰਾਂ ਲਈ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਅੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ, ਅਤੇ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ... ਅਤੇ ਲੋਕ।

9. ਓਪਰੇਸ਼ਨ, ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਉਲਝਣ। ਆਲਸ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਬਸ ਖਿਸਕਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

• ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ
• ਸੋਚ ਦੇ ਅਭਿਆਸ 'ਤੇ
• ਸਮਝ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ 'ਤੇ। ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ—ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ।

ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਦਿਓਗੇ? ਗੰਭੀਰਤਾ? ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ - ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ?

10. ਮੱਕੜੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਫੜਨ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਦਮੀ ਖਰਗੋਸ਼

ਫੜਨ 'ਤੇ, ਮੱਛੀਆਂ ਜਾਲ ਵਿੱਚ, ਸੂਰ, ਰਿੱਛ, ਸਰਮੇਸ਼ੀਅਨ...
ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ।

11. ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਦੇ ਹਨ - ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰੋ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

11a. ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ - ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤ। ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੋ ਸਵਾਲ: ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਜੋ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਿੱਤੇ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਖੋਹ ਲਏ ਹਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੱਕ।

12. ਇਹ ਸਾਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਿਉਂ? ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੇ ਬਿਨਾਂ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਰੁਕੋ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਲਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਸਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹੋ। (ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੀਚਾ,

ਅਤੇ ਉਹ ਟੀਚਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।)

12a. ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਗੋ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਊਰਜਾਵਾਨ, ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣਾ ਹੈ।

13. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ:
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ?
ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ, ਸੌਂਦੇ ਅਤੇ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ, ਆਪਣੇ ਡਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਲੁੱਟਾਂ-ਖੋਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ—ਭੌਤਿਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਇਹ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਨਿਮਰਤਾ, ਸੱਚਾਈ, ਵਿਵਸਥਾ, ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

14. ਕੁਦਰਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਕਹੇਗਾ, "ਜਿਵੇਂ ਮਰਜ਼ੀ ਦਿਓ ਅਤੇ ਲਓ," ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਕਰਕੇ।

15. ਬਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਓ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ—ਬਾਹਰ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ: ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ।
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਉਂਦੇ ਦੇਖਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਿਓ। ਜੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ

ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦਿਓ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।)

16. ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਣੋ।

17. ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ, ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ। ਅਨੰਤ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਗੂਰ ਦਾ ਬੀਜ। ਅਨੰਤਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਕਾਰਕਸਕ੍ਰੂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਮੋੜ।

18. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਝੁਲਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚ, ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੜਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਮਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ।

19. ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਸੌਂਦੇ ਹਨ, ਮੇਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਲ ਤਿਆਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉੱਪਰੋਂ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਗਰਜਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਾਰਨ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ।

20. ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

21. "ਧਰਤੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਦੀ ਤਾਂਘ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਅਸਮਾਨ/ਤਾਂਘ ਜਾਣਦਾ ਹੈ..." ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਾਂਘਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂਘ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

(ਅਤੇ ਕੀ "ਘਟਣ ਦੀ ਇੱਛਾ" ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ?)

22. ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ:

i. ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ (ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ)
ii. ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ (ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸੀ)
iii. ਮਰਨਾ (ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ)

ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਹਨ। ਆਸ਼ਾਵਾਦ ਦਾ ਕਾਰਨ।

23. ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ ਕਿ "ਇਹ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਖੇਤ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਪਲੈਟੋ ਇਸਦੇ ਦਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ: "ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਨੂੰ ਵਾੜਨਾ, ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣਾ।"

24. ਮੇਰਾ ਮਨ। ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?
ਕੀ ਇਹ ਸੋਚ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੈ?
ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਅਤੇ ਢਿੱਲਾ?
ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਪਿਘਲ ਕੇ ਇਸ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰੇ?

25. ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੁਲਾਮ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭਗੌੜਾ ਗੁਲਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਵੀ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਹੈ,

ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਭਰੋਂੜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।
ਦੁੱਖ, ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਸਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ, ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਭਰੋਂੜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ—ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਭਰੋਂੜਾ।

26. ਉਹ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਇਹ... ਉਸ ਤੋਂ?
ਜਾਂ:
ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ, ਇੱਛਾਵਾਂ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ, ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਵੇਖਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ।

27. ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰੇਗਾ - ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹੀ ਪਲਾਟ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਮੰਚਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਭਾਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ: ਹੈਡਰੀਅਨ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਦਾ ਦਰਬਾਰ। ਫਿਲਿਪ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ, ਕ੍ਰੋਏਸਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ। ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।

28. ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ 'ਤੇ ਸੂਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਦਾ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਹੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

29. ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੋਕੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ: ਕੀ ਮੈਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ?

30. ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੋ ਅਤੇ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ, ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ, ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਗੁੱਸਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣੋਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਉਹ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ?)।
ਜਾਂ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਮਜਬੂਰੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ।

31. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੈਟੀਰੋਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਸੁਕਰਾਤਿਕਸ, ਜਾਂ ਯੂਟੀਚਸ, ਜਾਂ ਹਾਈਮੇਨ ਵੇਖੋ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫਰਾਤ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਯੂਟੀਚਿਓਨ ਜਾਂ ਸਿਲਵਾਨਸ ਵੇਖੋ।
ਐਲਸੀਫਰੋਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਟ੍ਰੋਪੀਓਫੋਰਸ ਵੇਖੋ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ੈਨੋਫੋਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਟੋ ਜਾਂ ਸੇਵੇਰਸ ਵੇਖੋ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਰਾਟ ਨੂੰ ਦੇਖੋ।
ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਿਓ: ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?

ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ... ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੈ। ਧੂੰਆਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਅਨੰਤ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਫਿਰ ਇੰਨੀ ਗੜਬੜ ਕਿਉਂ? ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਲਈ, ਕੀ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?
ਕੱਚਾ ਮਾਲ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੌਕੇ... ਇਹ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਗੋ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ, ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਜ਼ਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੇਟ ਜੋ ਵੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਾਲਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

32. ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਝੂਠ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ; ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਾਂ ਸਿੱਧੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ। ਬਸ ਇਹ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਨਾ ਰਹੋ। ਇਹ ਲੋਗੋ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ।

33. ਜਿਸ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਇੱਜ਼ਤ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਹਾਲਾਤ - ਸੁਭਾਵਿਕ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ - ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। "ਅਨੰਦ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਉਹ ਕਰਨਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਲੰਡਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਾਂ ਪਾਣੀ, ਜਾਂ ਅੱਗ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਤਰਕਹੀਣ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਲੋਗੋ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ - ਜਨਮਜਾਤ ਸਮਰੱਥਾ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਰੱਖੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋਗੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸਿਲੰਡਰ ਇੱਕ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੇਜਾਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹਾਵੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਲੋਗੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਰਪਣ ਨਾ ਕਰ ਦੇਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਰੋਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰੰਤ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ) - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ

ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਜੋ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਖੌਤੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰ - ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ।

34. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਖੇਪ, ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਯਾਦ-ਪੱਤਰ ਸਾਰੇ ਡਰ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ:

. . . ਉਸ ਹਵਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਧੱਕਦਾ ਹੈ; ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ, ਪੱਤੇ।
ਪੱਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਸਰਾਪਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਪੱਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੱਕਾਰ।
ਇਹ ਸਾਰੇ "ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਉੱਗਦੇ ਹਨ"—ਅਤੇ ਹਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਹੋਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਦੀਵੀ ਹੋਣ - ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤਰਸਦੇ ਹੋ। . . .

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਹਨੇਰਾ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ 'ਤੇ ਸੋਗ ਕੀਤਾ।

35. ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਜੋੜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, "ਨਹੀਂ! ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ!" (ਜੋ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਲੱਛਣ ਹੈ)।
ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸੁਣਨ ਜਾਂ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਪੇਟ ਦੀ ਸਾਰੇ ਭੋਜਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚੱਕੀ ਜੋ ਪੀਸਦੀ ਹੈ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਠੀਕ ਹਨ?" ਜਾਂ "ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਲੇ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਦੰਦ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਗੁੰਦ ਨੂੰ ਹੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

36. ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਗੇ।
ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿ "ਆਖ਼ਰਕਾਰ! ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਗੁਣ ਹਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਗੇ?
ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕੋ ਕਿ "ਮੈਂ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਝਿਜਕੋਗੇ। ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੜਦੇ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਬਿਤਾਇਆ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਹੋ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਰਹੋ: ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਮਦਰਦ, ਦਿਆਲੂ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ - ਜਿਸਨੇ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹੀ। ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਵਿਰੋਧ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਾਂ।
ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਮੰਗਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

37. ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ ਸਿੱਖੋ, "ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?"
ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ।

38. ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੋ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅੰਦਰ ਹੈ—ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ, ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਾ ਸਮਝੋ—ਉਹ ਚਮੜੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਦੇ ਅੰਗ। ਜੋ ਕਿ ਸੰਦ ਹਨ—ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਕੁਹਾੜੀ ਵਾਂਗ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਹ

ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਸ਼ਟਲ, ਲੇਖਕ ਦੀ ਪੈਨਸਿਲ, ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਚਾਬੁਕ।

ਕਿਤਾਬ 11

1. ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ:
ਸਵੈ-ਅਨੁਭਵ, ਸਵੈ-ਪੜਤਾਲ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ।
ਇਹ ਆਪਣੀ ਫ਼ਸਲ ਆਪ ਵੱਢਦਾ ਹੈ, ਪੌਦਿਆਂ (ਅਤੇ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਾਨਵਰਾਂ) ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿਸਦੀ ਫ਼ਸਲ ਦੂਸਰੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਨਾਚ ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਧੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ - ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਵੀ ਚੁਣੋ - ਇਸਨੇ ਆਪਣਾ

ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕੇ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੀ।"
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੇਅੰਤਤਾ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਗੇ, ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ।
ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ:
ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਲਈ ਪਿਆਰ। ਸੱਚਾਈ। ਨਿਮਰਤਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਾ ਰੱਖਣਾ - ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਸੁੰਦਰ ਗਾਇਕੀ, ਨੱਚਣ, ਮਾਰਸ਼ਲ ਆਰਟਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ: ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਉਹਨਾਂ ਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰੋ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਬੱਸ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਇਹੀ ਗੱਲ ਨਾਚ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ: ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਝਾਕੀਆਂ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਮਾਰਸ਼ਲ ਆਰਟਸ ਨਾਲ ਵੀ।
ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ - ਸਿਵਾਏ ਗੁਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਵੱਲ ਵਧੋ। ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰੋ।

3. ਦ੍ਰਿੜ ਆਤਮਾ:
ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੰਗ ਜਾਂ ਖੰਡਿਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ - ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ।
ਪਰ ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰੀ ਤਾਕਤਾਂ [ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਈਸਾਈਆਂ] ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ। ਇਸਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।

4. ਕੀ ਮੈਂ ਆਮ ਭਲੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਮੈਂ ਲਾਭਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।
ਇਸ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰਹਿਣਾ। ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨਣਾ।

5. “ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੇਸ਼ਾ?” “ਚੰਗਿਆਈ।” (ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਸੋਚ ਦੇ - ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਰੇ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ?)

6. ਪਹਿਲਾਂ, ਦੁਖਾਂਤ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ "ਹੇ ਪਹਾੜ ਸਿਥੈਰੋਨ!" ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲਾਈਨਾਂ ਵੀ। ਇਹ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ:

ਜੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ
ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ

ਜਾਂ:

ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਅਤੇ:

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਡੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵੱਢਣ ਲਈ

ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ।
ਫਿਰ, ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਰਾਣੀ ਕਾਮੇਡੀ: ਆਪਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ, ਇਸਦੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬੋਲੀ ਦਿਖਾਵੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। (ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਨੇ ਸਮਾਨ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹੀ ਰਣਨੀਤੀ ਵਰਤੀ।)
ਫਿਰ ਮੱਧ (ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ) ਕਾਮੇਡੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਸੀ - ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਯਥਾਰਥਵਾਦ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਤਕਨੀਕ ਵਿੱਚ ਪਤਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਚੰਗੇ ਅੰਸ਼ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ - ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਅਤੇ ਸਟੇਜਿੰਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ?

7. ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਇੰਨੀ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

8. ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਜੋ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਟਾਹਣੀ ਤੋਂ ਕੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਕੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਟਾਹਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ - ਨਫ਼ਰਤ ਦੁਆਰਾ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੁਆਰਾ - ਕੱਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਨਾਗਰਿਕ ਉੱਦਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ੀਅਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੇ ਇਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੂਰੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਪਰ ਜੇਕਰ ਫਟਣਾ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਨਾ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਟਾਹਣੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਟਾਹਣੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਵਾਪਸ ਗ੍ਰਾਫਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਤਣਾ, ਦੋ ਮਨ।" ਜਿਵੇਂ ਮਾਲੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

9. ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਗੋ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ, ਲੋਕ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਵੀ ਨਾ ਰੋਕਣ ਦਿਓ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਸਿਰਫ਼ ਸਹੀ ਨਿਰਣੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਠੋਸ ਕਾਰਵਾਈਆਂ - ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਸੀਬਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਕਿਉਂਕਿ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ, ਟੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਛੱਡਣਾ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਭਗੌੜੇ ਹਨ: ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੱਜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

10. ਕੁਦਰਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਨਕਲੀ ਤੋਂ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਕਲਾ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਲਟ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਕੁਦਰਤ - ਕੁਦਰਤ ਖੁਦ - ਆਪਣੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।
ਹੁਣ, ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਹੇਠਲੇ ਟੀਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਟੀਚਿਆਂ ਵੱਲ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਵੀ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ?
ਇਸ ਲਈ ਨਿਆਂ। ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਭੋਲੇ, ਭੋਲੇ, ਅਸਥਿਰ ਹਾਂ?

11. ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਹੇ; ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿਰਣਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿਓ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦਮ ਲੇਟ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ।

12. ਆਤਮਾ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ: ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਜਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਟੁਕੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਡੁੱਬਣਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਬਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।

13. ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।
ਮੇਰਾ: ਕੁਝ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ।
ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ।

ਮੇਰਾ: ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਸਮੇਤ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ। ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ, ਸਿੱਧੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਫੋਸੀਓਨ ਵਾਂਗ (ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ)। ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

14. ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣ ਅਤੇ ਖੁਰਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

15. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਸੁਣੋ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਾਂਗਾ।" ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਣਨਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਾਂਗ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ, ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਝੂਠਾ ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਵਾਂਗ ਹੈ।

ਝੂਠੀ ਦੋਸਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਚੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

16. ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣ ਲਈ:
ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ: ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਥੋਪਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੱਲਦੇ। ਇਹ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੰਨਾ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਖਿਸਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਧਿਆਨ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਥੋਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਓ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾ ਨਾ ਦੇਵੇ।
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

17. ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਤੱਤ। ਇਹ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ

ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ।

18. i. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ। ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਬਣਨ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਜਿਵੇਂ ਭੇਡੂ ਇੱਜੜ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਲਦ ਝੁੰਡ ਦਾ।
ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ: ਜੇ ਪਰਮਾਣੂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ - ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉੱਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਨੀਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ।

ii. ਉਹ ਖਾਣਾ ਖਾਣ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਨ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।
iii. ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਅਣਜਾਣਤਾ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਅਣਚਾਹੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਜਾਂ ਹੰਕਾਰੀ, ਜਾਂ ਲਾਲਚੀ ਕਿਹਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨਹੀਂ ਹਨ।
iv. ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਾਫ਼ੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ ਹੋ।
ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਕਾਇਰਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਡਰ ਨੇ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ ਕਾਰਨ।

v. ਇਹ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸਾਧਨ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਸਮਝ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ।

vi. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਚਿੜਚਿੜਾ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਤਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਏ ਹੋਵਾਂਗੇ।

vii. ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਲਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿਓ। ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਫ਼ਤ ਸਮਝਣਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੋ... ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁੱਸਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਪਛਾਣ ਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਬਦਨਾਮੀ ਨਹੀਂ ਝੱਲੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਦਨਾਮੀ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅਣਗਿਣਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ - ਚੋਰ ਬਣਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ।

viii. ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਸੋਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ix. ਉਹ ਦਿਆਲਤਾ ਅਜਿੱਤ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ - ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਾਲਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ - ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰਦੇ ਰਹੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ। ਇਹ ਉਹ

ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।" ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਦਿਖਾਓ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਕਿ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ - ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰ। ਇਸਨੂੰ ਵਿਅੰਗਮਈ ਜਾਂ ਮਤਲਬੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਪਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ - ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਕੈਥੇਡ੍ਰਾ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹੋਣ।

ਇਹਨਾਂ ਨੌਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਨੌਂ ਮੂਸੇਜ਼ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਬਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ।

ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਭਜਾਓ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੁਆਰਥ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ; ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਤਾਕਤ, ਨਸਾਂ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਰੌਲੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਰੁਖੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਦਰਦ ਤਾਕਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੀੜਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੇ ਹਾਂ।

. . . ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ, ਅਪੋਲੋ ਤੋਂ:

x. ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਦਾ ਕੰਮ।

19. ਸੋਚਣ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਆਦਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸੋ:

• ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ।
• ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ।
• ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੇ ਹੋ (ਉਹ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ - ਬੇਤੁਕੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ)।

ਅਤੇ ਸਵੈ-ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਚੌਥਾ ਕਾਰਨ: ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੱਸਾ ਘਟੀਆ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਹਿੱਸੇ - ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੂਰਖ ਸਵੈ-ਇੱਜ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

20. ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਅੱਗ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਰਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਤੱਤ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉੱਠਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਤੱਤ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਕਿਉਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ—

ਇਕੱਲੀ ਇਸ ਦੇ ਪੋਸਟਿੰਗ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ? ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਗਲਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛੁਕ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸੇ, ਡਰ ਅਤੇ ਦਰਦ ਵੱਲ, ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਨ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਬ੍ਰਹਮ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ —ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਹਿ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸ਼ਰਤ ਹੈ।

21. "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਕਸਾਰ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਕਸਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਕਦੇ।"
ਬੇਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਂਝਾ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਚੰਗੀਆਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਕੁਝ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਟੀਚਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰੋਗੇ।

22. ਸ਼ਹਿਰੀ ਚੂਹਾ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਚੂਹਾ। ਸ਼ਹਿਰੀ ਚੂਹੇ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨੀ।

23. ਸੁਕਰਾਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ "ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਾਖਸ਼" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਸਿਰਫ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ।

24. ਤਿਉਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਪਾਰਟਨ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

25. ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਪਰਡੀਕਸ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ "ਤਾਂ ਜੋ ਹਜ਼ਾਰ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ" (ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ)।

26. ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਲਾਹ: ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸੋਚਣਾ ਜੋ ਇੱਕ ਨੇਕ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

27. ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨ ਸਾਨੂੰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਤਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਕੰਮ, ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ, ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਨੰਗੇਜ਼। ਤਾਰੇ ਕੋਈ ਛੁਪਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ।

28. ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਤੌਲੀਆ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਾਂਥਿਪੇ ਆਪਣਾ ਚੋਗਾ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਸਤ ਜੋ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ।

29. ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ।

30. ". . . ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ/ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਅਤੇ ਲੋਗੋ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

31. "ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਸੀ।"

32. "ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਾਅਨਿਆਂ ਅਤੇ ਮਖੌਲਾਂ ਨਾਲ ਨੇਕੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਓ।"

33. ਮੂਰਖਤਾ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ।

34. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਚੁੰਮਦੇ ਹੋ, ਐਪੀਕੇਟਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਹੋ, "ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਨਾ ਪਰਤਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ।
ਕਿਸੇ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਕੇ? ਕੀ ਕਿਸਮਤ ਪਰਤਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਨਾਜ ਦੀ ਵੱਢਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ?

35. ਅੰਗੂਰ।
ਕੱਚਾ . . . ਪੱਕਿਆ . . . ਫਿਰ ਸੌਗੀ।
ਨਿਰੰਤਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ।
"ਨਹੀਂ" ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ "ਅਜੇ ਨਹੀਂ"।

36. "ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਚੋਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ।" [—ਐਪਿਕਟੇਟਸ।]

37. "ਸਾਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਵੇਗਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਜਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ, ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਦੂਰ

ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।"

38. "ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਖੁਦ ਸਮਝਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਹੈ।"

39. ਸੁਕਰਾਤ: ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਤਰਕਹੀਣ?
—ਤਰਕਸ਼ੀਲ।
ਸਿਹਤਮੰਦ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ?
- ਸਿਹਤਮੰਦ।
ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੋ।
—ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਝਗੜਾ ਕਿਉਂ?

ਕਿਤਾਬ 12

1. ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਿਸ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਤੈਅ ਕਰਕੇ - ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣੇ, ਇਸ ਪਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤਕਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ, ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ, ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰਦੇ।
ਸ਼ਰਧਾ: ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਲਈ।
ਨਿਆਂ: ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਬੋਲੋ, ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਾ ਦਿਓ: ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਢੱਕਦੀਆਂ ਹਨ (ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਿਓ)। ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰਲੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ... ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੋਗੇ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
ਹੁਣ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਣਸੁਣੇ ਹੋਏ ਭਟਕਾਅ ਹੋਣ।
ਹੁਣ ਇਸ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ।

2. ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਭਾਂਡੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ ਤੋਂ ਸਾਫ਼, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼

ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਢੱਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਮਹਿਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ - ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਸੈੱਟਾਂ, ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋਵੋਗੇ?

3. ਤੁਹਾਡੇ ਤਿੰਨ ਅੰਗ: ਸਰੀਰ, ਸਾਹ, ਮਨ। ਦੋ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਹਨ; ਸਿਰਫ਼ ਤੀਜੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੱਕ ਹੈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ - ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ - ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਕਰਨ ਤੋਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕਹੇ ਜਾਂ ਕਹੇ ਜਾਣ ਤੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਥੋਪਣ ਤੋਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਕੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਨ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਵੇ - ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਉਹ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ -
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭਵਿੱਖ ਅਤੇ ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਂਪੀਡੋਕਲਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੋਲਾ" ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜੋ ਜੀਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵਰਤਮਾਨ) ਨੂੰ ਜੀਉਣ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ।

4. ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ

ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਨਾਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਕੋਈ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਨੁੱਖ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ - ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਿਨਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਏ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਾਂਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

5. ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ, ਸਾਡੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਇੰਨੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ - ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਏ - ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ? ਬਿਲਕੁਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ।
ਖੈਰ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਇਸਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਣਉਚਿਤ ਸੀ।
ਯਕੀਨਨ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਪੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ?

ਅਤੇ ਜੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ—ਇੰਨੀ ਤਰਕਹੀਣ—ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ?

6. ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।
ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਲਗਭਗ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਜੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਗਾਮ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ।

7. ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਮੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ।
ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕਤਾ।

8. ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਵੇਖਣਾ। ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼।
ਦਰਦ। ਖੁਸ਼ੀ। ਮੌਤ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ।
ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਬੇਚੈਨੀ ਲਈ ਕੌਣ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ?
ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ।
ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

9. ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਵਜੋਂ, ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ।
ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਫੜਨੀ ਹੈ।

10. ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ। ਪਦਾਰਥ, ਕਾਰਨ ਅਤੇ

ਉਦੇਸ਼।

11. ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ।

11ਓ. ਇਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ।

12. ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ। ਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ; ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

13. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਯਾਤਰੀ।

14. ਘਾਤਕ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਕ੍ਰਮ। ਜਾਂ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਾਵਿਡੈਂਸ। ਜਾਂ ਉਲਝਣ - ਬੇਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਅਣ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।
ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ?
ਜੇਕਰ ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਿਡੈਂਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।
ਜੇ ਇਹ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਅਰਾਜਕਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਵੋ ਕਿ ਇਸ ਉੱਛਲਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਹਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਮਾਸ, ਸਾਹ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਜਿਸਨੂੰ ਵਹਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

15. ਦੀਵਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚਮਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ,

ਆਪਣੀ ਚਮਕ ਗੁਆਏ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੱਚਾਈ, ਨਿਆਂ, ਸੰਜਮ?

16. ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ:
ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ:

• ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ—ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ। (ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਹੋ।)
• ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਏ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਹੈ ਕਿ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਰਸ ਨਾ ਛੱਡਣ, ਬੱਚੇ ਨਾ ਰੋਣ, ਘੋੜੇ ਨਾ ਹਿਲਾਉਣ - ਜੋ ਕਿ ਅਟੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਹ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ ਨਾਲ?
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਓ।

17. ਜੇ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ। ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ < . . . > ਹੋਣ ਦਿਓ।

18. ਹਰ ਸਮੇਂ, ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇਖੋ - ਦਿੱਖ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ - ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ:

• ਕਾਰਨ
• ਪਦਾਰਥ
• ਉਦੇਸ਼

• ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਆਦ।

19. ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਠਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਡਰ? ਈਰਖਾ? ਇੱਛਾ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ?

20. ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰਨਾ:

i. ਬੇਤਰਤੀਬ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਦੇ;
ii. ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਭਲੇ ਲਈ।

21. ਕਿ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ।
ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਦਲਣਾ, ਬਦਲਣਾ, ਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋ ਸਕੇ।

22. ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਗੋਲ ਕਰਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲੰਗਰ।

23. ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਰਿਆ ਜੋ ਉਦੋਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰੁਕਣ ਲਈ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਅਕਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵੀ ਅਸੀਂ "ਜੀਵਨ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ (ਬੁਢਾਪੇ ਤੋਂ ਮੌਤ); ਜਾਂ ਸਮੁੱਚੀ ਕੁਦਰਤ, ਜਿਸਦੇ ਹਿੱਸੇ, ਬਦਲਦੇ ਅਤੇ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਦਸੂਰਤ ਜਾਂ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। (ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਇੱਛਤ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ?)। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ - ਦੁਨੀਆ ਦੁਆਰਾ ਤਹਿ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਵਰਗੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ - ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਤਰਕ ਦੇ ਟੀਚਿਆਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ।

24. ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ:

i(a). ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ: ਕਿ ਉਹ ਮਨਮਾਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਮੂਰਤ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।
i(b). ਬਾਹਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ: ਕਿ ਉਹ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੌਕੇ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ

ਪ੍ਰਾਵਿਡੈਂਸ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।
ii. ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤੇਜ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਸਦੇ ਤਿਆਗ ਤੱਕ। ਹਿੱਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
iii. ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕੋ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ: ਉਹੀ ਜੀਵਨ ਰੂਪ, ਉਹੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੰਕਾਰ...?

25. ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਓ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। (ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਕੌਣ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?)

26. ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ:

ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ।
ਕਿ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਨਹੀਂ।

ਅਤੇ ਅੱਗੇ...

ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ,

ਅਤੇ ਇਸ ਪਲ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ।
ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਜੋੜਦਾ ਹੈ: ਖੂਨ ਜਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਨ।

ਅਤੇ...

ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ, ਸਰੀਰ, ਜੀਵਨ ਖੁਦ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਸੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹੋ।
ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ।

27. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਲਿਖਦੇ ਰਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ: ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਕਿਸਮਤ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਵਾਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋ ਵੀ। ਅਤੇ ਪੁੱਛੋ: ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਧੂੰਆਂ, ਧੂੜ, ਦੰਤਕਥਾ... ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ: ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਫੈਬੀਅਸ ਕੈਟੂਲਿਨਸ, ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਲੂਸੀਅਸ ਲੂਪਸ, ਬਾਈਏ ਵਿਖੇ ਸਟਰਟੀਨੀਅਸ, ਕੈਪਰੀ 'ਤੇ ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ, ਵੇਲੀਅਸ ਰੂਫਸ... ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ।
ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਲਈਏ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਸੰਜਮ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਿਖਾਈਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਨਿਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਦੇ

ਹਨ।

28. ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ?"
ਜਵਾਬ:

i. ਬਸ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋ।
ii. ਮੈਂ ਵੀ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

29. ਮੁਕਤੀ: ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇਹੀ ਦੇਖਣਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ—ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼।
ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਸੱਚ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟੇ।
ਇਹ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਉਣਾ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਮੂਲੀ ਪਾੜੇ ਦੇ, ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦੇ ਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਚੰਗਿਆਈ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ।

30. ਇਕਵਚਨ, ਬਹੁਵਚਨ ਨਹੀਂ:
ਧੁੱਪ। ਭਾਵੇਂ ਕੰਧਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਪਦਾਰਥ। ਭਾਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਬੁੱਧੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੋਵੇ।
ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ - ਸਾਹ, ਪਦਾਰਥ - ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਜਾਂ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਫਿਰ ਵੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਗੁਰੂਤਾ ਖਿੱਚ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ)।
ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿਲੱਖਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਂਝੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਜੁੜਦੀ ਹੈ।

31. ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ? ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਇੱਛਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ? ਵਧਣ ਬਾਰੇ? ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਬਾਰੇ? ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ? ਸੋਚਣ ਬਾਰੇ? ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ?
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਲੋਗੋ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਅੰਤ ਤੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਲਈ ਸੋਗ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੌਤ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ।

32. ਅਨੰਤਤਾ ਦਾ ਅੰਸ਼, ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਥਾਹ ਖੱਡ ਦਾ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਅਨੰਤਤਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਅੰਸ਼, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾ।
ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰੀਂਗਦੇ ਹੋ।
ਇਹ ਸਭ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਦਰਤ ਮੰਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਜਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ।

33. ਮਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ - ਲਾਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਧੂੰਆਂ।

34. ਮੌਤ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ: ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

35. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਕਣ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ...
ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਲੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਹਨ...
ਜੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਲਈ...
. . . ਤਾਂ ਮੌਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ।

36. ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਜਾਂ ਸੌ ਸਾਲ - ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਕਾਨੂੰਨ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਜ਼ਾਲਮ ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ - ਇਹ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਕਿਉਂ ਹੈ?
ਜਿਵੇਂ ਇੰਪ੍ਰੇਸਾਰੀਓ ਕਿਸੇ ਅਦਾਕਾਰ 'ਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ:
"ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹੀ ਐਕਟ ਦੇਖੇ ਹਨ...!"
ਹਾਂ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਲੰਬਾਈ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸਥਾਪਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਓ—ਉਹੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਨੋਟਸ

1.1 ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਵਰਸ: ਵਰਸ (1).
1.2 ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ: ਵੇਰੂਸ (2)।
1.3 ਮੇਰੀ ਮਾਂ: ਲੂਸੀਲਾ।
1.4 ਮੇਰਾ ਪੜਦਾਦਾ: ਸੇਵੇਰਸ (1)।
ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ: ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਟਿਊਟਰਾਂ (ਅਕਸਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਂ) ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਫੀਸ ਲੈ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ।
1.5 ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਪਕ: ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ।
ਇਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂ ਉਸ ਪਾਸੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕਰਨਾ: ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਹਰਾ ਜਾਂ ਨੀਲਾ ਨਾ ਬਣਨਾ; ਪਾਰਮੂਲੇਰੀਅਸ [ਛੋਟੀ ਢਾਲ ਵਾਲਾ ਗਲੈਡੀਏਟਰ] ਜਾਂ ਸਕੂਟੇਰੀਅਸ [ਜੋ ਵੱਡੀ ਢਾਲ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ] ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕਰਨਾ।"
1.6 ਕੈਂਪ-ਬਿਸਤਰਾ ਅਤੇ ਚੋਗਾ: ਇੱਕ ਤਪੱਸਵੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ। ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਸੌਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਅਗਸਟਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਹਨ: "ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਛਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਫੈਲੇ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।"
1.7 ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਕਾਪੀ: ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਏਰੀਅਨ ਦੇ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨੋਟਸ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਰਸਟੀਕਸ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

1.13 ਡੋਮੀਟੀਅਸ ਅਤੇ ਐਥੀਨੋਡੋਟਸ: ਮਾਰਕਸ ਜਿਸ ਕਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਹੈ।
1.14 ਮੇਰਾ ਭਰਾ: ਸ਼ਾਇਦ ਵੇਰੂਸ ਅਤੇ ਸੇਵੇਰਸ ਨਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਲਝਣ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲਕਾਰ ਦੀ ਗਲਤੀ।
ਥ੍ਰੇਸੀਆ, ਹੇਲਵਿਡੀਅਸ, ਕੈਟੋ: ਸਟੋਇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਜੋਂ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵੇਖੋ।
1.16 ਮੇਰਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪਿਤਾ: ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਪਾਈਅਸ। ਇੱਥੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਕੈਚ 6.30 ਵਿੱਚ ਬ੍ਰੀਫਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣਾ: ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ, ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਵਜੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਐਂਟੀਨੋਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਬਦਨਾਮ ਸੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪੈਡਰੈਸਟੀ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਾਬੰਦੀਆਂ (ਜੋ ਕਿ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸੀ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਸੰਜਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਚੋਗਾ... ਕਸਟਮ ਏਜੰਟ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ: ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀਆਂ ਇਹ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸੰਕੁਚਿਤ ਅਤੇ ਸੰਕੇਤਕ ਹਨ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁਕਰਾਤ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਮਾਰਕਸ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ੇਨੋਫੋਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਮੋਰੀਬਿਲੀਆ 1.3.14; ਸੁਕਰਾਤ ਦੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੀਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਸਿੰਪੋਜ਼ੀਅਮ (179c, 220a) ਵਿੱਚ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਕਸਿਮਸ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ: ਮੈਕਸਿਮਸ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ; ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
1.17 ਕੋਈ: ਐਂਟੋਨੀਨਸ।

ਭਰਾ ਦੀ ਕਿਸਮ: ਵੇਰੂਸ (3)।
ਉਹ ਸਨਮਾਨ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ: ਮਾਰਕਸ ਸ਼ਾਇਦ ਹੇਰੋਡਸ ਐਟੀਕਸ ਅਤੇ ਫਰੋਂਟੋ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ 143 ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲਸ਼ਿਪ ਸੰਭਾਲੀ ਸੀ, ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਣਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਸਟੀਕਸ ਬਾਰੇ ਵੀ, ਜਿਸਨੇ 162 ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਕੌਂਸਲਸ਼ਿਪ ਸੰਭਾਲੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਂਗਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀ: ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।
ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ: ਫੌਸਟੀਨਾ।
ਕਾਇਟਾ ਵਿਖੇ: ਇਟਲੀ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੰਦਰਗਾਹ। ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾ ਸਮਝ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਾਕੰਸ਼ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ "ਇੱਕ ਓਰੇਕਲ" ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ...": ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਚੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।
2. ਗ੍ਰਾਨ ਨਦੀ 'ਤੇ, ਕਵਾਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ: ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਕਿਤਾਬ 1 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਾਨ (ਜਾਂ ਹਰੋਨ) ਆਧੁਨਿਕ ਸਲੋਵਾਕੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਡੈਨਿਊਬ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨਦੀ ਹੈ। ਕਵਾਡੀ ਮੋਰਾਵਾ ਨਦੀ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਏਬੀਅਨ ਕਬੀਲਾ ਸੀ, ਜੋ 170 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੋਮੈਨਿਕ ਯੁੱਧਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
2.2 ਹੁਣੇ ਸੁੱਟ ਦਿਓ: ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੁਝ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।
2.10 ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਬਦਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਟੋਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਜੋ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਡਿਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਬਰਾਬਰ ਗਲਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ

ਨਾਲੋਂ "ਮਾੜਾ" ਕਹਿਣਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।
2.13 "ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ...": ਗੀਤਕਾਰ ਕਵੀ ਪਿੰਡਰ (frg. 282) ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਲੈਟੋ, ਥੀਏਟੇਟਸ 173e ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
3. ਕਾਰਨੰਟਮ ਵਿੱਚ: ਕਿਤਾਬ 2 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਤਾਬ 3 ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀ। ਕਾਰਨੰਟਮ ਡੈਨਿਊਬ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੇਜੀਓ XIV ਜੇਮੀਨਾ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰੀ ਪੈਨੋਨੀਆ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਸੀਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਕਸ 172 ਅਤੇ 173 ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।
3.3 ਕਸਦੀ: ਕਸਦੀ (ਬੇਬੀਲੋਨੀ) ਦੀ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ।
ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੂਰਵ-ਸੁਕਰਾਤ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਫੇਰੇਸਾਈਡਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੀੜਿਆਂ ਨੇ ਖਾਧਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। (ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਕਸਰ ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਸੁਕਰਾਤ: ਸੁਕਰਾਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ "ਕੀੜੇ" ਐਥੇਨੀਅਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ।
3.6 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਕਰਾਤ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ: ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਵਾਲੇ (ਸ਼ਾਇਦ ਪਲੈਟੋ, ਫੈਡੋ 83a–b) ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਕਰਾਤ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੱਲ।
3.14 ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸੰਖੇਪ ਟਿੱਪਣੀਆਂ: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੱਸਿਆਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਜੋ ਮਾਰਕਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ।
3.15 ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ . . . : ਇਸ ਐਂਟਰੀ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਖਰੀ ਵਾਕੰਸ਼) ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

3.16 ਲੋਕ ਜੋ < . . . > ਕਰਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੁੰਮ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸਿਆਣੇ ਨਕਲਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

4.3 ਸਭ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ < . . . >: ਗੁੰਮ ਸ਼ਬਦ "ਚਿੰਤਾ" ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

"ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ...": ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਫਰਗ. ਬੀ 115।

4.18 < . . . > ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ: ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ "ਚੰਗਾ", "ਕਾਲਾ ਕਿਰਦਾਰ" ਅਤੇ "ਸ਼ੱਕ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਮੇਲ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

4.19 ਤੁਸੀਂ ਕਦਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ... : ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਪਾਠ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਅਨੁਸਾਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ।

4.23 ਕਵੀ: ਅਰਿਸਟੋਫੇਨਸ ਫਰਗ. 112.

4.24 “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ...”: ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਫਰਗ. ਬੀ 3.

4.30 ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ... : ਜੇਕਰ ਟੈਕਸਟ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ (ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਿਛਲੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ) ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਨੁਮਾਨ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।

4.33 ਕੈਮਿਲਸ, ਕੈਸੋ, ਵੋਲੇਸਸ, ਡੈਂਟੈਟਸ: ਰੋਮਨ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਹੀਰੋ (ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ)। ਸਿਰਫ਼ ਕੈਮਿਲਸ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਅਣਜਾਣ, ਨਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ”: ਹੋਮਰ, ਓਡੀਸੀ 1.242।

4.41 “ਆਤਮਾ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝਲਕ...”: ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਫਰਗ. 26 (ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਸਕੋਰਸ ਦੀਆਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ)।

4.46 “ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ...”: ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਫਰਗ. ਬੀ 76।
"ਜਿਹੜੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ...": idem. frg. B 71.
"ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਹਨ...": idem. frg. B 72.
"ਉਹ ਏਲੀਅਨ ਲੱਭਦੇ ਹਨ...": idem. frg. B 73.
"ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ...": idem. frg. B 74.
4.48 ਹੇਲੀਕ, ਪੋਂਪੇਈ, ਹਰਕੁਲੇਨੀਅਮ: ਹੇਲੀਕ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਜੋ 373 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਭੂਚਾਲ ਅਤੇ ਜਵਾਰ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੋਂਪੇਈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼ਹਿਰ ਹਰਕੁਲੇਨੀਅਮ 79 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਮਾਉਂਟ ਵੇਸੁਵੀਅਸ ਦੇ ਫਟਣ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
4.49a ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ: ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਂਟਰੀ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਹੈ।
4.50 ਕੈਡੀਸੀਅਸ, ਫੈਬੀਅਸ, ਜੂਲੀਅਨ, ਲੇਪਿਡਸ: ਕੈਡੀਸੀਅਸ ਅਤੇ ਲੇਪਿਡਸ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਅਪਵਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ (ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ), ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।
5.8 "ਡਾਕਟਰ": ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ, "ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ।" ਉਸਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸੁਝਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਨਾਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
5.10 ਇੱਕ ਵਿਕਾਰ: ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (6.34 ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਸਮਲਿੰਗੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸਿਵ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ("ਵਿਕਾਰ," ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਹੀ ਸੁਰ ਹੈ)। ਮਾਰਕਸ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ।
5.12 “ਇੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ...”: ਕਹਾਵਤ: ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਕੋਲ “ਇੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੂੜੇ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।” ਇਹ

ਕਹਾਵਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਹਾਸਰਸ ਕਵੀ ਮੇਨੈਂਡਰ ਜਿੰਨੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਟਕ ਦ ਐਪੈਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

5.29 ਜੇਕਰ ਧੂੰਏਂ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਖੰਘ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: ਇਹ ਰੂਪਕ ਐਪੀਕੇਟਸ, ਡਿਸਕੋਰਸ 1.25.18 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

5.31 “ਗਲਤ ਅਤੇ ਅਯੋਗ...”: ਹੋਮਰ, ਓਡੀਸੀ 4.690।

5.33 “ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ...”: ਹੇਸੀਓਡ, ਵਰਕਸ ਐਂਡ ਡੇਜ਼ 197।

5.36 ਘਬਰਾਓ ਨਾ: ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਲ ਪੈਪਾਇਰਸ ਰੋਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਟੈਕਸਟ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।

ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ: ਹਵਾਲਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼?

6.13 ਜ਼ੈਨੋਕਰੇਟਸ 'ਤੇ ਕਰੇਟਸ: ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਅਣਜਾਣ ਹੈ।

6.30 ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਲਓ: ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਕੈਚ 1.16 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੰਸਕਰਣ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

6.34 ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਲੋਕ: 5.10 ਨੋਟ ਵੇਖੋ।

6.42 “ਜਿਹੜੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ...”: ਹੇਰਾਕਲਿਟਸ ਫਰਗ. ਬੀ 75।

ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਲਾਈਨ: ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਫਰਗ. 1181 (= ਪਲੂਟਾਰਕ, ਆਨ ਸਟੋਇਕ ਸਵੈ-ਵਿਰੋਧ 13f.) ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਨੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਕਾਮੇਡੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਲਾਈਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ।

7.12 ਨਹੀਂ: ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਟੈਕਸਟ "ਜਾਂ" ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (3.5 ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)।

7.15 ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਪੰਨੇ ਜਾਂ ਜਾਮਨੀ ਵਾਂਗ: ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ, ਭਾਸ਼ਣ 1.2.17–18: "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਗੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ... ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਮਨੀ ਧਾਗਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਛੋਟਾ, ਚਮਕਦਾਰ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

7.24 “. . . “ ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਾਕੰਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

7.31a “. . . ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ . . .”: ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ ਫਰਗ. ਬੀ 9 ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਠਾਸ ਜਾਂ ਕੁੜੱਤਣ ਵਰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਸਾਪੇਖਿਕ" ਜਾਂ "ਰਵਾਇਤੀ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਮਿੱਠਾ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਲਈ ਕੌੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ)। ਮਾਰਕਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਸਟੋਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ" (12.8), ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਮ ਵਾਕੰਸ਼ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ।

7.32 [ਮੌਤ 'ਤੇ]: ਇਸ ਅਤੇ ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ।

7.35 “ਜੇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ...”: ਪਲੈਟੋ, ਗਣਰਾਜ 6.486a

7.36 “ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ...”: ਐਂਟੀਸਥੀਨੀਜ਼ ਫਰਗ. 20b (ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਡਿਸਕੋਰਸ 4.6.20)।

7.38 “ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...”: ਯੂਰੀਪੀਡੀਜ਼, ਫਰਗ. 287 (ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਬੇਲੇਰੋਫੋਨ ਤੋਂ 11.6 'ਤੇ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

7.39 “ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਓ...”: ਸਰੋਤ ਅਣਜਾਣ; ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ

ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਤੋਂ।
7.40 “ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ...”: ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼, ਫਰਗ. 757 (ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਹਾਈਪਸੀਪਾਈਲ ਤੋਂ)।
7.41 “ਜੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚੇ . . .”: ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼, ਫਰਗ. 208 (ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਐਂਟੀਓਪ ਤੋਂ; 11.6 ਤੇ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।
7.42 “ਉਸ ਲਈ ਜੋ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ...”: ਇਬਿਡ., ਫਰਗ. 918 (ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਨਾਟਕ ਤੋਂ)।
7.43 ਵਿਰਲਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮੂਹ ਨਹੀਂ: ਇਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
7.44 “ਫਿਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਜਵਾਬ...”: ਪਲੈਟੋ, ਮੁਆਫ਼ੀ 28b
7.45 “ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ...”: ਇਬਿਦ., 28d.
7.46 “ਪਰ, ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ...”: ਪਲੈਟੋ, ਗੋਰਗੀਆਸ 512d.
7.48 [ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ]: ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਪੈਰ੍ਹਾ ਪਲੈਟੋ ਦੀਆਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਿਸੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਪਾਠਕ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ।
7.50 “ਧਰਤੀ ਦੀ ਔਲਾਦ...”: ਯੂਰੀਪੀਡੀਜ਼, ਫਰਗ. 839 (ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਤੋਂ)।
7.51 “. . . ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੇ ਨਾਲ...”: ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼, ਸਪਲਾਇਰ 1110–1111।
7.51a “ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ...”: ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ।
7.63 “ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ . . .”: ਐਪੀਕੇਟਸ, ਭਾਸ਼ਣ 1.28.4 (2.22.37 ਵੀ), ਪਲੈਟੋ, ਸੋਫਿਸਟ 228c ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
7.64 ਐਪੀਕੁਰਸ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ: ਐਪੀਕੁਰਸ frg. 447.

7.66 ਰਾਤ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣ ਨਾਲ: ਇਹ ਕਿੱਸਾ ਅਲਸੀਬੀਏਡਸ ਦੁਆਰਾ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਸਿੰਪੋਜ਼ੀਅਮ (220) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਲਾਮਿਸ ਦਾ ਆਦਮੀ: ਐਥਨਜ਼ ਵਿਖੇ "ਤੀਹ ਜ਼ਾਲਮਾਂ" ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ, ਸੁਕਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਲਿਓਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਪਲੈਟੋ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ (32c) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ।
"ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ": ਅਰਿਸਟੋਫੇਨਸ ਦੀ ਕਾਮੇਡੀ ਕਲਾਉਡਜ਼ (362) ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ, ਜੋ ਸੁਕਰਾਤ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੀ ਹੈ।
8.25 ਸੱਚ ਹੈ... ਲੂਸੀਲਾ: ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮਾਪੇ।
ਹੈਡਰੀਅਨ: ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਰਾਟ (ਹੈਡਰੀਅਨ 2) ਦੀ ਬਜਾਏ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ (ਹੈਡਰੀਅਨ 1) ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।
8.35 ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ... : ਇੱਥੇ ਟੈਕਸਟ ਖਰਾਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ।
8.38 ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖੋ: ਐਂਟਰੀਆਂ 38 ਅਤੇ 39 ਦਾ ਟੈਕਸਟ, ਅਰਥ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਬਹੁਤ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਨੇ 38 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨੂੰ 37 ਦੇ ਅੰਤ ਵਜੋਂ ਛਾਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ "ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖੋ—ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ" ਅਤੇ "ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਅਨੁਸਾਰ" ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਾਕ ਕੋਈ ਸੁਸੰਗਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੇ. ਡਾਲਫੇਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
8.39 “ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ...”: ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਂਟਰੀ ਨੂੰ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਰੈਕਟਿਕ "ਉਹ [ਜਾਂ "ਕੋਈ"] ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਕੰਸ਼ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਪਿਛਲਾ

ਨੋਟ ਵੇਖੋ)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਂਟਰੀ (ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਰਵਉੱਚ ਭਲਾਈ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਆਲੋਚਨਾ) ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

8.41 “ਇੱਕ ਗੋਲਾ...”: ਐਂਪੀਡੋਕਲਸ ਫਰਗ. B27, 12.3 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

8.57 ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ... : ਇਹ (ਝੂਠੀ) ਉਤਪਤੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਬਦ-ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਟੋਇਕ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

9.2 "ਅਗਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਯਾਤਰਾ": ਇੱਕ ਕਹਾਵਤ ਵਾਲਾ ਵਾਕੰਸ਼ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ।

9.24 “ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਓਡੀਸੀਅਸ”: ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਓਡੀਸੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 11 ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਓਡੀਸੀਅਸ ਹੇਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰੋਏ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

9.29 ਫਲੇਰਮ ਦਾ ਡੇਮੇਟ੍ਰੀਅਸ: ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਫਲੇਰਮ ਦਾ" ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕ ਦੁਆਰਾ (ਗਲਤੀ ਨਾਲ) ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਰਾਜਾ ਡੇਮੇਟ੍ਰੀਅਸ ਪੋਲੀਓਰਸੇਟਸ ("ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ") ਸੀ। ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਟੈਕਸਟ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ।

9.41 “ਮੇਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ...”: ਐਪੀਕੁਰਸ ਫਰਗ. 191।

10.10 ਸਰਮਾਟੀਅਨ: ਵਹਿਸ਼ੀ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਦਹਾਕਾ ਲੜਦਿਆਂ ਬਿਤਾਇਆ।

10.21 “ਧਰਤੀ ਤਾਂਘ ਜਾਣਦੀ ਹੈ...”: ਯੂਰੀਪੀਡੀਜ਼ ਫਰਗ. 898।

10.23 “ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਨੂੰ ਵਾੜਨਾ...”: ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼, ਥੀਏਟੇਟਸ 174d, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਵਾਂ ਸਮਝੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਚਰਵਾਹਾ ਹੋਵੇ।

10.31 ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ... : ਇੱਥੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਾਮ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਕੇਤਕ ਹਨ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ), ਪਰ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

10.33 ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਿਲੰਡਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਤੁਲਨਾ ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ ਫਰਗ 1000 ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ।

10.34 “. . . ਉਸ ਹਵਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ...”: ਹੋਮਰ, ਇਲਿਆਡ 6.147 ਪੰਨਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਵਾਲਾ।

11.3 [ਈਸਾਈਆਂ ਵਾਂਗ]: ਇਹ ਗੈਰ-ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ; ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਈਸਾਈਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। (ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵੇਖੋ।)

11.6 “ਓ ਪਹਾੜ ਸਿਥੇਰੋਨ!”: ਸੋਫੋਕਲੀਜ਼, ਰਾਜਾ ਓਡੀਪਸ 1391 (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਓਡੀਪਸ ਦੀ ਦੁਖੀ ਪੁਕਾਰ, ਉਸ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।)

"ਜੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚੇ...": 7.41 'ਤੇ ਦੇਖੋ।

"ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...?": 7.38 'ਤੇ ਦੇਖੋ।

"ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ...": 7.40 'ਤੇ ਦੇਖੋ।

ਅਪੋਲੋ ਤੋਂ 11.18: ਅਕਸਰ ਨੌਂ ਮੂਸਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

11.22 ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਚੂਹਾ: ਈਸਪ, ਕਥਾਵਾਂ 297. ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

11.23 “ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਾਖਸ਼”: ਪਲੈਟੋ, ਕ੍ਰਿਟੋ 46c ਅਤੇ ਫੈਡੋ 77e; ਮਾਰਕਸ ਸ਼ਾਇਦ ਐਪੀਕੇਟਸ, ਡਿਸਕੋਰਸ 2.1.14 'ਤੇ ਡਰਾਇੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

11.25 ਪਰਡੀਕਸ ਦਾ ਸੱਦਾ: ਦਰਅਸਲ ਸੁਕਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਸਕ ਪਰਡੀਕਸ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਆਰਚੇਲਾਉਸ (413-399 ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ) ਸੀ।

11.26 ਇਹ ਸਲਾਹ: ਐਪੀਕੁਰਸ ਫਰਗ. 210.

11.28 ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਤੌਲੀਆ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ: ਕਿੱਸਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

11.30 "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ/ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਹੋ...": ਇੱਕ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ। ਮਾਰਕਸ ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਮੂਲ ("ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ") ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਹੈ।

11.31 “ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਸੀ”: ਹੋਮਰ, ਓਡੀਸੀ 9.413।

11.32 “ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਓ...”: ਹੇਸੀਓਡ, ਵਰਕਸ ਐਂਡ ਡੇਜ਼ 186, ਪਰ “ਗੁਣ” ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਬਦਲ ਹੈ। ਹੇਸੀਓਡ ਨੇ “ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਓ,” ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ।

11.33 ਮੂਰਖਤਾ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ: ਐਪੀਕੇਟਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼, ਭਾਸ਼ਣ 3.24.86।

11.34 ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦੇ ਹੋ: ਇਬਿਦ., 3.24.88.

11.36 “ਆਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਦੀ ਕੋਈ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ...”: ਇਬਿਡ., 3.22.105 (ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜੋੜ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ)।

11.37 “ਸਾਨੂੰ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ...”: ਇਬਿਡ., ਫਰਗ. 27।

11.38 “ਇਹ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ...।”: ਇਬਿਡ., ਫਰਗ. 28।

11.39 ਸੁਕਰਾਤ: ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?: ਸਰੋਤ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ: ਸ਼ਾਇਦ ਐਪੀਕੇਟਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ।
12.3 “ਇੱਕ ਗੋਲਾ ਜੋ ਖੁਸ਼ ਹੈ...”: ਐਂਪੀਡੋਕਲਸ ਫਰਗ. ਬੀ 27 (8.41 'ਤੇ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।
12.11a ਇਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ: ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ 12 ਦਾ ਹਿੱਸਾ; ਮੇਰੀਕ ਕਾਸੌਬਨ ਦੁਆਰਾ 11 ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਐਂਟਰੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜੋੜ।
12.17 ਤੁਹਾਡਾ ਇਰਾਦਾ < . . . > ਹੋਣ ਦਿਓ: ਅਧਿਆਇ 17 ਅਤੇ 18 ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਟੈਕਸਟ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
12.27 ਫੈਬੀਅਸ ਕੈਟੂਲਿਨਸ ਅਤੇ ਹੋਰ: ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਵਾਲੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ; ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ।
12.34 ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕਤਾ . . . : ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨ।

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ-ਪੱਤਰ

ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਗ੍ਰਿਪਾ: ਰੋਮਨ ਜਰਨੈਲ; ਅਗਸਟਸ ਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਾਥੀ, ਜਿਸਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। (8.31)
ਅਲਸਿਫਰੋਨ: ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਲਸਿਫਰੋਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਰਬਾਰੀਆਂ, ਮਛੇਰਿਆਂ, ਆਦਿ ਦੇ

ਕਾਲਪਨਿਕ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਗਨੇਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨੀ ਐਥੀਨੀਅਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (10.31)

ਸਿਕੰਦਰ (1) "ਸਾਹਿਤਕ ਆਲੋਚਕ": ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਕੋਟੀਆਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ, ਮਹਾਨ ਬੁਲਾਰੇ ਏਲੀਅਸ ਅਰਿਸਟੀਡਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ। (1.10)

ਸਿਕੰਦਰ (2) "ਪਲੈਟੋਨਿਸਟ": ਇੱਕ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਪੇਲੋਪਲਾਟਨ ("ਪਲੇ-ਦੋਹ ਪਲੈਟੋ") ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸਕੱਤਰੇਤ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਪਾਸੇ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। (1.12)

ਸਿਕੰਦਰ (3) "ਮਹਾਨ": (356–323 ਈ.ਪੂ.), ਮੈਸੇਡੋਨੀਆ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ (336–323) ਜਿਸਨੇ ਤੇਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਨੈਤਿਕਤਾਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। (3.3, 6.24, 8.3, 9.29, 10.27)

ਐਂਟੀਸਥੀਨਜ਼: ਸੁਕਰਾਤ ਦਾ ਪੈਰੋਕਾਰ ਅਤੇ ਸਿਨਿਕ ਸਕੂਲ ਦਾ ਪੂਰਵਗਾਮੀ (7.36 ਦਾ ਹਵਾਲਾ)।

ਐਂਟੋਨੀਨਸ: ਟਾਈਟਸ ਔਰੇਲੀਅਸ ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਪਾਈਅਸ, ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ (138–161)। ਉਸਨੇ 138 ਵਿੱਚ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ (1.16, 1.17, 4.33, 6.30, 8.25, 9.21, 10.27)। ਮਾਰਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (6.44)।

ਅਪੋਲੋਨੀਅਸ: ਚੈਲਸੀਡਨ ਦਾ ਅਪੋਲੋਨੀਅਸ, ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। (1.8, 1.17)

ਆਰਕੀਮੇਡੀਜ਼: ਗਣਿਤ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰ (ਲਗਭਗ 287–212 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਹਿਰ

ਸਿਰਾਕਿਊਜ਼ ਤੋਂ, ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈਡ੍ਰੋਸਟੈਟਿਕਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (6.47)
ਏਰੀਅਸ: ਅਗਸਤਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ। (8.31)
ਅਰਸਤੂਫ਼ੇਨਜ਼: ਐਥੀਨੀਅਨ ਕਾਮਿਕ ਨਾਟਕਕਾਰ (ਲਗਭਗ 455–ਲਗਭਗ 386 ਈਸਾ ਪੂਰਵ)। ਉਸਦੀਆਂ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਕਾਮੇਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗਿਆਰਾਂ ਬਚੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਲਾਟ, ਸਕੈਟੋਲੋਜੀਕਲ ਸੰਵਾਦ, ਭਿਆਨਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਅੰਗ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੋਰਲ ਗੀਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। (ਹਵਾਲਾ 4.23, 7.66)
ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ: ਦਵਾਈ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਾ। (6.43; ਤੁਲਨਾ 5.8 ਅਤੇ ਨੋਟ)
ਐਥੇਨੋਡੋਟਸ: ਇੱਕ ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਫਰੰਟੋ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ। (1.13)
ਅਗਸਤਸ: (63 ਈ.ਪੂ.–14 ਈ.)। ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਗੇਅਸ ਔਕਟੇਵੀਅਸ, ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਪੜਪੋਤਾ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 31 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਐਕਟੀਅਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਮਾਰਕਸ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਮਨ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਸ਼ਾਸਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟਾਂ ਅਗ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਮੇਸੇਨਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਵੱਡੇ ਨਾਗਰਿਕ ਸੁਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤਕ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। (4.33, 8.5, 8.31)

ਬੈਚੀਅਸ: ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ। (1.6)
ਬੇਨੇਡਿਕਟ: ਅਣਜਾਣ, ਪਰ ਉਹ ਅਤੇ ਥੀਓਡੋਟਸ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰੇਲੂ ਗੁਲਾਮ ਸਨ। (1.17)

ਬਰੂਟਸ: ਮਾਰਕਸ ਜੂਨੀਅਸ ਬਰੂਟਸ (85-42 ਈ.ਪੂ.), ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਜਿਸਨੇ 44 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਫਿਲਿਪੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨੇ ਗਣਰਾਜ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। (1.14)

ਕੈਡੀਸ਼ੀਅਨਸ: ਸ਼ਾਇਦ 120 ਅਤੇ 130 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਡੇਸੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਗਵਰਨਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ। (4.50)
ਸੀਜ਼ਰ: ਗਾਇਸ ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ (100-44 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਰੋਮਨ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਅਤੇ ਜਰਨੈਲ ਜਿਸਨੇ 49 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੌਂਪੀ ਅਤੇ ਸੈਨੇਟ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਾਰਸਾਲੀਆ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਅਤੇ ਪੌਂਪੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ 44 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (3.3, 8.3)
ਕੈਸੋ: ਅਣਜਾਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ। (4.33)
ਕੈਮਿਲਸ: ਮਾਰਕਸ ਫਿਊਰੀਅਸ ਕੈਮਿਲਸ, (ਸ਼ਾਇਦ ਮਿਥਿਹਾਸਕ) ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਜਰਨੈਲ ਜਿਸਨੇ ਰੋਮ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੌਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। (4.33)
ਕੈਟੋ (1): ਮਾਰਕਸ ਪੋਰਸੀਅਸ ਕੈਟੋ "ਬਜ਼ੁਰਗ," ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਸੈਂਸਰ; ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਅਤੇ ਗੁਆਚੇ ਇਤਿਹਾਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਚੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਦਾ ਲੇਖਕ। ਉਹ ਰੋਮਨ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਗੁਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। (4.33)
ਕੈਟੋ (2): ਮਾਰਕਸ ਪੋਰਸੀਅਸ ਕੈਟੋ "ਛੋਟਾ" (95–46 ਈ.ਪੂ.), ਕੈਟੋ (1)

ਦਾ ਪੜਪੋਤਾ, ਇੱਕ ਸੈਨੇਟਰ ਅਤੇ ਦੇਰ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਟੋਇਕ। ਉਸਨੇ ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਪੱਖ ਤੋਂ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਅਤੇ ਥੈਪਸਸ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਉਸਨੂੰ ਕਵੀ ਲੂਕਨ ਦੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ "ਦਿ ਸਿਵਲ ਵਾਰ" ਵਿੱਚ ਅਮਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਟੋਇਕ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ। (1.14)
ਕੈਟੂਲਸ: ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਔਗਸਟਾ ਦੁਆਰਾ ਮੈਕਸਿਮਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਿੰਨਾ ਕੈਟੂਲਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਸਟੋਇਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੈ। (1.13)
ਸੇਕਰੋਪਸ: ਐਥਨਜ਼ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸੰਸਥਾਪਕ। (4.23)
ਸੇਲਰ: ਅਲੰਕਾਰਵਾਦੀ ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਲੂਸੀਅਸ ਵਰਸ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ। (8.25)
ਚੈਬਰਿਅਸ: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਡਾਇਓਟੀਮਸ ਵਾਂਗ, ਪਰ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। (8.37)
ਚਾਰੈਕਸ: ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਗਮੁਮ ਦਾ ਚਾਰੈਕਸ, ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (8.25)
ਕ੍ਰਿਸਿਪਸ: ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (280-207 ਈ.ਪੂ.), ਜ਼ੇਨੋ ਅਤੇ ਕਲੀਨਥੇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਕੂਲ ਦਾ ਆਗੂ ਬਣਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। (6.42, 7.19)
ਕਲੋਥੋ: ਯੂਨਾਨੀ ਮਿਥਿਹਾਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਿਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਣ ਜਾਂ ਬੁਣਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (4.34)
ਕ੍ਰੇਟਸ: ਸਨਕੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 365-285 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਅਤੇ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਦਾ ਚੇਲਾ। (6.13)

ਕ੍ਰਿਟੋ: ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਟਾਈਟਸ ਸਟੈਟੀਲੀਅਸ ਕ੍ਰਿਟੋ, ਟ੍ਰੈਜਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਗਰਮ। (10.31)
ਕ੍ਰੋਏਸਸ: ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਲਿਡੀਆ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆ ਗਿਆ। (10.27)

ਡੀਮੇਟਰ: ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੀ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵੀ। (6.43)
ਡੈਮੇਟ੍ਰੀਅਸ (1) ਫਲੇਰੀਅਮ ਦਾ: ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਮੈਸੇਡੋਨੀਅਨ ਸ਼ਾਸਨ ਅਧੀਨ ਐਥਨਜ਼ ਦਾ ਗਵਰਨਰ। (9.29)
ਡੈਮੇਟ੍ਰੀਅਸ (2) ਪਲੈਟੋਨੀਸਟ: ਸ਼ਾਇਦ ਡੈਮੇਟ੍ਰੀਅਸ (1) ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪੈਰੀਪੇਟੇਟਿਕ ਸਕੂਲ ਦਾ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸੀ, ਪਲੈਟੋਨੀਸਟ ਨਹੀਂ। ਵੇਸਪੇਸ਼ੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਿਨਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦਾ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਹੁਣ ਅਣਜਾਣ ਸਮਕਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। (8.25)
ਡੈਮੋਕ੍ਰਿਟਸ: ਸੁਕਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 460–370 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਜੋ ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (3.3; ਹਵਾਲਾ 4.3, 4.24, 7.31a)
ਡੈਂਟੈਟਸ: ਮੈਨੀਅਸ ਕਰੀਅਸ ਡੈਂਟੈਟਸ, ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਬੀ.ਸੀ. ਰੋਮਨ ਜਨਰਲ. (4.33)
ਡਾਇਓਜੀਨਸ: ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 400–ਲਗਭਗ 325 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਅਤੇ ਸਿਨਿਕ ਸਕੂਲ ਦਾ ਸੰਸਥਾਪਕ, ਆਪਣੀ ਅਤਿ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ। (8.3, 11.6)

ਡਾਇਓਗਨੇਟਸ: ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਡਰਾਇੰਗ ਅਧਿਆਪਕ (ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਅਗਸਟਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ), ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਂਟਰੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। (1.6)
ਡੀਓਨ: ਸਿਸੀਲੀ ਰਈਸ, ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ-ਰਾਜਾ ਦੇਖਿਆ। (1.14)
ਡਾਇਓਟੀਮਸ: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। (8.25, 8.37)
ਡੋਮੀਟਿਅਸ: ਅਣਪਛਾਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਏਥੇਨੋਡੋਟਸ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ। (1.13)

ਐਮਪੀਡੋਕਲਸ: ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਕਵੀ ਜਿਸਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਚਾਰ ਮੂਲ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਲ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੰਨਿਆ। (8.41, 12.3 ਦਾ ਹਵਾਲਾ)
ਮਹਾਂਕਾਵਿ: ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 55–ਲਗਭਗ 135), ਫ੍ਰੀਗੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਗੁਲਾਮ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਟੋਇਕਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ (ਡਿਸਕੌਰਸ) ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਏਰੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸੰਸਕਰਣ (ਐਨਚੇਰਿਡੀਅਨ, ਜਾਂ "ਹੈਂਡਬੁੱਕ") ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵੀ ਵੇਖੋ। (1.7, 7.19; ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ 4.41, 5.29, 7.63, 11.33–34, 11.36–38; cf. 4.49a ਅਤੇ ਨੋਟ)
ਐਪੀਕਿਊਰਸ: ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (341-270 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਅਤੇ ਦੋ ਮਹਾਨ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ। ਐਪੀਕਿਊਰੀਅਨਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਰਵਉੱਚ ਭਲਾਈ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬੇਤਰਤੀਬ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਹਵਾਲਾ 7.64,

9.41; ਤੁਲਨਾ 11.26)
ਏਪੀਟੀਨਚੈਨਸ: ਸ਼ਾਇਦ ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ। (8.25)
ਯੂਡੇਮਨ: ਸ਼ਾਇਦ ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਾਹਿਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ। (8.25)
ਯੂਡੋਕਸਸ: ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ (6.47) ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਯੂਨਾਨੀ ਗਣਿਤ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ।
ਯੂਫ੍ਰੇਟਸ: ਸ਼ਾਇਦ ਪਲੀਨੀ ਦ ਯੰਗਰ (ਪੱਤਰ 1.10) ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪਰ ਉਹ ਗੈਲੇਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। (10.31)
ਯੂਰੀਪੀਡਜ਼: ਐਥੇਨੀਅਨ ਨਾਟਕਕਾਰ (480–407/6 ਈਸਾ ਪੂਰਵ); ਉਸਦੀਆਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਟਕ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਰਹੇ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਹਵਾਲਾਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਸ਼ੈਲੀ ਸੀ। (ਹਵਾਲਾ 7.38, 7.40–42, 7.50–51, 11.6)
ਯੂਟੀਚਸ: ਅਣਜਾਣ; ਸੈਟਰਨ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। (10.31)
ਯੂਟੀਚਿਓਨ: ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਵਿਆਕਰਣਕਾਰ ਯੂਟੀਚਿਓਸ ਪ੍ਰੋਕੁਲਸ ਲਈ ਇੱਕ ਛਲਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। (10.31)

ਫੈਬੀਅਸ: ਅਣਪਛਾਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਫੈਬੀਅਸ ਕੈਟੂਲਿਨਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ। (4.50)

ਫੈਬੀਅਸ ਕੈਟੂਲਿਨਸ: ਅਣਜਾਣ। ਸ਼ਾਇਦ 4.50 ਦੇ ਫੈਬੀਅਸ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਵੇ। (12.27)
ਫਾਉਸਟੀਨਾ: ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਪਾਈਅਸ ਦੀ ਪਤਨੀ (8.25)। ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਫੌਸਟੀਨਾ (1.17) ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।
ਫਰੰਟੋ: ਮਾਰਕਸ ਕੌਰਨੇਲੀਅਸ ਫਰੰਟੋ (ਲਗਭਗ 95–ਲਗਭਗ 166), ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਸਿਰਟਾ ਤੋਂ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਹਸਤੀ। ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਉਸਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲੱਭੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਪਾਲਿੰਪਸੈਸਟ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਹਨ। (1.11)

ਹੈਡਰੀਅਨ (1): ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ; ਸਮਰਾਟ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ। (8.25)
ਹੈਡਰੀਅਨ (2): ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ (117-138), ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਰੁਚੀਆਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਐਂਟੋਨੀਨਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਅਪਣਾਇਆ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਲੂਸੀਅਸ ਵੇਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ। (4.33, 8.5, 8.37, 10.27)
ਹੇਲਵੀਡੀਅਸ: ਹੇਲਵੀਡੀਅਸ ਪ੍ਰਿਸਕਸ (ਮੌਤ ਸੀ. 75), ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਪੇਟਸ ਦਾ ਜਵਾਈ, ਸਮਰਾਟ ਵੇਸਪੈਸੀਅਨ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। (1.14)
ਹਰੈਕਲੀਟਸ: ਸੁਕਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਸਰਗਰਮ ਲਗਭਗ 500 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਇਫੇਸਸ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਬਿਆਨਾਂ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਲੋਗੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਜੋਂ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੇ ਪਦਾਰਥ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨਾ ਸਟੋਇਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਨ (ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵੀ ਦੇਖੋ)। ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦੇ

ਜੀਵਨੀਕਾਰ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਲਾਰਟਿਯਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਜਲੋਧਰੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਾਦ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਪ ਹੈ। (3.3, 6.47, 8.3; ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ 4.46, 6.42)
ਹਿਪਾਰਚਸ: ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ। (6.47)
ਹਿਪੋਕ੍ਰੇਟਸ: ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਯੂਨਾਨੀ ਡਾਕਟਰ; ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਕਈ ਡਾਕਟਰੀ ਲਿਖਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਿਪੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਸਹੁੰ ਅਜੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (3.3)
ਹਾਈਮਨ: ਅਣਜਾਣ; SATYRON ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। (10.31)

ਜੂਲੀਅਨ: ਇਹ ਫਰੰਟੋ ਦੇ ਦੋਸਤ, ਕਲੌਡੀਅਸ ਜੂਲੀਅਨਸ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਏਸ਼ੀਆ ਦਾ ਪ੍ਰੋਕੌਂਸਲ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। (4.50)

ਲੇਪੀਡਸ: ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਕਸ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮਰਾਟ ਔਗਸਟਸ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਸੰਦਰਭ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਕਾਲੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। (4.50)
ਲੂਸੀਲਾ: ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਮਾਂ (ਡੀ. 155/161)। (1.3, 1.17, 8.25, 9.21)
ਲੂਸੀਅਸ ਲੂਪਸ: ਅਣਜਾਣ। (12.27)

ਮੇਕੇਨਾਸ: ਅਗਸਤਸ ਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮੰਤਰੀ; ਕਵੀਆਂ ਵਰਜਿਲ ਅਤੇ ਹੋਰੇਸ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। (8.31)

ਮਾਰਸੀਅਨਸ: ਅਣਜਾਣ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ। (1.6)
ਮੈਕਸਿਮਸ: ਕਲੌਡੀਅਸ ਮੈਕਸਿਮਸ। 140 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਕੌਂਸਲ। 150 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅੱਪਰ ਪੈਨੋਨੀਆ ਦਾ ਗਵਰਨਰ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਨਾਵਲਕਾਰ ਅਪੂਲੀਅਸ ਦੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। (1.15, 1.16, 1.17, 8.25)
ਮੇਨਿਪਸ: ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਗਦਾਰਾ ਤੋਂ ਸਨਕੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ)। ਉਹ ਲੂਸੀਅਨ ਦੇ ਕਈ ਵਿਅੰਗਮਈ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (6.47)
ਮੋਨੀਮਸ: ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਸਿਨਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ। (2.15)

ਨੀਰੋ: ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ (54-68); ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜ਼ੁਲਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਸੀ। (3.16)

ਮੂਲ: ਅਣਜਾਣ; ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ। (6.47)

ਪੈਂਥੀਆ: ਲੂਸੀਅਸ ਵੀਰਸ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵਿਅੰਗਕਾਰ ਲੂਸੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (8.37)
ਪਰਡੀਕਾਸ: ਮੈਸੇਡੋਨ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਸੀ. 450-413 ਬੀ.ਸੀ.)। (11.25)
ਪਰਗਾਮੋਸ: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੂਸੀਅਸ ਵੀਰਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀ। (8.37)
ਫਲਾਰਿਸ: ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਐਗਰੀਜੈਂਟੋ ਦਾ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਸੀ। (3.16)
ਫਿਲਿਪ: ਮੈਸੇਡੋਨੀਆ ਦਾ ਰਾਜਾ (359–336 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਅਤੇ ਸਿਕੰਦਰ

ਮਹਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ। (9.29, 10.27)
ਫਿਲਿਸਤੀਨ: ਅਣਜਾਣ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਮਾਈਮ ਲੇਖਕ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (6.47)
ਫੋਸੀਓਨ: ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਐਥੇਨੀਅਨ ਜਰਨੈਲ ਅਤੇ ਰਾਜਨੇਤਾ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਐਥੇਨੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇ। (11.13)
ਫੀਬਸ: ਅਣਜਾਣ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ। (6.47)
ਪਲੈਟੋ: ਐਥੇਨੀਅਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 429–347 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਸੁਕਰਾਤ ਦਾ ਚੇਲਾ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਵਾਦਾਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਕਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਕਾਲੀ ਹਸਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਾਇਦ ਗਣਰਾਜ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। (7.48, 9.29, 10.23; ਹਵਾਲਾ 7.44–46)
ਪੌਂਪੀ: ਗਨੀਅਸ ਪੌਂਪੀਅਸ ਮੈਗਨਸ (106–48 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਰੋਮਨ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਅਤੇ ਜਰਨੈਲ ਜੋ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 60 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸੰਖੇਪ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਗਠਜੋੜ ਨੇ ਆਪਸੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਮਾਰਚ ਨੇ 49 ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਪੌਂਪੀ ਨੇ ਸੈਨੇਟਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਫਾਰਸਾਲਸ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮਿਸਰ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। (3.3, 8.3; ਪਰਿਵਾਰ 8.31)

ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ: ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਗਣਿਤ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਵਾਦੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦੇ ਮੈਂਬਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਜਿਓਮੈਟਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਲਈ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। (6.47; ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ 11.27)

ਰੁਸਟੀਕਸ: ਕੁਇੰਟਸ ਜੂਨੀਅਸ ਰੁਸਟੀਕਸ, 160 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਪ੍ਰੀਫੈਕਟ। ਮਾਰਕਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹਿਸਟੋਰੀਆ ਔਗਸਟਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ 1.17 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਆਏ ਸਨ। (1.7, 1.17)

ਸੈਟਰਨ: ਅਣਜਾਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ। (10.31)
ਸਕਿਪੀਓ: ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਬਲੀਅਸ ਕਾਰਨੇਲੀਅਸ ਸਿਪੀਓ ਅਫਰੀਕਨਸ (ਲਗਭਗ 235–183 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੇ ਪੁਨਿਕ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈਨੀਬਲ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਪੋਤਾ, ਪਬਲੀਅਸ ਕਾਰਨੇਲੀਅਸ ਸਿਪੀਓ ਐਮਿਲਿਆਨਸ (185/4–129 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਜੋ ਤੀਜੀ ਪੁਨਿਕ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਥੇਜ ਦਾ ਜੇਤੂ ਸੀ। (4.33)
ਦੂਜਾ: ਮੈਕਸਿਮਸ ਦੀ ਪਤਨੀ। (8.25)
ਸੇਵਰਸ (1): ਲੂਸੀਅਸ ਕੈਟੀਲਿਅਸ ਸੇਵਰਸ, ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਪੜਦਾਦਾ। (1.4)
ਸੇਵੇਰਸ (2): ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਪੋਂਪੀਓਪੋਲਿਸ ਤੋਂ ਗਨੀਅਸ ਕਲੌਡੀਅਸ ਸੇਵੇਰਸ ਅਰੇਬੀਅਨਸ, 146 ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ; ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਸ਼ਾਇਦ 10.31 ਦੇ ਸੇਵੇਰਸ) ਨੇ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਪੈਰੀਪੇਟਿਕ

ਸਕੂਲ ਦਾ ਅਨੁਯਾਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਅਰਸਤੂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। (1.14)
ਸੇਕਸਟਸ: ਚੈਰੋਨੀਆ ਦਾ ਸੇਕਸਟਸ, ਸਟੋਇਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਮਾਰਕਸ ਅਤੇ ਲੂਸੀਅਸ ਵੀਰਸ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ, ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਜੀਵਨੀਕਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨੀ ਪਲੂਟਾਰਕ ਦਾ ਭਤੀਜਾ। (1.9)
ਸਿਲਵਾਨਸ: ਸ਼ਾਇਦ ਲਾਮੀਆ ਸਿਲਵਾਨਸ, ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਜਵਾਈ। (10.31)
ਸੁਕਰਾਤ: ਐਥੇਨੀਅਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (469–399 ਈਸਾ ਪੂਰਵ), ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਪਾਰਟਾ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਲੋਪੋਨੇਸ਼ੀਅਨ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ 404 ਵਿੱਚ ਐਥੇਨ ਦੀ ਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਲੀਨ ਜੰਟਾ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਲੋਕਤੰਤਰ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਐਥੇਨੀਅਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਪਲੈਟੋ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। (1.16, 3.3, 3.6, 6.47, 7.19, 7.66, 8.3, 11.23, 11.25, 11.28, 11.39)
ਸੁਕਰਾਤ: ਅਣਜਾਣ; ਸੈਟਰਨ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। (10.31)
ਸਟਰਟੀਨੀਅਸ: ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਟੈਸੀਟਸ ਨੇ ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਏ (ਨੇਪਲਜ਼ ਦੀ ਖਾੜੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਰਿਜ਼ੋਰਟ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਅਮੀਰ ਨੇਪੋਲੀਟਨ ਡਾਕਟਰ ਕੁਇੰਟਸ ਸਟਰਟੀਨੀਅਸ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਲੀਨੀ ਦ ਐਲਡਰ (ਕੁਦਰਤੀ ਇਤਿਹਾਸ 29.7) ਦੁਆਰਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (12.27)

ਟੈਂਡਾਸਿਸ: ਇੱਕ ਮਾਰਸੀਅਨਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ; ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੇਸਿਲਾਈਡਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ। (1.6)
ਟੈਲੀਗਜ਼: ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਕਰਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਘੱਟ ਚੇਲਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। (7.66)
ਥੀਓਡੋਟਸ: ਅਣਜਾਣ, ਪਰ ਉਹ ਅਤੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰੇਲੂ ਗੁਲਾਮ ਸਨ। (1.17)
ਥੀਓਫ੍ਰਾਸਟਸ: ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ (ਲਗਭਗ 371–ਲਗਭਗ 287 ਈਸਾ ਪੂਰਵ) ਜੋ ਅਰਸਤੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਰੀਪੇਟਿਕ ਸਕੂਲ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਆਇਆ। (2.10)
ਥ੍ਰੇਸੀਆ: ਪਬਲੀਅਸ ਕਲੋਡੀਅਸ ਥ੍ਰੇਸੀਆ ਪੇਟਸ (ਮੌਤ 66), ਰੋਮਨ ਕੁਲੀਨ (ਕੌਂਸਲ 56) ਅਤੇ ਹੇਲਵੀਡੀਅਸ ਪ੍ਰਿਸਕਸ ਦਾ ਸਹੁਰਾ। ਨੀਰੋ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ (ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸਟੋਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਛੋਟੇ ਕੈਟੋ (2) ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨੀ ਲਿਖੀ ਸੀ। (1.14)
ਟਾਈਬੇਰੀਅਸ: ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ (14-37) ਜੋ ਅਗਸਤਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਾ ਬਣਿਆ। ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੈਪਰੀ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਉੱਥੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਵਧੀਕੀਆਂ ਸੂਏਟੋਨੀਅਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ। (12.27)
ਟਰਾਜਨ: ਮਾਰਕਸ ਉਲਪਿਅਸ ਟਰੇਅਨਸ, ਰੋਮਨ ਜਰਨੈਲ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ (98-117)। (4.32)
ਟ੍ਰੋਪੀਓਫੋਰਸ: ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਸੈਨੇਟਰ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪੇਰੀਨਥਸ ਦੇ

ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਵਿੱਚ ਹੈ। (10.31)

ਵੇਲੀਅਸ ਰੁਫਸ: ਫਰੰਟੋ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਪਤਾ, ਪਰ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣ। (12.27)
ਵੀਰਸ (1): ਮਾਰਕਸ ਐਨੀਅਸ ਵੀਰਸ (ਮੌਤ 138), ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਦਾਦਾ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕੌਂਸਲ ਰਿਹਾ (ਆਖਰੀ ਦੋ ਵਾਰ 121 ਅਤੇ 126 ਵਿੱਚ); ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰੋਮ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪ੍ਰੀਫੈਕਟ ਵਜੋਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰਖੇਲ ਰੱਖੀ ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਕਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। (1.1, 1.17, 9.21)
ਵਰਸ (2): ਮਾਰਕਸ ਐਨੀਅਸ ਵਰਸ, ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਲੂਸੀਲਾ ਦਾ ਪਤੀ। ਉਹ 130 ਅਤੇ 135 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮਰ ਗਿਆ। (1.2, 8.25)
VERUS (3): ਲੂਸੀਅਸ ਔਰੇਲੀਅਸ Verus (130–169), ਹੈਡਰੀਅਨ (2) ਦੇ ਇੱਛਤ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ, ਲੂਸੀਅਸ ਏਲੀਅਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੂਸੀਅਸ ਸੀਓਨੀਅਸ ਕੋਮੋਡਸ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਪਾਈਅਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਅਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਸਮਰਾਟ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਰਥੀਅਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੋਮ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸ ਨਾਲ ਮੁਹਿੰਮ ਚਲਾਈ। (1.17, 8.37)
ਵੇਸਪੇਸ਼ੀਅਨ: ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ (69-79)। ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਨੀਰੋ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਿਰਤਾ ਦੇ ਦੌਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੈਨੇਟੋਰੀਅਲ ਵਰਗ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਟੋਇਕ ਹੇਲਵੀਡੀਅਸ ਪ੍ਰਿਸਕਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। (4.32)
ਵੋਲੇਸਸ: ਵੈਲੇਰੀਅਸ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਰਵਾਇਤੀ ਉਪਨਾਮ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ

ਇਤਿਹਾਸਕ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਸਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਮਾਰਕਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। (4.33)

ਜ਼ੈਂਥਿਪ: ਸੁਕਰਾਤ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਕਹਾਵਤ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਚਲਾਕ। (11.28)
ਜ਼ੈਨੋਕਰੇਟਸ: ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਦਾ ਮੁਖੀ (6.13)
ਜ਼ੈਨੋਫ਼ੋਨ: ਸ਼ਾਇਦ ਗੈਲੇਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਡਾਕਟਰ। (10.31)

ਜ਼ੀਅਸ: ਅਸਮਾਨ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮੁਖੀ; ਮਾਰਕਸ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਰੱਬ" ਜਾਂ "ਦੇਵਤਿਆਂ" ਵਰਗੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। (4.23, 5.7, 5.8, 11.8)

ਅਨੁਵਾਦਕ ਬਾਰੇ

ਗ੍ਰੇਗਰੀ ਹੇਜ਼ ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸਿਕਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕਾਂ ਬਾਰੇ ਲੇਖ ਅਤੇ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਥਿਹਾਸਕਾਰ ਫੁਲਜੈਂਟੀਅਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਅਧਿਐਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

***** ਸਮਾਪਤ *****

sjeet

ਆਧੁਨਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਬੋਰਡ

ਮਾਇਆ ਐਂਜਲੋ

ਡੈਨੀਅਲ ਜੇ. ਬੂਰਸਟਿਨ

ਏ. ਐੱਸ. ਬਿਆਟ

ਕਾਲੇਬ ਕਾਰ

ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਸਰਫ

ਰੌਨ ਚੇਰਨੋ

ਸ਼ੈਲਬੀ ਫੁੱਟ

ਸਟੀਫਨ ਜੇ ਗੋਲਡ

ਵਾਰਟਨ ਗ੍ਰੇਗੋਰੀਅਨ

ਰਿਚਰਡ ਹਾਵਰਡ

ਚਾਰਲਸ ਜੌਨਸਨ

ਜੌਨ ਕ੍ਰਾਕੌਰ

ਐਡਮੰਡ ਮੌਰਿਸ

ਜੋਇਸ ਕੈਰਲ ਓਟਸ

ਈਲੇਨ ਪੇਜਲਜ਼

ਜੌਨ ਰਿਚਰਡਸਨ

ਸਲਮਾਨ ਰਸ਼ਦੀ

ਓਲੀਵਰ ਸੈਕਸ

ਆਰਥਰ ਸ਼ਲੇਸਿੰਗਰ, ਜੂਨੀਅਰ

ਕੈਰੋਲਿਨ ਸੀ

ਵਿਲੀਅਮ ਸਟਾਇਰੋਨ

ਗੋਰ ਵਿਡਾਲ

2002 ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਨੋਟਸ ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2002 ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਹੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਤੇ ਪੈਨ-ਅਮਰੀਕਨ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨਾਂ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ, ਇੰਕ., ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਕੈਨੇਡਾ ਲਿਮਟਿਡ, ਟੋਰਾਂਟੋ ਦੁਆਰਾ।

ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅਤੇ ਟੌਰਚਬੀਅਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ, ਇੰਕ. ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ।

ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕੈਟਾਲਾਗਿੰਗ-ਇਨ-ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਡੇਟਾ
ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ, ਰੋਮ ਦਾ ਸਮਰਾਟ, 121-180।
[ਧਿਆਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ]
ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ / ਮਾਰਕਸ ਔਰੇਲੀਅਸ; ਅਨੁਵਾਦਿਤ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਨਾਲ,

ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਹੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ।
ਪੰਨਾ ਸੈ.ਮੀ.
ਈ-ਆਈਐਸਬੀਐਨ 1-58836-173-ਐਕਸ
1. ਨੈਤਿਕਤਾ। 2. ਸਟੋਇਕਸ। 3. ਜੀਵਨ। I. ਹੇਜ਼, ਗ੍ਰੈਗਰੀ। II. ਸਿਰਲੇਖ।
ਬੀ580.ਐਚ3 ਐਮ3713 2002
188—ਡੀਸੀ21 2001057947

ਮਾਡਰਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਦਾ ਪਤਾ: www.modernlibrary.com

v1.0

ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਬਾਰੇ

ਇਹ ਈ-ਬੁੱਕ ਰੀਡਰਵਰਕਸ™ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਪ੍ਰੀਵਿਊ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਓਵਰਡ੍ਰਾਈਵ, ਇੰਕ. ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਰੀਡਰਵਰਕਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਵੈੱਬ 'ਤੇ "www.readerworks.com" 'ਤੇ ਮਿਲੋ।